COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BALŞ” -ADJUD

CONTRAATAC

Revistă de educaţie, cultură, literatură şi atitudine, pentru elevi şi profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, impusturii şi agresiunii imoral-antiartistice

- apariţie semestrială -

MIHAI VITEAZUL (1593-1601)

I.P.S.S. Bartolomeu ANANIA (n.1921)

Anul XI, nr. 24, mai-iunie 2010

CUPRINS

1-Interviul revistei *Contraatac*: "**DASCĂLII ROMÂNI - NU SUNT CU NIMIC MAI PREJOS (…) : aspectul de superioritate ar consta, eventual, în faptul că învăţământul australian nu e sub o apăsătoare şi continuă politizare, la fiece moment** " – interviu cu scriitorul şi omul de cultură **Ioan MICLĂU**, român din **AUSTRALIA**
2- "*Doar o vorbă să-ţi mai spun*": **Comisie de excludere la U.S.R.** - de **Liviu Ioan STOICIU – BUCUREŞTI**
3-Steaua Sudului: **Păcatul traducerilor neprofesionale** - de **George ROCA, AUSTRALIA**
4-Din inimă: Interviu luat **Părintelui GALACTION**, de la Mânăstirea ***Lacul Frumos***, de către doamna **Ligya DIACONESCU, CANADA**
5- Cuvânt duhovnicesc de dimineaţă: **Ecumenismul şi Biserica - din culisele ecumenismului** (continuare din nr. 23) – de preot prof. **Ion MUNTEANU - ADJUD**;
6-Străji ale culturii ortodoxe: AZI: I.P.S.S. **BARTOLOMEU ANANIA**, Mitropolitul Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului
7-Ambasadori ai culturii spirituale româneti: **Adevăraţii ambasadori ai culturii spirituale româneşti**, de dr. **Dan BRUDAŞCU, Cluj-NAPOCA**
8-Atenţie! **Înfricoşător şi revoltător! Guvernul României şi-a propus să ne extermine – moartea vine prin „alimentaţia ştiinţifică" *iniţiată* de guvernul mondial** - de prof. **Cătălin MOCANU**, Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***", **ADJUD**
9-Porni luceafărul…: 1-**Valerian CĂLIN** (XIIA f. r., C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud), 2- **Diana BORTĂ**, absolventă a C.T. « Gh. Balş »-Adjud ; 3-**Elena NICULESCU** (XIC, C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud), 4- **Alexandra Niculescu** (XC, C.T. "***Gh. Balş"***-Adjud), 4-**Andrei Grapă** (XIIC, C.T. "***Gh.Balş***"-Adjud), 5- **Ovidiu Molea** (XA, C.T. "***Gh.Balş***"-Adjud), 6- **Mihaela MUŞAT** (IX F, C.T. "***Gh. Balş***" - Adjud
10-Istoria mărturisitoare: 1- **Mihai Viteazul, de prof. Cătălin MOCANU, Colegiul Tehnic „Gheorghe Balş" - ADJUD;** 2-**Se restabileşte dreptatea! A câta oară? – de prof. Mariana TERRA, New York/SUA**
11-Consacrarea Tinereţii: 1-**Caleidoscop poematic,** de **Laura Lucia MIHALCA - BUCUREŞTI; 2-Când nimeni nu seamănă cu mine eu îţi spun..., de Valerian CĂLIN,** cl. a XII-a f.r., Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***" - **ADJUD**
12-"Voluptos joc cu icoane" – Scriitori consacraţi, Modele de urmat: **EUGEN EVU-HUNEDOARA**, **CEZARINA ADAMESCU-GALAŢI, LUMINIŢA ALDEA – CORNU-LUNCII/SUCEAVA; CAMELIA CIOBOTARU-FOCŞANI**;
13-Calea, Adevărul şi Viaţa (eseuri şi interogaţii): a- **Îngerul cu o carte-n mâini,** de **Mircea MICU- BUCUREŞTI**; b-**Eminescu şi Grădina Maicii Domnului**, de ing. **Camelia TRIPON, TG. MUREŞ**; c- **Surâsul gândirii... : Comportamentul Apocaliptic,** de **Eugen EVU**, **HUNEDOARA**; d-**Of, Doamne!**, de **Diana BORTĂ**, absolventă a Colegiului Tehnic „***Gheorghe Balş***", **ADJUD**
14- Arte plastice: ***Expoziţia "Pictori în Bretania ", un exemplu de dialog muzeal remarcabil*** – de **Laura Lucia MIHALCA**, studentă la Filologie şi la Arte Plastice, **BUCUREŞTI**
15-Didactica: 1- **De ce lipseşte România din lucrări străine de sinteză?**, de prof. dr. **Dan BRUDAŞCU, Cluj-NAPOCA**; 2-**Reflecţii asupra romanelor despre Hristos. Între cultură şi cult –** de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, **ADJUD**; 3-**Deontologie didactică**, de învăţător **Gheorghe AVRAM, ADJUD**
16-Paradidactica: **Aniversări/comemorări ale lui Mihai Eminescu - sau parastase de prost gust** , de prof. dr. **Dan BRUDAŞCU**, **Cluj-NAPOCA**
17-Gânditorul de la Hamangia: **Atentat în New York…pentru « viitorul Iranului,** de prof. dr. **Adrian BOTEZ, ADJUD**
18-Folclor sacral românesc: **Originea cuvântului Crăciun şi semnificaţia originară a sărbătorilor de Crăciun** – de **George Liviu TELEOACĂ**, **BUCUREŞTI**
19-Poeme mitologice: **Sarmise şi Getuza**; **Lângă lira-i sfărâmată**, de **Ioan MICLĂU, Cringilla – AUSTRALIA**
20-Autori uitaţi, texte rememorate: **RADU GYR (1905-1975) - comemorare**
21-Meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni : 1-**Poetului Constantin Ghiniţă (*IN MEMORIAM*)** – de prof. **Camelia CIOBOTARU, FOCŞANI;** 2- **PORTRET LIRIC - Un poet incomod şi poemele sale magistrale: Adrian Botez –** de **Cezarina ADAMESCU**, **GALAŢI**
22-Orientalia: 1-***Inedit:*** **Un orientalist român - Florin Deleanu - la Tokyo ;** 2- **Ovidiu Cristian Nedu şi progresul remarcabil al indianisticii româneşti în contemporaneitate** - de prof. univ. dr. **Florinel AGAFIŢEI**, **FOCŞANI**
23-Valahica: **Cuvântul "valah" – cifru al logosului universal** , de cercetător **George Liviu TELEOACĂ, BUCUREŞTI**
24-Traduceri: 1-Din volumul **Biografia Durerii**, al poetului austriac **Thomas Bernhard** (1931-1989) – în românește de **Ioan EVU** şi **Teresia HAAS;** 2-Din volumul **Poezii de iubire**, al poetei americane **EMILY DICKINSON** (1830-1886) – în românește de **Victor ŞTIR**
25-Pagina profesorului: **Evoluţia învăţământului…, sau… : Portofoliul înainte şi prostul după el !** - de prof. **Ellen POPOVICI,** Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***" - **ADJUD;**
26-Un elev „năcăjit": – de ***Caută-mă!***
27-Umor...de dimineaţă
28-Ultima oră/ultima oară: **Cerem un nou Imn Naţional Românesc! –** de prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***" - **ADJUD**
29- Revista revistelor culturale

NOTĂ: Autorii articolelor răspund, personal şi integral, de conţinutul respectivelor materiale!!!

interviul revistei "contraatac":

"DASCĂLII, PROFESORII, UNIVERSITARII ROMÂNI - NU SUNT CU NIMIC MAI PREJOS LA PREGĂTIREA ŞI CAPACITATEA PROFESIONALĂ: ASPECTUL DE SUPERIORITATE AR CONSTA, EVENTUAL, ÎN FAPTUL CĂ ÎNVĂŢĂMÂNTUL AUSTRALIAN NU E SUB O APĂSĂTOARE ŞI CONTINUĂ POLITIZARE , LA FIECE MOMENT" – interviu cu scriitorul şi omul de cultură **IOAN MICLĂU**, român din **AUSTRALIA**

IOAN MICLĂU (n. 1940). Scriitor român din Australia. Poet, dramaturg, jurnalist, autor de memorialistică literară, promotor cultural de seamă. Fondator de grupări literare în ţara de la Antipozi. Cărţi reprezentative: „Poezii alese" (vol. I, II), „Teatru", „Fiica Zeiţei Vesta", nuvelistică.Ioan Miclau s -a distins drept principalul animator al gruparii scriitorilor romani de la Antipozi , avand o actiune cetateneasca uimitor de tenace si de echilibrata . Fondator al Bibliotecii " Mihai Eminescu " din Cringilla , Australia , ridicata si inzestrata cu efortul sau generos si neprecupetit , Ioan Miclau a dat un exemplu de " actiune romaneasca " printre straini , si a devenit un model ce va trebui luat in seama intotdeauna cand se vor aminti faptele mari . Si pentru aceasta scriitorul a fost distins cu Premiul de Excelenta al Patrimoniului Romanesc , decernat de ARP , in 2006

***

1- A.B.: Multdragule domn, Uriaş Patriot, Paznic cu Sabie de Foc, tot arătând, cu vârful, către Cărţile Bibliotecii dvs. Româneşti, căreia i -aţi pus numele Aminului Românesc , "***Mihai Eminescu***", din Cringilla-Australia, bunule prinţ al Byblos-ului Valah, transferat la Antipozi, **IOAN MICLĂU** – ne cunoaştem, parcă, de o vecie! Şi când te gândeşti că nu ne -am văzut decât în poze… - de fapt, da, ne-am văzut cu mult mai bine decât alţii: NE-AM VĂZUT (…internetistic, dar şi intens intuitiv!) SUFLETELE!!!

…Despre dvs. , Ştefan Dumitrescu scria atât de frumos şi atât de profund adevărat: " ***Dl Ioan Miclău este din acei patrioţi rari, cu mare greutate, pe care îi dă un popor spre creşterea şi continua lui lucrare în vremi. Din acea categorie din care face parte Badea Cârţan de pildă, şi prietenul meu Ion Crişan, unul dintre cele mai înalte exemplare umane date de acest neam.. El este un Badea Cârţan care a trecut oceanele şi mările cu desaga plină de cărţi, ale neamului său, (cărţi în care se găsesc osemintele strămoşilor săi şi sufletul neamului său) în spate, şi s -a dus în Australia ca să facă acolo cunoscută demnitatea, frumuseţea, tragedia, omenescul şi măreţia neamului său. Dl Ioan Miclău este din acestui scriitori pe care eu îi numesc zidari ai templului românesc, slujitori ai Catedralei Fiinţei naţionale.*** " Da, un Preot, un Apostol, dar şi un "Manole" al Duhului Românesc, ajuns cu propovăduirea în Australia, "la capătul Pământului"…

…Atâtea aş vrea să vă întreb… - dar prima întrebare va fi şi cea mai indiscretă: ce anume cataclisme ale istoriei (naţionale şi personale) v -au adus tocmai de cealaltă parte a pământului pe care -l iubiţi cu atâta nesecată disperare? Eu sunt bucovinean, dvs. sunteţi ardelean – şi amândoi ştim, poate mai bine decât alţi români, cât de amară este desţărarea…martiriul rupturii de locurile sfinte ale romăno -dacismului…

1-I.M.: **Stimate Domnule Prof.dr.Adrian Botez, stimate Bucovineanule de la Gura Humorului născut, cum făcură Cerurile a găsi dumitale tocmai un ardelean-australian, pentru a-i lua interviu? Cum se vede, răspunsul meu începe tot cu o întrebare, însă am plăcerea să constat, la o sinoptica privire, că, de fapt, Domnia Voastră a prezentat, extrem de limpede, spectaculoasa nostra**

cunoaştere. Eu o numesc re-cunoaştere, prin acea iubire de Neam, Limbă şi Credinţă. O vizibila sinonimie, dar care are izvor într-un adânc sufletesc preafrumos, intuiţia şi sinergiile proprii, cred eu, au favorizat acea posibilitate de împărtăşanie, euharistia divină dintre oameni. Dar dacă şi alte alese personalităţi ale culturii române apreciază gândirile şi ideile mele, cum ziceţi, înseamna că visul şi dorinţa mea de a fi şi de a rămâne un Român de un bun caracter, oriunde aş trăi în lume, devine o realitate de care mă bucur foarte multm - şi, bineînteles, reprezintă un îndem a face la fel şi în viitor.

Ca să revin acum la intrebarea Dumneavoastră, Domnule Prof.Adrian Botez, că reia ii ziceţi a fi ceva mai indiscretă, eu am să recunosc că nu e deloc indiscretă, deoarece orgoliul meu de român curat la inimă şi fapte, mă face să ţin fruntea sus, că ci este o frunte care a transpirat în muncă, nu am a o apleca. Am legate în sfoară groasă toate scrisorile mele şi ale familiei – atât cele din Lagărul de Emigranţi din Traischirken-Austria unde m-am refugiat în 1979, cât şi cele din Australia, când ceream reîntregirea familiei. Soţia şi trei copii mici. Din aceste scrisori chiar sper să scot o carte, dar până atunci, oricine va ceti aceste scrisori se va convinge. Nu am fost un hoţ, nu am fost prin puşcării, nu am fost un vânzător de colegi, am fost aşa cum sunt şi azi, familist, truditor şi mândru de sorgintea mea românească. Îmi este deja le hamite să-mi tot scormonesc durerile fugii mele din Ţara-Mamă. Eu simt ceea ce vorbesc, deci nu mă folosesc de un interviu pentru a mă da mare om de cultură. Nu, nu sunt, dar acel har ce mi l-a dat Dumnezeu , este al meu, bun-slab, merg cu el alături fără a-mi fi ruşine de scrierile mele. Din copilarie am iubit cartea, îmi plăcea să citesc poveştile lui Petre Ispirescu, mă fascinau intr-atata, încât noaptea visam că eram şi eu alături de Făt-Frumos, prin pădurile de-argint şi de-aur, colindam pe alte tărâmuri, urmărind zmeii şi balaurii. Şi azi la ai mei şaptezeci de ani, citesc cu nesăturare poema lui Mihai Eminescu *"Călin, file din poveste"*, cutremurându-mă de frumuseţea versurilor:

"Pe un deal răsare luna, ca o vatră de jăratic,
Rumenind străvechii codri şi castelul singuratic
Şi-ale raurilor ape, ce sclipesc fugind în ropot –
De departe-n văi coboaăa tânguiosul glas de clopot;
Pe deasupra de prăpăstii sunt zidiri de cetăţuie,
Agăţat de pietre sure un voinic cu greu le suie …"

Apoi, tot de la Eminescu, acea prelucrare folclorica *" Călin Nebunul"*, cu versurile:

"...De vorbeşte, cine-ascultă? Ştie că nu-i de vo samă,
Toţi îi zic: "Ne-aude Tontul",- da' pe el Călin îl cheamă,
Cei doi fraţi se ispitiră şi au zis: "Haidem şi noi,
Dulce mare-mpărăţia, de ne-a-ntoarce înapoi
Dumnezeu din cale lungă. – Cine-a fi să le găsească –
Tot voinic din astă lume, de viţă pământenească !"
Deci cum vrură să se ducă, zice prostul: "Hai şi eu!"
"Hai! Că tot n-are ce face, ş-aşa îmblă teleleu (….)"

Parinţii mei erau români săraci, neştiutori de carte, dar mă rog şi azi Cerurilor şi Pământului să le odihnească sufletele şi osemintele, pentru că de la ei am învăţat ceea ce n-am învăţat la toată şcoala comuniştilor. Părinţii mei, din dragostea lor curată, m-au adus în lumea asta, dându-mi viaţă la anii 1940, m-au botezat la Biserica Ortodoxă Română din satul natal, dându-mi numele Ioan, dar la primăria vremii, unde ordonau cei cu pene de cocoş la pălărie, m-au trecut Ianoş, la catastiful naşterilor, lucru ce nu avea să fie fără importanţă, mai târziu.

Nu gândea mama să mă vadă mai târziu şi "pionier" şi "utecist", dar am ajuns la aceste "mândrii", aduse obligatoriu în şcoli. Ce înţelegeam noi a fi însemnând învăţături, care preamăreau sinceritatea pionierului care va informa tot ce face celălalt pionier…, astfel să fie curmate faptele rele! Vezi că noi făceam atunci fapte rele, dacă nu-i iubeam pe noii conducători comunişti, care se căţărau deja la putere. Am ajuns şi "utecist", altă mândrie…, numai că fiinţa mea se îndoctrina învăţăturilor celor 7 ani de-acasă, învăţăturilor părinţilor mei. Cine a citit sau va citi eseul meu *"Pădurea, universul copilăriei mele"*, va înţelege de îndată calea destinului meu. Eu crescusem la vite, dar eram fericit şi liber, bucuros de copilăria mea, mai ales când îl vedeam pe tata zâmbind şi el satisfăcut, atunci când mama ne umplea blidele cu mămăligă şi lapte de capră. La terminarea şcolii primare, devenită deja "generală", tata mi-a zis: *"Tu te du de te fă tâmplar, că e meserie bună, ca a lu' Hristos!"* Şi aşa a fost. Am lăsat satul meu natal, Gepiu. În anii 1959, mă înscrisesem la Şcoala de Meserii din Beiuş. De acest oraş mă leagă şi mă vor lega, întotdeauna, cele mai frumoase amintiri ale

adolescenţei, fiindcă, vă reamintesc, trăiam încă în acea libertate sfântă a satului natal, dar nici în vis sau în gând nu aveam ideea de a-mi părăsi vreodată ţara mea. După terminarea meseriei, am muncit la TRCLO – Oradea (Trustul Regional de Constructii Locale). La această nefericită hotărâre am ajuns la maturitate, când mi-am văzut zdrobite visele, precum şi ceea ce era mai greu de suportat: pierderea libertăţii de a gândi şi activa liber, cu frica răsaritâ, acum, la tot pasul, să nu scoţi vreo vorba rea împotriva orânduirii, neavând siguranţa că nu te toarnă chiar cel mai bun prieten.

Iata rezultatele creşterii pionierilor şi uteciştilor cinstiţi şi devotaţi. Terminasem, prin 1977, Şcoala de Maiştri în prelucrarea lemnului, tot la Beiuş; m-am reîntors la noua Fabrică de Mobilă "ALFA"- Oradea. Planuri măreţe comuniste, cincinale, dezvoltări multilaterale, totul la export, nu numai mobila, dar inclusiv roşiile şi castraveţii serelor Oradiei. Securitate la toate porţile, mici sau mari. O muţenie generală. Sărbătorii, Duminicii, nimic! - numai o muncă absurdă, la un plan de producţie aberant, mereu crescândele cifre făceau imposibilă realizarea acestuia, astfel se porniră, spre nenorocirea economiei în general, acele rapoarte fictive, care năuciră şi băncile, tot plătind fictivităţile. Şi toate astea, ca să fie pe placul "organelor superioare de partid", care oricum, simţeau cutremurul ce avea să vină curând. Dar presiunile nu încetau, amenzile de tot felul veneau fără milă, de la cei cu controlul calităţii produselor, de la cei cu protecţia muncii, până la pompieri, toţi dădeau amenzi, şi toate "exemplare", ca să fie educaţionale., cotizaţiile de sindicalişti, pecerişti, utecişti, şedintele care nu mai interesau pe nimeni, şi din toate astea, Maistrul ăşi avea primul partea. Când ajungeam acasă de la fabrică, mă aşteptau pe masă facturile de plătit apa rece, curentul electric, copiii cerând săndăluţe, ce mai, să tot trăieşti în comunism….! Apoi, pe ultimul plan, rămâneau hrana şi hainele, dacă mai aveai vreun bănuţ rămas. Din acest moment, începusem a-mi face gânduri negre. Încotro, omule? Dar îngerul vieţii mele nu m-a lăsat!

Iubite Domnule Adrian Botez, sper să-mi acordaţi acest privilegiu de destăinuire sufletească: precum frunzele de toamnă ce cad îngălbenite rânduri-rânduri, tot aşa gândurile plecării în lume mă bântuiau pe mine tot mai des.

Veni momentul nesperat: în 1979, la o reclamaţie a unei firme vest-germane, care pretindea repararea unor defecţiuni de calitate a mobilei importate de la noi, am fost trimis eu, aşa a vrut îngerul salvării mele! Am muncit bine şi conştiincios, dar la sfârşitul reparaţiilor. m-am oprit la Lagărul de Emigranţi din Traischirken, de lângă Viena, unde am cerut azil politic, economic, cum o fi!

Era în toamna anului 1979. Pe data de 4 ianuarie, 1980, eram în Australia, unde cerusem a emigra. La controalele ambasadei australiene din Viena, care avea, desigur, şi rapoartele Poliţiei vest-germane, nu am avut niciun impediment, de nici un fel, în ceea ce privea persoana mea, emigrarea mea. Dar depărtările nu au secat izvorul iubirii locurilor natale, ci au prins viaţa în versurile mele ulterioare!"

Imagini din România (Munţii Apuseni şi Bucovina)

2-A.B.: Eu le ştiu, dar, pentru cititorii noştri, câţi vor fi fiind ei, tare vă rog să-mi ziceţi: **acolo, în adâncate depărtări, cum aţi învins străinătatea, cum aţi reuşit de v-aţi re-clădit, cu atâta vigoare, românismul**? Vă rog să-mi descrieţi măcar câteva din acţiunile dvs. culturale, din Cringilla/Australia, prin care nu lăsaţi să treacă în uitare Duhul Românesc…! Regretatul Artur Silvestri v-a încununat cu "laurii maximi" ai românismului – **Premiul revistelor ARP**! V-aţi simţit onorat, sau aţi luat-o ca pe o firească recunoaştere a unor merite atât de evidente, în lupta pentru neuitarea de Neam?

2-I.M.: **La această întrebare a Domniei Voastre, vreau să încep, rostind numele venerabilului scriitor Artur Silvestri, Românul incontestabil, genială personalitate şi efigie aurită, incizată istoriei, culturii şi literaturii române, pentru totdeauna. A fost îndemnul în persoană, Omul care a înviorat şi însufleţit pe toţi cei care-i veneau în apropiere.**

El însuşi căuta dinadins oamenii de talent, încurajându-le eforturile creative, împrejurare care, de fapt, mi-a creat şi mie fericita apropiere de acest om de geniu.

Da, aveţi dreptate, în acea carte minunată,*" Mărturisire de Credinţă Literară"*, acea antologie cu scriitori şi poeţi care, prin eseurile lor, au făcut posibilă împlinirea ideii arturiene, am şi eu publicat eseul: *"Sunt Român şi Punctum, oriunde aş trăi în lume"*. De fapt, prin acest eseu pot să-mi întocmesc acum şi un răspuns cât de cât mai întreg, referitor la întrebarea Dv s.

Spuneam la un moment dat: *"Când încerci a face o mărturisire despre tine, despre tine ca individ, şi încă trăitor departe de locurile tale natale, dus de destin şi împrejurari, psihologia ta capătă valenţe ceva mai interesante. Personalităţii tale i se adaugă, sau i se desprind valori care răbufnesc spre a fi exteriorizate, adică spre a te regăsi pe tine, in raport cu lumea din jur"*.

Deci, bunule Profesor dr. Adrian Botez, cam în ce raport mă puteam găsi eu - desigur când zic « eu », zic « familia mea » - eu, soţia şi trei copii, cinci fiinţe omeneşti, fără un ban în buzunar, fără un acoperiş, fără a şti un cuvânt în limba engleză .. - cu această lume nouă, în care intrasem? Luând în seamă insa căldura şi bunăvoinţa cu care ne-a întâmpinat Australia, ştiam din învăţăturile cel or 7 ani de-acasă, că trebuie să muncesc. Iar o slujbă aşa…mai « sinecură », cum s-ar zice, lucru mai puţin şi bani foarte mulţi, nu face decât iluzii, celor ce nu acceptă sacrificiul, visându-se dintr-odată stea pe cerul Antipozilor, sau ale altor geografii ale Terrei.

Pe data de 24 ianuarie 1980, deci al aceleiaşi luni de sosire, eram angajat la Oţelăriile din Port Kembla, oraş vechi, pe coasta sud-estică a Australiei. Am acceptat locul oferit, aş fi mers şi la pădure, mină, oriunde, aveam 39 de ani împliniţi, aveam responsabilitatea familiei. Anii pensionării tot la Port Kembla m-au ajuns, muncind, dar acum eram implinit, copiii mari, pe la casele lor. După o oarecare pensie din ţară, iar nu m-a lăsat cugetul să caut, căci n-ar veni din punga avutului, ci tot din truda sărmanului meu frate român. Asta e!

Acum să revin, din nou, la intrebarea Dumneavoastră, deci pe la începutul anilor 1981, când de fapt pornisem calea studiilor mele, ca urmare a chemărilor interioare, o cale ce mergea paralel cu munca fizică la oţelării. Deci, acea sămânţă de har pusă de Dumnezeu, striga în mine, îţi cerea eliberare, împlinire! Asta se chema a fi Învierea Spiritului. Familia mi-a fost recunoscătoare şi m-a înţeles. Adunam, de pe oriunde găseam, o carte… - mi-au dăruit prietenii şi cunoscuţii, binevoitorii, am cumpărat pe banii mei, mi-a adus familia din ţară - oricum, îmi improvizasem o mică bibliotecă, dar care avea sa crească, cu anii. În 1996, am declarat-o deschisă cititorilor români, gratuit, şi am botezat-o biblioteca *"Mihai Eminescu"*. La numai un an, în 1997, pe fundalul acesteia, am deschis Revista de artă şi cultură *"Iosif Vulcan"*, care a apărut pe hârtie un întreg deceniu. În această perioadă am urmat şi cursurile unui Institut Tehnologic, din orasul Wollongong, iar în 1999, am obţinut admiterea la Universitatea din Wollongong, Facultatea de Istorie Modernă, pe care n-am terminat-o din motive de sănătate.

Prima poezie am dedicat-o Port Kemblei, si se intitula "Port Kembla's Fire Fortress" – Cetatea de foc al Port Kemblei", care a fost publicata in "Quarterly",
o publicatie a Societatii P.E.N-Sydney Centre, al carei membru devenisem. In 1989 am devenit membru al ASA-Sydney(Australian Society of Authors), iar in anii urmatori membru al Societatii Literare SCWC-Wollongong(South Coast Writer' Centre). La pensionarea mea aceasta Societate Literara mi-a acordat onoarea de "Life
Member" – adica"Membru pe viata".

In toata perioada asta desigur ca scrierile si cartile mele prindeau viata. Ma bucuram in cadrul comunitatii romanesti din zonele Wollongong, Sydney, Melbourne, involvandu-ma, cum se zice modern, si in viata comunitatii mele romanesti, simtind
astfel ca traiesc in legea neamului meu. Cu bucuriile si tristetile aferente vremilor respective. Acum vorbesc despre mine, nu despre altii. Volumul meu de poezii intitulat "Poezii alese", a fost prezentat pe data de 21 ianuarie, 2006, la Consulatul General Roman din Sydney, intr-o sala arhiplina de romani. Consulul General la Sydney pe acea vreme era Dl .Ovidiu Grecea.
Mi-au urmat apoi in continuare, cartea de TEATRU, cu cele doua piese tragic-comice: "Mitrea Sucitu si mireasa" si "Limbuta Strugurel pe post de director". "Poezii alese" Vol.II, "Scrieri in proza" vol.I, II. , "Buna ziua, bade Ioane," o carte de factura
folclorica, plus nenumarate articole de diferite tematici, pe care nici eu nu stiu pe unde
s-or mai fi afland. Pentru mine un lucru era limpede, eram convins ca faptele mele trebuie sa aiba directii precise: mandria mea de roman respectabil pentru propria-mi familie, pentru imaginea Romaniei celei tainice, cum o numea Artur Silvestri, si apoi o referinta pentru nepotii nepotilor mei,

ca am emigrat din Romania si ca nu i-am facut de rusine, nici in Romania nici in Australia. Sa fie si ei la fel! Baza de referinta
o va constituii aceste carti ce le scriu acum.

3-A.B.: Vă simţiţi aparţinător de două culturi (română şi australiană, concomitent), sau veţi purta, până la moarte, nostalgia unei singure culturi posibile? Doinele din biblioteca dvs. parcă ar da răspuns singure şi luând-o înaintea gurii dvs. – dar tot nu abandonez întrebarea, pentru că ea are o continuare: este imposibil ca, trăind mare parte din viaţă, într-o ţară "adoptivă", să nu fi fost influenţat de ea…de valorile ei…Ce anume din valorile australiene este imposibil să nu influenţeze pe un român, oricât de " acordat " ar fi el la Carpaţii lui Orfeu?

3-I.M: **Exceptionala intrebare! Dupa cum s-a putut observa din cele zise mai sus, eu incepusem implinirea chemarilor mele inspre ale scrisului, prin a ma apropia si intelege, a cunoaste si a ma integra noii culturi in care cazusem ca din cer. Cum puteam sa-mi evaluez valoarea mea, valoare la care deocamdata numai speram, caci artele-mi dospeau inca in minte si-n vis, fara a avea deci un punct de referinta din mediul nou in care aveam sa traiesc si sa creez operele mele literare! Azi, judecand**
judecatile acestea, gasesc ca am procedat bine. Azi iubesc in egala masura cultura, limba si locul australian, cum mi-le iubesc pe cel natale. Principal este
sa fii OM, oriunde ai trai. Si daca imi dati voie, insasi Revista fondata de mine, si numita dupa numele Iosif Vulcan, face o legatura de afectiune consimtita intre mine si conceptiile acestuia despre viata si conditia noastra de fiinta umana.
O opera artistica, zice Vulcan, "are darul de a varsa lumina, de-a raspandi cultura, de-a ne face sa cunoastem mai bine frumosul, sa dispretuim uratul, sa ne inchinam moralei si sa ne ingrozim de pacat". In viata mea literara m-am straduit sa nu parasesc albia acestor principii vulcaniene. Iar prin metafizica fiintei mele aud versuri ce-mi soptesc cu mandrie despre un Eminescu cel Sfant, despre acea vointa titanica, orfeica, a acestuia, pana la sacrificiul pentru identitatea neamului sau! Deci voi purta dorul doinelor noastre pentru ca in leaganul lor m-am nascut si am crescut, dar nu voi disptretui niciodata mama adoptiva Australia, ci am sa-i port iubire si respect fiindca ea mi-a fost Mama-buna care m-a primit la necaz, si va fi la fel copiilor si nepotilor mei. Deci, in aceasta consta corola valorilor umane australiene de care se bucura un imigrant: " posibilitatea realizarii familiei sale, material si spiritual, acces la toate drepturile sociale, doar sa le respecte".

4-A.B.: Scrieţi atâtea şi atât de frumos… atins fiind, mereu, de aripă de înger…dar şi de învolburări de viscol (vă înfurie nu doar impostura, ci şi cei care-i rabdă şi, deci, îi încurajează pe impostori să se dezvolte…TOT MAI PROFUND ŞI PARŞIV IMPOSTORI!): **poezie** (şi nu una a vremilor, ci una cu esenţa veşniciei în ea!), proză, dramaturgie…cât despre jurnali sticǎ, sunteţi un veritabil "RUG APRINS"! În volumul dăruit mie, printre atâtea regale alte daruri de cărţi - mă refer, aici-acum, la ***Poezii alese***, vol. II (Ed. "***Cuget Românesc***", 2006), ziceţi aşa, la un moment dat: "***Dar luaţi Letopiseţii ăstui neam ce îl distrugeţi/Mai amarnic ca duşmanii despre care vă tot plângeţi!/Ridicaţi un suflet mare, cârma Ţării să o ţie,/Cel puţin ca să rămâneţi c-o fărâmă de mândrie***!"
…Trebuie să fac o mică pauză, pentru că inima mi-a luat-o razna…În primul rând, cum reuşiţi să vă suprapuneţi atât de exact sufletul, de departe (mult mai exact decât majoritatea românilor din… " ***România lui aici***"!), peste Sufletul Ţării, rămase, spaţial, atât de departe?
…Apoi: Chiar credeţi că Neamul nostru va fi capabil, va avea clarviziunea şi puterea ca, în următoarele decenii, să-şi pună/aleagă "***un suflet mare, cârma ţării să o ţie***"? De fapt, ce impresie vă face poporul acesta necăjit şi năucit, care, parcă, e blestemat: mereu, alege bicisnici, în fruntea lui? Sau bănuiţi că nu-i prea alege el? Vă rog să-mi ziceţi părerea dvs., cât mai fără cruţare: **numai fiind cruzi cu noi, vom putea fi blânzi cu destinul nostru**!

4-I.M: **Stimate Domnule Profesor,**
Aceste reflectii la care faceţi intrebare, regasite de fapt in lumea romaneasca de pretutindeni, au intr-adevar o valoare enorma, la care se asteapta raspunsuri, bineinteles, si in primul rand de la acei din Romania care se zice ca hotarasc destinele acestui Neam al nostru, sociologi, politicieni, economisti, pedagogi, etc., plus marea Opinie publica, care se stie a fi albia acelui fluviu viu prin

care sa se filtreze totul inspre un viitor national si european cat mai favorabil vieti trainice si umane. Dar, pentu ca ma intrebati in calitatea mea de poet, departe de locurile natale, daca eu cred in puterea si clarviziunea Neamului romanesc inspre viitor, voi raspunde DA, dupa acelasi raspuns pe care l-a oficializat deja Sfantul nostru Mihai Eminescu:

"VOM INAINTA CU TOATA TICALOSIA NOASTRA, FIINDCA NU AVEM INCOTRO", **adica numai a urma calea Crucii noastre sfinte. Tudor Vladimirescu mai face practic o specificare categorica: "*** ***Patria se cheama norodul, iar nu tagma jefuitorilor",*** **deci din invatatura acestor istorii sa ia norodul aminte asi aleage, "un suflet mare, ca rma tarii sa o tie". Dar cum in zilele noastre norodul nu se prea grabeste la votare, este un fel de raspuns care nu-i deloc prea folositor, dupa cum nici a se invrajbi intre ele etniile nevinovate nu este de folosinta, fapt ce trebuie sa-l aiba in vedere politicieni zilei, mass-mediile si confesionalii, pentru ca intradevar in judecata urmasilor nostrii "sa ramanem c-o farama de mandrie". Asta-i tot ceea ce cred eu astazi!"**

5-A.B.: M-am tot codit, de un an încoace, să vă întreb, dar iată că momentul abia **acum** a venit, se pare: ce anume vă determină, în tot scrisul dvs., nu doar în poezie, să adoptaţi tonul vaticinar, epopeic, de o gravitate senatorială romană? Cum v-a venit dumnezeiasca inspiraţie (nu s-o explicaţi, că doar e dumnezeiască minune! - dar măcar s-o fixaţi în datele ei de apariţie/hierofanie!) **de a scrie în aşa fel, încât să "coaseţi" marginile destrămate, de istorie şi chiar de (uneori) greşita înţelegere, din partea unora, a Ortodoxiei noastre, să re-faceţi puntea între zalmoxianism şi creştinism, între "păgânismul" greco-roman şi creştinism?**

5-I.M.: **Am mai raspuns la aceasta intrebare, recunoscand intotdeauna sincer caci doar Pronia Cereasca ar fi raspunzatoare de ceea ce primim fiec are, la fel si eu in aceasta situatie!**
Dar cum n-am studii teologice, tata nu m-a facut popa, doar numai prin bun simt si buna crestere pot sa afirm cu deplina credinta, caci si atunci cand pornesc a scrie, astept mai intai dezlegarea indemnului, chemarii interioare, si numai atunci reusesc a scrie, desigur dupa puterile mele, dar fara a ma gandi la ceva epopeic sau la a statua vreo anume gravitate senatoriala! Spre exemplu cartea mea recenta , "Buna ziua, bade Ioane" are tendinta sa taraneasca, cu toate in telepciunile folclorului nostru romanesc care ma initiaza in "a coase marginile destramate" ale vietii de zi cu zi! Daca-mi ingaduiti DVs., sa citez un proverb oarecare, luat asa la repezeala, bunaoara:"In fiecare rau exista un bine", s-ar putea vedea acel adevar cum, din suferinte se naste mintea cea buna, filosofiile, dupa cum si din prea mult binele si lux germineaza relele; parca am avea a face cu o adevarata lege naturala!

Vorbind despre acea metaforica punte de legatura intre zalmoxianism si c restinism, cat mai ales despre acele origini si traditii de sihastrie si cult monahal practicate, observam o continuitate sacrala specifica Daco-Getilor. Astfel izvoarele credintei noastre crestine Ortodoxe isi au radacini adancite in istoria formarii Neamului, este o religie vie, nu a aparut asa pe un gol oarecare, Apostolul Sfantul Andrei, Patriarh si Itemeietor al Bisericii Constantinopolitane stia despre faima si bunastarea vechii Dacii atunci cand si-a inceput misiunea de crestinizare a daco-getilor. Nici viitorii imparati ai Romei antice nu erau prea linistiti de vecinatatea lor cu un stat dacic puternic economic si militar, asa cum era Statul lui Burebista si a lui Decebal. Cu toate legiunile lor militare si zeitatile lor pagane, zeitati pe care ulterior le-au preluat si grecii, nu au zdrobit acest Neam dacic. Dimpotriva, prin certurile interne de tot felul, si mai ales pentru putere, se ajunge la scindarea imperiului roman in doua: Imperiul Roman de Apus si Imperiul Roman de Rasarit, cunoscut si sub numele de Imperiul Bizantin. La fel desfacandu-se si Crestinismul recunoscut de imparatul Constantin cel Mare ca religie oficiala, in cele doua Biserici crestine surori, Biserica Crestina de Apus, si Biserica Crestina de Rasarit. Prima de cult catolic si a doua de cult ortodox, si care surori pentru supremtie pana in ziua de azi se galcevesc.

6-A.B.: Cât de greşit vi se pare sistemul nostru educaţional ? – mă refer la cel din România. Care credeţi că ar fi cele dintâi măsuri ce ar trebui luate (ca într-o casă care arde!), pentru a salva ceea ce merită salvat, şi să nu se mai zică, precum zice actualul nostru preşedinte, că "*sistemul de invatamant romanesc e prost. Si ca nu avem nevoie de filosofi ci de tinichigii si ospatari*"…?! Sau vor fi voind ei să fie (şi, deocamdată, să şi credem noi că deja este…) prost şi tot mai prost, pentru că peste cei fără d e şcoală mai uşor "domneşti"?! Prin ce anume ar fi, de exemplu, învăţământul din Australia, superior celui românesc?

…Totuşi, genii scriitoriceşti, plastice, matematice, medicale, tehnice etc. românii au născut şi nasc mereu (că nu se investeşte în aparatură şi alte "fierătanii", asta e altă… "mâncare de peşte"…!)…olimpiadele internaţionale, la care elevii şi studenţii români medaliaţi cu aur şi argint se numără cu zecile, dovedesc că nu e totul "la pământ"…încă!

6-I.M.: **Stimate Domnule Profesor Adrian Botez,**

Poate ca nu sunt eu cel mai in masura a face aprecieri si a da indrumari sistemului educational din Romania, cu atat mai putin a cantari valoarea politica in discursurile prezidentiale, in conditiile in care azi nici 'mama saraciei' nu mai intelege ce se vrea, ce viziuni educationale de viitor au politicienii Terrei in general. Ordinea fireasca se infatiseaza asemenea unui val spumos de mare, ce tot vine si iar se retrage, fara a iesi insa din albia sa veche, asa si unii oameni in lumea vesnicelo r lor interese de imbogatire accepta minciuna si dezumanizarea. Fiind de fapt vorba tocmai de acel efect datorat, cum bine sesizati, slabirii calitatii sistemului de educatie la un moment dat. Dar lipsit de inteligenta romanul nu este, asa cum de asemenea bine se vede, tinerii romani, elevi si studenti la aproape toate olimpiadele internationale sunt medaliati cu aur si argint. Deci dovedesc suficienta "materie cenusie", doar sa dea Dumnezeu sa patrunda si in viata politica romaneasca asemenea tineri, care sa puna pret pe valoarea acestui popor harnic si supus, si nu pe cea a argintilor vanzarilor de tot felul, inclusiv a identitatii proprii.. Daca am inteles eu bine intrebarea referitor la invatamantul din Australia, comparativ cu cel din Romania, atunci pot spune ca atat dascalii, profesorii, universitarii romani - nu sunt cu nimic mai prejos la pregatirea si capacitate profesionala, aspect de superioritate ar consta eventual in faptul ca invatamantul australian nu e sub o apasatoare si continua politizare, la fiece moment.

La noi in Romania toata lumea face politica, dupa vorba lui "badea Ioane", din aceeasi carte amintita mai sus. Toti confesionali fac politica, toti laicii fac escatologie, adica prevad sfarsitul lumii. Chiar sa fie? Prevad si anul si ziua in care se va prapadi lumea, auzi, cand in Cartea Sfanta, zice sa veghem, deoarece data asta nici Fiul nu o stie, ci numai Tata -l Cel Ceresc.

Dar, cum ziceti, inca nu e totul… la pamant, iar din ingenuncherea noastra ne vom ridica vultureste, cu aripi intinse spre a ne apara "saracia si nevoile si neamul".

7-A. B.: Cum se "ţine" cultura, în Australia? Că, pe la noi, artiştii au ajuns ultimii milogi…" **A fi sponsorizat**" echivalează, de cele mai multe ori, cu "**a cerşi**" (rare de tot sunt excepţiile!).

7-I.M.: Draga Profesore, ca oriunde, si pe la noi, cultura este ca o fata frumoasa dar saraca.

De fapt intrebarea asta e tot mai frecventa in interviurile devenite la moda in ziua de azi, dar cand vorbim de cultura australiana, trebuie sa amintim cateceva si despre forma de constituire a insasi statului australian, care are o structura etnica atat de bogata incat, aproape ca nu exista tara din lume din care sa nu fi emigrat cateva familii. Deci, Australia e o tara nascuta pe principiul de imigrari, poate unica tara din lume, gradina Edenului, unde adevaratul multiculturalism corespunde definitiei.

Libertatea manifestarilor culturale etnice e asigurata prin legile Statului.

Guvernul Australian isi prevede un fond financiar pentru cultura si arte, distribui nd prin Ministerul Culturii fondurile alocate fiecarei comunitati etnice pentru asi organiza festivaluri culturale, pentru editarea de ziare si reviste in limba proprie,

statii de radio si televiziune. Cei cu reale aptitudini artistice sunt promovati si r ecunoscuti, indiferent de etnicitate. In Australia sunt romani de inalte valoari profesionale, care in comuniune cu alte comunitati etnice, si asa mai departe, alcatuiesc un liant de unitate australiana de admirat. In fiecare familie etnica exista libertatea vorbirii limbei nationale, exista servicii de translatare peste tot in serviciile publice, dar bineinteles Limba oficiala pentru toti cetatenii australieni fiind Limba de Stat, Engleza.

Imagini din Australia

8-A.B.: Ştiu că nu aveţi decât 1-2 numere (ultimele) din revista noastră, ***Contraatac*** (care se vrea mai mult decât şcolară şi mult mai mult decât locală: se vrea **ROMÂNEASCĂ**!) – şi, eventual, posibilitatea să vedeţi, pe Internet, câteva (puţine…) numere, pe care regretatul Artur Silvestri, în generozitatea şi vizionarismul lui (celebre!) le-a postat, într-un parteneriat între revistele ARP şi ***Contraatac***-ul "sărăcuţ"… - de la plecarea lui Artur Silvestri la îngeri, acest parteneriat a încetat…Ce părere vă faceţi despre revistele de cultură din Australia?

…Ce părere aveţi/v-aţi format, prin comparaţie (dacă-mi este îngăduit şi nu-s prea mare îndrăzneala şi tupeul…) cu cele de la Antipozi…, despre revistuţa asta românească, totuşi, …din puţinul ce vă e cunoscut despre ea şi existenţa ei? Merită să ducem lupta infernală, pentru supravieţuirea ei (**de 12 ani, de când am întemeiat-o, din tot sufletul meu.., - semestru de semestru, tot "*resuscităm mortul*"…!**), pentru fiinţa/fiinţarea ei (într-una e ameninţată cu asasinarea!), ori degeaba atâta strădanie şi "***mâncătorie de suflet***" şi de energii?! Oare ajută ea cuiva, face educaţie cuiva, oare pe cineva ar putea interesa (măcar o rubrică, măcar vreun articol…)… - **ori e muncă de-a surda să-i tot pompăm oxigen în plămâni**?

8-I.M.: **Iubite Domnule Prof. Adrian Botez, de aici de departe, prind rezonanta framantarilor, iubirilor si dorintelor Dumneavoastra, afectiunea sufleteasca pentru "Revista "Contraatac", ca pentru un adevarat prunc caruia ia-ti dat viata, si ca orice parinte bun, nu l-ati lasa sa moara! Eu vreau sa va spun un adevar de care sa fiti sigur ca va este ca o lumina de interior, care va lumineaza constiinta si inima in fata tuturor celor ce vor sa va priveasca si intelege: "Intotdeauna marii oamenii de cultura, arte, stiinta, politica, atunci cand sunt curati si dezinteresati, fac fapte mari in profesia lor, iar cand trebuie natural sa se retraga lasand cârma celor mai tineri, o jale sfânta îi apasa". Sa dau un exemplu, potrivit ar fi momentul in care Iosif Vulcan avea sa "infasoare filele revistei sale "Familia" la anii 1906; el se destainuia prietenului sau Ioan Bianu care era profesor de Filologie la Universitatea din Bucuresti, referindu-se la situatia revistei sale: "I-am oferit munca unei vieti si i-am jertfit aproape tot capitalul ce am avut. Decenii lungi nimeni nu mi-a dat drept ajutor nici un gologan, nici n-am cerut, am pus tot din al meu pana ce am avut. Si am dat bucuros, caci vedeam ca nu muncesc degeaba (…). La intrebarea DVs. referitoare la anumite valori comparative intre reviste, eu am imbatranit Dle Adrian la ideea ca nu sunt reviste mari si mici, dar fiind vorba de valorile acestora, orice revista mare care publica neadevaruri si minciuni e in realitate una foarte mica, pe cand o revista simpla dar care aduce adevar si lumina opiniei publice, asa cum mi se pare mie a fi revista "Contraatac", este una de foarte mare valoare, adica utila comunitatii si vietii de zi cu zi! Dumnezeu sa va dea sanatate si vointa, iar pamantenii ajutor si iubire, ca aceasta revista care aduce cinste Adjudului, sa fiinteze in continuare!"**

Cu drag, IOAN MICLAU – AUSTRALIA

Mulţumim, cu adâncă reverenţă, preadragule mie frate întru Românie, **IOAN MICLĂU** – şi, fiind (spre înaltă onoarea noastră!) şi fratele nostru de "suferinţă", în **Colegiul de redacţie** al revistei ***Contraatac***, vă aşteptăm, mereu, pentru a completa (câte mii de lucruri au rămas nespuse, azi!) cele mărturisite şi revelate, aici şi acum!

Interviu luat de **Adrian BOTEZ** – scriitorului şi publicistului, omului de cultură român, din **Cringilla** / **AUSTRALIA**, **IOAN MICLĂU**

***

CANTONUL 248

COMISIE DE EXCLUDERI LA USR

Publicat pe **23 Martie 2010** - de **Liviu Ioan Stoiciu** în categoria: **LIS JURNAL**

Marţi, 23 martie 2010. Am primit mai multe semnale că scriitorii români, membri ai Uniunii Scriitorilor habar nu au de noul Statut şi sunt stupefiaţi să afle de la mine că există o „Comisie de Monitorizare, Suspendare şi Excludere” (prescurtată, CMSE). Aşteaptă cu nerăbdare să afle ce vrea să însemne un asemenea balaur în curtea USR, care să-i sperie. Deoarece ei nu ştiau că au intrat într-un partid în care nimeni nu mişcă în front (deşi, dacă te uiţi la partide, ele nu-şi exclud niciodată membrii pentru criticile aduse partidului şi conducerii lui, din contră, fac mereu caz că „la noi în partid e democraţie”). Să lămurim din start ce e cu Comisia asta, n-am să reţin decât ce e bine să ştie un membru al USR căruia trebuie să-i tremure pantalonii dacă nu-şi ţine gura, putând fi exclus din USR. Citez din Regulamentul Comisiei de Monitorizare, Suspendare şi Excludere (Anexa 3 la noul Statut al USR): *„Art. 6. CMSE poate propune cu sancţionarea sau excluderea din USR a unui membru, pentru încălcări grave ale prevederilor prezentului Statut din Cap. 1, Art. 2, care au adus prejudicii materiale şi morale USR, ca şi pentru încăl carea legilor ţării, pentru fapte care cad sub incidenţa penală. La propunerea CMSE, excluderea se validează de Consiliul USR”*. Ce scrie la Cap. 1, Art. 2 din Statutul USR: *„USR îşi însuşeşte principiile din Carta Fundamentală a Drepturilor Omului, interzicându-şi promovarea unor atitudini şi aderarea la activităţi contrare demnităţii şi libertăţii umane, precum şi libertăţii de opinie şi de expresie”*. Aţi înţeles ceva? Să vă amintesc aici ce înţelege conducerea USR? V-am dat exemplul Niculinei Oprea, care s-a trezit ameninţată abuziv de Horia Gârbea, preşedintele Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti, cu excluderea din USR fiindcă a atras atenţia pe e-mail asupra unei acuzaţii de colaborare cu Securitatea a Gabrielei Adameşteanu, preluată de pe blogul lui Victor Roncea / Civic Media (extrem de influent). Un exemplu aberant de abordare a articolului, citat mai sus, din Statutul USR. Mai rău, am asistat în cadrul noului Consiliu de conducere al USR (repet, neretribuit, dar membrii lui au fost aleşi direct de scriitori, fie şi prin delegări) la o gogomănie şi mai mare: Gabriel Chifu, vicepreşedintele USR, a citit o cerere a Filialei Scriitorilor din Braşov prin care se cerea excluderea unui membru al ei, Vasile Şelaru (mie, mărturisesc, nu-mi e cunoscut), care a publicat o carte infamantă la adresa membrilor acestei Filiale! Dacă am înţeles bine, a publicat un dicţionar al scriitorilor braşoveni, în care în face praf pe contemporanii lui. Natural, m-a bufnit râsul – şi care e problema? Ce nenorocire s-a întâmplat la Braşov, dacă Vasile Şelaru îşi desfiinţează colegii lui de filială? Degeaba, s-a cerut să fie exclus… Deocamdată a rămas ca-n tren, cererea de excludere a lui Vasile Şelaru a fost pasată Comisiei de Onoare a USR. Doamne fereşte şi apără! Dacă s-a ajuns până aici cu interpretarea articolului prezentat mai sus cu excluderea din USR, atunci propun să fie excluşi toţi criticii literari care scriu rău despre cărţile noastre! Să fie traşi în ţeapă toţi criticii literaturii române, nu numai să fie excluşi din USR! Vă daţi seama în ce situaţie penibilă s-a pus singură USR? În condiţiile în care, atenţie, USR are şi o Comisie de Onoare şi Demnităţi, care ar putea să rezolve orice conflict, amiabil, fără să se pună problema excluderii din USR. Perfect civilizată, această Comisie de Onoare *„analizează reclamaţiile formulate de membri ai USR împotriva altor membri ai USR, referitoare la comportamente ori atitudini ale acestora”* (am citat din Regulamentul ei, Anexa 4 la Statutul nou al USR). Punct. Nicăieri nu se stipulează excluderea la această Comisie de Onoare… Se vede însă treaba că scriitorul român trebuie să ştie de frica USR şi a conducerii ei operative, de aceea s-a inventat Comisia de Excludere. În privinţa „monitorizării” şi „suspendării”, citez din Art. 4 al Regulamentului: *„Pentru neplata cotizaţiei timp de un an sau mai mult se aplică suspendarea din drepturile prevăzute la Art. 8 din Statut… Suspendarea se validează de Consiliul USR”*. Art. 8, pomenit, face caz, în principal, de dreptul de a primi indemniza ţia de 50 la sută din pensie, prevăzută de lege (care ţi se suspendă dacă n-ai plătit cotizaţia). Va să zică va exista o monitorizare a achitării cotizaţiei şi o monitorizare a atitudinilor critice publice ale scriitorului român, membru al USR! Frumoasă uniformă militară a USR am îmbrăcat. Poziţia de drepţi mai lipsea… Aberaţia excluderii din USR pentru „prejudicii materiale şi morale” depăşeşte orice imaginaţie, ea poate fi interpretată în fel şi chip (v-am dat exemplele lui Horia Gârbea contra Niculina Oprea şi Filiala Scriitorilor

din Braşov contra Vasile Şelaru). Nu ne puteam lipsi de Comisia asta de Excludere, care nu poate fi decât abuzivă, din orice parte am privi-o? Se pare că nu. Stupefiant pentru mine, la şedinţa Consiliului în care s-au ales cei 11 membri ai acestei Comisii de excludere a fost bătaie între membrii Consiliului să ocupe un loc în ea. Eu am repetat că trebuie desfiinţată această Comisie de excludere, dar cine mă ascultă pe mine? M-am uitat pe site-ul USR şi am rămas cu gura căscată, la Comisia de Monitorizare şi Excluderi a USR se anunţă componenţa: Ion Pop, Gabriel Dimisianu, Livius Ciocârlie, Eugen Negrici, Ion Vartic. Altă aberaţie, sunt numai cinci, nu 11. Şi din câte ştiu, numele celor cinci scriitori pomeniţi fac parte, de fapt, din Comisia de Onoare şi Demnităţi! **E o batjocură acest site al USR**!

(…) la pagina mea de jurnal online din 21 martie (daţi click pe linkul

http://www.liviuioanstoiciu.ro/2010/03/ziua-mondiala-a-poeziei-zi-a...)

LIVIU IOAN STOICIU

***

crucea sudului

PĂCATUL TRADUCERILOR NEPROFESIONALE

- o întrebare scurtă şi un răspuns mai lung -

EUGEN EVU: Dragă George Roca, în calitatea ta de scriitor român stabilit de mult timp în Australia, dar extrem de prezent în viaţa literaturii şi culturii noastre *pe toate meridianele*, iar pentru mine fiind de departe cel mai valoros, competent şi inimos până la disperare, colaborator - redactor la revista Agero cât şi la numeroase reviste pe hârtie tangibile sau virtuale, te rog să opinezi despre problema traducerilor literare: celor din română în alte limbi şi viceversa.

GEORGE ROCA: **Stimate Eugen, răspund direct şi franc la… chestiunea asta arzătoare aflată la ordinea zilei: problema traducerilor scrierilor literare româneşti într-o limbă străină devine din ce în ce mai acută, cu un impact negativ pentru literatura noastră… Traducerile neprofesionale le consider un lucru de prost gust, un compromis, făcute cu scopul de a arata lumii că (cică!) faimosul poet român (cică, din nou!) a devenit citibil şi în alte limbi! Dar conform traducerilor scrie ca draku! De ce? Deoarece, de fapt traducătorul traduce ca draku! (am scris „draku" cu kapa pentru a îl arăta şi mai negru decât este!)**

Eu vorbesc – scriu bine în engleză, italiană, maghiară şi binişor în franceză, germană, rusă şi spaniolă..., dar nu m-aş încumeta să traduc operele unui român în nici una din limbile cunoscute. De ce? Pentru că aceste traduceri nu se ridică la nivelul valoric a lucrării din limba română. Şi atunci, în loc să facă un bine scriitorului român, totul apare ca un compromis deoarece cititorul judecă ceea ce a scris traducătorul... nu ce a scris adevăratul autor. De aceea nu mi-a plăcut să promovez niciodată traduceri la revistele cu care colaborez.

Egoul românilor le spune că după 40 de ani de „cortină de fier", a venit vremea când este permis orice pentru a deveni faimoşi peste hotare! Vor să fie internaţionali! OK! Înţeleg! Dar cu ce reprezentanţă? Sau traducători de alde moş Gulie care stă la Paris de douăşdeani şi face pe literatul bilingv, sau cu Gogu Ruptură care a ajuns în Italia pensionar şi care din lipsa de

ocupaţie s-a apucat de traduceri... dar româna a uitat-o pe jumate, iar italiana nu a învăţat-o decât la nivel de grădiniţă.

Aceşti doritori de notorietate universală, ar trebui să se zbată în primul rând să devină cât mai naţionali, să vină străinii şi să se bată să-i traducă. Imediat îmi vor sări mulţi în cap! Da, dar noi suntem o ţară necunoscută, pusă la index, şi nebăgată în seamă... Greşit! Sunt ţări mai mici decât noi, ţări africane, sau pierdute pe mapamond, şi de acolo răsar poeţi şi scriitori cunoscuţi de toata lumea, oameni care sunt traduşi de marile edituri, oameni care iau chiar premii de valoare, precum un Nobel. De ce Ohran Pamuk turku' şi nu Oprea Papuc rumânu'?

Şi apoi mai avem o mare problemă, lipsa de caracter, invidia şi defăimarea conaţionalului: *„Cine, mă? Poetul Icsulescu să fie propus pentru un Nobiel? Sau Apăunescu, Cezarvănescu, Evulescu, Blandienescu, Carţărescu, Dinemircescu sau Ţepelescu? Păi măi? Aştia e toţi pătaţi! Apăunescu e prea gras şi doarme pe unde apucă, Cezarvănescu a murit de hemoroizi c-a făcut prea multă zarvă, Evulescu e prea slab şi are inel de corb, Blandianescu e cum e, Cărţărescu joacă toată ziua cărţi, Dinemircescu au cavitate bucală prea mare, iar colonelu' Ţepelescu trăieşte în întuneric în colonia de la Beznea! Posibil că toţi au fost ori turnători, ori muncitori necalificaţi la furnalul Iepocii de Aur... căci dacă nu au fost, trebuie să fi fost ceva dubios cu ei. Le găsim noi o bubă! Or fi unelte ale capitalismului precum Gomescu, Pacep escu sau Semitescu!"*

Revenind la traduceri... Mai prietene, cum naiba să fie apreciat producătorul de literatură mioritica contemporană în străinătate când este deja compromis din start de de invidia colegilor capri-*voisine*-ni, care-i bagă scobitori în roate, şi apoi de nişte traduceri dubioase, de toata pomina, făcute de „alde literişti" care îşi caută şi ei un locşor prin păienjenişul literaturii.... şi cărora, scriitorul dornic de notorietate, le mai rămâne şi dator!

Apropos, un talentat poet ardelean a făcut atâta tevatură cu un mare poet canadian, pe care l-a omenit, cinstit, purtat, corcolit, lăudat, tradus, şi scris despre el, iar acesta la rândul lui n-a binevoit să îi traducă românaşului nici măcar o poezea! Trăiască tradiţionala ospitalitate românească! Unde draku ne este mândria! Am ajuns un neam de pliznaci sau de plezuroi? (de la englezescul *please* şi *pleasure* – vezi dictionar!)

Nu trebuie să fim ostili, dar mai bine ne-am ocupa de sofisticarea şi rafinarea propriilor creaţii decât să tot lăudam şi să-i promovam pe unii şi pe alţii din străinătate - care până la urma ajung să creadă că li se cuvine... că sunt aleşii domnului! Cum dăm de un scriitor cu un exotic „nume spaniol format din trei segmente" ne închinăm la el ca la viţelu' de aur... iar pe-al nostru îl „facem cadavru de debara" şi ne debarasăm de el în grabă.

Boala asta cu traducerile nu e numai la noi... Mai e valabilă şi la alţi ex-comunişti! Poate din dorinţa de-a se afirma internaţional. Este o mare greşeală! Nu cred că e o cale sănătoasă! Nu cred! De ce? Pentru ca totul este un compromis! Un compromis care pătează, un compromis care rămâne şi nu mai poţi scăpa de el niciodată! Aşa precum păcatele tinereţii! Aşa ca un tatuaj făcut la paisprezece ani! Dacă tu poet cunoscut în ţara ta, membru al Uniunii Scriitorilor, director de revistă, animator literar şi cultural, accepţi să fii tradus de un terchea-berchea, numai că acesta ştie o altă limbă decât a ta... atunci fii sigur ca această lucrătură te va arunca în găleata cu lături şi obscuritate... şi vei fi judecat şi de cititori! Iar dacă Dumnezeu te va ajuta să ajungi cunoscut mai târziu şi peste hotare, arguşii vor scoate fotografiile cu „nudurile slăbiciunii tale" şi le vor arata tuturor, numai aşa ca să nu ajungă capra ta, vecin e-*voisine*, faimoasă!

De ce să nu ia scriitorul român legătura cu un literat de aceeaşi talie cu el, dintr-o altă limbă - mă refer la valoare şi exigenţe estetice şi morale - căruia să îi propună să îi traducă lucrările? Desigur la rândul său, îi face un contra-serviciu traducându-i operele celuilalt în limba română. De la egal la egal. Încercarea moarte n-are! Mai mult ca sigur că va accepta. Iar în ecuaţie se poate introduce şi traducătorul păcătos doar ca mijloc de comunicare între cei doi literaţi ! Dacă nu acceptă, se mai încearcă şi pe la alte uşi. S-ar evita şi în acest fel unul din aspectele *degradării*

***literaturii româneşti*, fenomen despre care dealtfel şi tu ai scris iar eu am redactat şi promovat în câteva reviste de expresie românească.**

În incheiere, pentru a nu fi acuzat de ipocrizie, aş vrea să spun că de curând am făcut grafica la două cărţi de poezie – ediţie trilingvă, apărute recent la Bucureşti. Pe coperta a IV-a a fiecăreia, am scris câteva simţăminte despre poezia autoarelor. *Mea culpa*! M-am referit acolo, de fapt, doar la varianta în limba română... care cu precădere mi s -a părut bună! Cele traduse în engleză şi franceză las să le judece cititorii!

(interviu cu…**o** întrebare fundamentală, a lui **Eugen EVU**, **ROMÂNIA** – şi cu …**un** răspuns, aidoma fundamental, al lui **George ROCA**, **Sydney** / **AUSTRALIA**)

***

din inimă

INTERVIUL LUAT DE DOAMNA LIGYA DIACONESCU – STAREŢULUI GALACTION, DE LA MÂNĂSTIREA *LACUL FRUMOS* – RM. VÂLCEA

MÂNĂSTIREA "*LACUL FRUMOS*" - VLĂDEŞTI-VÂLCEA

HRAMUL SFINŢILOR ARHANGHELI MIHAIL ŞI GAVRIL

Situată la 11 km de municipiul Rm.Vâlcea, mână stirea *Lacul Frumos* are o bisericuţă nouă, a cărei construcţie a început în anul1947-1948. Atunci se intentiona sa se ridice aici, in acest loc minunat, o biserica de mir. Regimul din acea vreme a hotarat insa ca materialele adunate pentru constructia bisericii sa fie destinate constructiei unei scoli, care astazi nu mai functioneaza.

Pentru cei care nu cunosc aceste locuri, trebuie sa spunem ca s -a demonstrat stiintific ca in zona Lacului Frumos exista puncte energetice asemenea celor de la Ocnele Mari - Ocnita, dar mult mai puternice, creatoare de energie pozitiva.

De altfel, toata lumea cunoaste ca punctul maxim de vizibilitate al eclipsei din 1999. A fost in judetul Valcea. Multi isi amintesc ca a fost nominalizata atunci localitatea Ocnele Mari cu punct maxim de vizibilitate, alaturi de localitatea Vladesti, situata in apropierea Ocnelor. In Vladesti, zona in cauza era Lacul Frumos, in care, cu ajutorul bunului Dumnezeu si al oamenilor cu suflet mare si dare de mana, s-a ridicat Manastirea Lacul Frumos in anul 1994.

A inceput mai bine spus constructia manastirii, cu cea a bisericutei, care este superba. Picturile, turla, clopotnita, toate iti vorbesc, iti incanta privire a si sufletul, de cum ai pasit acolo. Florile iti amintesc de raiul pamantean, picturile, ca nu ai vesnicie pe pamant. A urmat apoi, rand pe rand, constructia unei bucatarioare si a unei sali de mese (neincapatoare pentru oaspetii care poposesc aici pentru reculegere, rugaciune sau pur si simplu pentru a vizita aceste minunatii - oaspeti care niciodata nu pleaca de la manastire fara a servi masa, poftiti de generosul si blandul preacuvios Galaction).

Părintele stareţ Galaction este un foarte bun recitator. Preacuviosul parinte Galaction ne -a uimit cu memoria-i fantastica - recita poezii, pilde pentru crestini si de cate o jumatate de ora (pe care vi le vom incredinta prin paginile revistei noastre *Starpress*, spre desfatarea si educarea spiritului) si inzestrat de Dumnezeu cu o voce de aur, primita in dar spre a aduce alinare lumii prin cantecele sale, voce lasata mostenire de buna sa maicuta din Maramures, locul nasterii sale, o alta zona minunata a Romaniei, un alt tinut binecuvantat de bunul Dumnezeu cu frumuseti de nedescris in cuvinte.

***

INTERVIU REALIZAT CU PREACUVIOSUL PĂRINTE GALACTION - MÂNĂSTIREA *"LACUL FRUMOS"*, VLĂDEŞTI - VÂLCEA

REPORTER: Ne aflăm într-un loc de vis. Am reuşit să invingem dorul si curiozitatea pe care am avut-o de a ajunge la Manastirea ***Lacul Frumos***, situată la 5 km de centrul comunei Vlădeşti şi aproximativ 10-11 km de municipiul Râmnicu-Vâlcea. Avem amabilitatea si binevointa staretului Manastir ii ***Lacul Frumos***, parintele Galaction.

Bine v-am gasit parinte! Ne-ati intampinat cu tot dragul si pentru cititorii revistei STARPRESS INTERNATIONAL si ascultatorii postului de radio ROMÂNIA INTERNATIONAL care ne vor asculta, va rugam sa ne spuneti cateva cuvinte despre ceea ce ati reusit dumneavoastra sa faceti aici intr-un superb decor.

PREACUVIOSUL GALACTION: ***Da, bine ati venit! Ma bucur de prezenta fratiilor voastre enorm de mult.***

"*In lumea aceasta tainica si dulce,/Prin mii de vise noi calatorim/Si od ata sub o mare cruce/Pe vesnicie ne oprim./Opreste-te din cand in cand/Si uite-te la luna!/Si -asculta-i trecerile ei,/Ca multe au sa-ti spuna./Opreste-te din cand in cand/Si uite-te a soare!/Si-adu-ti aminte de ziua aceea/Cand n-o sa-ti mai rasara./Opreste-te din cand in cand/Langa- un mormant si o cruce./Si - adu-ti aminte de ziua aceea/Ca intr-o zi aci te vor aduce./Opreste-te din cand in cand/In drum numai cu tine Si vezi ce duci din lumea aceasta/In lumea care vine./Opreste-te din cand in cand/Si -nspre Dumnezeu te indreapta,/Ca nu stii dupa care ceas/Sfarsitul te asteapta./Cand nu cunoastem umbrele apelor/Ce- ascund in sanul lor/Si apa suvoaielor/Cum se leagana in nor,/De nu se rupe norul/Sub greul lor potop/Si se desface ploaia/Ca roua strop cu strop./Cand nu cunoastem/Al nasterilor fel/Echilibrand pamantul si viata de pe el./Cand totul ti-e de neinteles in jurul tau/De ce spui starpitura/ Ca nu e Dumnezeu*?!"...
Iata ca...

R.: Ce frumos!

P.G.: ***Am putea sa spunem si am putea sa ne laudam cu aceasta inv atatura a noastra deci sa nu ne comparam cu niste starpituri care sa spunem ca nu exista Dumnezeu. Dumnezeu exista, a fost si este intotdeauna. Aceasta bisericuta pe care o vedem in fata ochilor nostrii este o bisericuta noua, este***

inceputa in anii 1947-1948. Atunci a fost intentionat sa se faca aici o Biserica de Mir. Pentru ca Biserica acestor oameni din jur este la 10 kilometri de aici, la asfalt si pana acolo este o distanta destul de mare. Oamenii pregeta, in special batranii ca sa ajunga acolo la Bise rica. Si aici s-a programat candva sa se faca o biserica pentru oamenii din aceste trei catune. Insa, cum era atunci regimul din vremea aceea, bisericile erau mai putin luate in seama si cei de la conducere de atunci au vrut sa faca o scoala de cultura laica lumeasca. Pentru civilizatia omenirii, pentru educatia tineretului si de -buna seama ca s-a stopat construirea acelei biseici de atunci. Materialul a fost confiscat de catre regimul de atunci, a fost luat de aici, din acest loc si a fost dus in spatele a cestei biserici, la o distanta de vreo jumatate de kilometru unde s-a ridicat o scoala pentru educarea copiilor. De buna seama ca aceasta scoala exista si astazi, este si astazi, insa este pustie, pentru ca s-a facut fara Dumnezeu, fara sa fie educati oame nii ca sa mai aduca copii pe lume, cu timpul scoala a ramas pustie si este si astazi pustie. De la revolutie, cand Dumnezeu a randuit ca pe ecranul televizorului, in 1989 sa apara fostul ministru al Culturii si Cultelor Ion Caramitru, in noaptea de 22 dece mbrie, a aparut Maica Domnului, a aparut Ion Caramitru cu cele doua Cruci in mana, recitand rugaciunea Domneasca Tatal nostru, impreuna cu toata televiziunea, impreuna cu toata tara, multumind lui Dumnezeu ca au scapat de aceea invatatura diabolica, care n e oprea sa nu mergem la biserica, sa nu ne rugam si sa traim asa, intr-o bezna in care, pana la urma, rezultatele s-au vazut. Si iata ca Dumnezeu a randuit libertatea de credinta si aici. In anul 1994, doi batrani de aici, printre care era si un invatator, au luat initiativa si din nou pe acest loc programat in 1947-1948 s-a ridicat aceasta bisericuta de la Lacul Frumos pe vare o vedem in fata ochilor nostri.

R.: Cum se numesc?

P.G.: ***Biserica are hramul SFINTII ARHANGHELI MIHAIL SI GAVRIL.***

R.: Da.

P.G.: ***Insa calugarii de atunci in 1994, dupa ce au ridicat-o, trebuiau sa-i dea o denumire, pentru ca actele cereau. Unde-i biserica? Unde-i manastirea? si atuncea i s-a dat denumirea Manastirea de la Lacul Frumos pentru ca din sus exista un loc minunat, unde p e vremuri era chiar un lac, frumos, care acum insa e plin de balarii.***

R.: Ce nume frumos!

P.G.: ***Cum spuneam, mai sus de manastire a existat si exista si acum un loc care este pustiu din cauza impuritatilor ce sunt acolo, pentru ca s-a umplut de copaci.***

R.: Ce pacat! Nu stim sa pretuim lucrurile bune, frumusetile naturale!

P.G.: ***Si nu mai este Lacul Frumos!***

R.: Intocmai!

P.G.: ***Decat doar denumirea lui.***

R.: Poate se va gasi cineva cu dare de mana si cu suflet sa reamenajeze locul acolo, sa -l faca intr-adevar frumos, ca cei care vin la manastire sa poata sa poposeasca si la lac, sa fie incantati acum cand traim in mijlocul civilizatiei si nu mai putem respira aerul poluat din orase.

P.G.: ***Bine ar fi !***

R.: Dar spuneti-mi mai departe Sfintia Voastra si a s vrea sa va intreb si numele celor care v-au ajutat la ridicarea manastirii , in primul rand sa incepem cu cei doi batrani.

P.G.: ***Doi batrani, da.***

R.: De care vorbeati dumneavoastra.

P.G.: ***Amandoi traiesc, unul este Avrinte Traian, care locuieste peste drum de manastire, are 78 de ani, aproape 80.***

R.: Sa-i ajute Dumnezeu!

P.G.: ***Si mai este un invatator.***

R.: Cum se numeste?

P.G.: ***Mihai Claujean il cheama. Acestia sunt doi batrani. Iar ei au mai fost ajutati de un calugar de la Manastirea Frasinei.***

R.: Parintele Paisie?

P.G.: ***Parintele Paisie Vasilioglu care acuma implineste varsta venerabila de 93 de ani.***

R.: Sa-i ajute Dumnezeu!

P.G.: ***Sa-i ajute Dumnezeu!***

R.: Si dumneavoastra, de cand sunteti aici?

P.G.: ***Eu aici sunt din 1997, cand s-a facut sfintirea acestui Sfant Lacas***
.
R.: Sa va ajute Bunul Dumnezeu si Maica Domnului si dumneavoastra.

P.G.: ***Am luat initiativa aici si din puterile mele si prin cunostintele mele...***

R.: Da...

P.G.: ***Am mai facut cateva imbunatatiri.***

R.: V-a fost foarte greu in acea perioada. A fost foarte greu pentru, ca stim acum cum, care este problema cu fondurile si mai ales cu sponsorii care pot sponsoriza echipe intregi de fotbal, de handbal, concursuri de miss si celelalte dar cand este vorba de o biserica, o manastire , mai greu se lasa convinsi. Doar atunci cand au anumite necazuri dau fuga la biserica sau la manastire crezand ca Dumnezeu si poate preotul de acolo pot face minuni intr-un timp scurt. Poate, daca se indreapta, stim cu toti, dupa o anumita perioada... de. .. eu stiu, canon, ei pot peste cateva luni, un an, sa capete un pic de desavarsire spirituala si sa intre in lumea Lui Dumnezeu cat de cat, pentru ca daca ar fi sa ne gandim in fiecare zi ca facem pacate cu totii, si mai trebuie sa ne si curatim din cand in cand si sa urmam o noua cale, cu totii am fi mai linistiti si mai impacati sufleteste.

P.G.: ***Da, sunt oameni care au suflet mare si care m-au ajutat n-am intampinat greutati si doar numai am deschis cuvantul si am fost ajutat. (…)***

R.: Spuneti-mi, aveti si enoriasi aici, da?

P.G.: ***Da, avem niste enoriasi care sunt in varsta, sunt batrani de la care n-avem pretentii.***

R.: Deci in numar prea mic, da?

P.G.: ***Da. N-avem pretentii. N-avem pretentii sa ne ajute cu nimic, daca putem noi ii ajutam pe aici, cu cate cu o masa, cate cu o vorba buna...***

R.: Si atunci cum reusiti sa intretineti manastirea? Iata ca ati reusit sa faceti si niste locuri pentru cei care vin intr-adevar sa se roage, oaspeti dumneavoastra, deosebite.

P.G.: ***Da, asa din putinul nostru.***

R.: Cum reusiti daca nu aveti nici un venit la manastire?

P.G.: ***Asa... Pe oriunde ma duc sunt ajutat!***

R.: Dumnezeu nu va lasa niciodata. Oamenii va ajuta!

P.G.: ***Dar nu ma ajuta cu sume mari, ci cu sume modeste, asa ca daca patru milioane le-am primit sau cinci milioane, pentru biserica am mai rezolvat din probleme. Am mai cumparat ceea ce trebuie aicea, materiale de constructii...***

R.: Da.

P.G.: ***Si am realizat si celelalte imbunatatiri care sunt pe aici.***

R.: Si cum pic cu pic se face un strop...

P.G.: ***Exact. Se aduna!***

R.: Iata ca si noi dupa ce vom lucra aceasta frumoasa manastire in revista ***STARPRESS***, citita in intreaga lume, vom face un apel la credinciosi de a veni la dumneavoastra, de a vedea si de a va sprijini fiecare cu cat poate pentru ca e o lume de vis aici la dumneavoastra, intr-adevar chiar si aerul pe care il respiram este parca din Eden, dar linistea sufleteasca, cu care plecam de aici e de nedescris si de cum ai pus piciorul dincolo de poarta te leaga un dor si o puternica dorinta de a te reintoarce aici, in lacasul lui Dumnezeu, in acest colt micut de rai, departe de stres, poluare, rautatile de zi cu zi si grijile lumesti.

P.G.: ***Toate cele ce s-au facut aici si ce facem aici, toate le facem spre Slava Lui Dumnezeu si lauda poporului roman. Asta este intentia.***

R.: Acuma as vrea sa ne spuneti care este varsta dumneavoastra?

P.G.: ***Destul de onorabila. Sunt leat cu Ion Dolanescu, Leat cu Preasfintitul Calinic.***

R.: Deci, ce varsta aveti?

P.G.: ***63 de ani. M-am nascut cand au venit rusii, sovieticii.***

R.: Multi inainte si sa va tina Dumnezeu sanatos, sa ne mangaiati cu cuvintele dumneavoastra pline de har.

P.G.: ***Multumesc, va urez la fel si dumneavoastra.***

R.: Spuneti-mi cateva cuvinte si despre sufletul dumneavoastra care a calatorit si s-a stabilit pentru o buna bucata de vreme la Manastirea, Schitul de fapt... Patrunsa.

P.G.: ***Eu am umblat prin mai multe Manastiri dar prin care am umblat, nu am stat cat sta cioara in varful parului sau cat sta porumbelul pe casa. Am stat mai mult, de exemplu am intrat novice la Manastirea Frasinei, acolo unde l-am cunoscut pe parintele Lavrentie, parintele Paisie si alti buni duhovnici.***

R.: Da?

P.G.: ***Acolo am fost ca ucenic, am mers la varsta de 23 de ani la Frasinei.***

R.: N-am stiut!

P.G.: ***Atunci era foarte greu de primit la Manastire, era foarte greu ca sa intri intr-o MANASTIRE. Eu...***

R.: Si pe vremea comunistilor!

P.G.: ***Da, pe vremea comunistilor. Da, au fost intelegatori si ne-au lasat, pentru ca am fost verificati bine, ca am venit pe la manastire pentru suflet.***

R.: Da.

P.G.: ***Si pentru ca doream mult sa ajutam acolo. Apoi, am intrat din Frasinei in Manastirea Rohia din judetul Maramures.***

R.: Ce frumoasa zona si Maramures!

P.G.: ***De unde sunt eu nascut, de acolo.***

R.: Ati ajuns in zona zamislirii dumneavoastra!

P.G.: ***Da, acolo sunt de Obarsie, de la 30 de kilometri de Manastirea Rohia. Acolo am avut fericita ocazie sa-l cunosc pe marele savant Nicolae Steinhart.***

R.: Steinhart?

P.G.: ***Evreul ala increstinat!***

R.: Da, da, da, am citit mult despre el si scrieri de-ale lui, cunoscand adevarate povestiri incredibile de viata, lectii de bunatate de neinchipuit, suferinta, iertare, sacrificiu, devotament...

P.G.: ***Da. L-am cunoscut acolo si pe urma chiar el personal mi-a facut o vizita aici la Valcea, la manastire, unde eram staret, la Manastirea, Schitul Pahomie.***

R.: Da? Fantastic.

P.G.: ***De la Rohia am venit dupa 3 ani si jumatate in judetul Valcea din nou si am fost dat pentru ascultare la Manastirea Patrunsa. Acolo am stat 6 ani de zile. De acolo de la Patrunsa, m-am mutat la Schitul Pahomie, unde am stat 23 de ani.***

R.: O viata de om! O viata aducand slava Bunului Dumnezeu si Maicii Domnului, intr-un loc departe de lume, de cele lumesti, loc de rugaciune, lauda.

P.G.: ***23 de ani au trecut ca o zi, asa de repede, incat nu-mi pot inchipui... si asa, dupa cum spune poetul roman: "Ca de cand lumea si pamantul anii se duc ca si gandul". Asa s-au dus si anii mei si in general asa se duc anii.*** (…) ***În 2006 am avut asa un semn ceresc si divin....***

R.: Care a fost acela?

P.G.: ***In 2006, cand a fost hramul, dimineata, pe la ora 10:00, cand a inceput Sfanta Liturghie, a aparut deasupra bisericii un curcubeu atat de frumos, care avea cele trei culori ale steagului nostru romanesc! Si acest curcubeu a tinut 10 minute pe cer, deasupra biser icii, deasupra turlei bisericii, mirarea oamenilor si miracolul era ca nu era nici un nor!***

R.: Fantastic!

P.G.: ***A aparut din senin.***

R.: Da, da, da...

P.G.: ***Si ca simbol, ca asa, noi cu totii l-am numit ca este un semn ceresc, al lui Dumnezeu, Sfintii Arhangheli Mihail si Gavril au aratat aceasta minune, acest miracol care s -a aratat pe cer in anul 2006.***

(…)R.: Si nu aveti loc pentru toti, la hram, nu?

P.G.: ***Spatiul in sala de mese este mic.***

R.: Micut, asa este.

P.G.: ***In fiecare an aproape cand a plouat, bi neinteles s-a servit masa in Sfanta Biserica, ceea ce nu este potrivit.***

R.: Cu siguranta.

P.G.: ***E drept, dar nu e moral - ca nu tot ceea ce este drept este si moral.***

R.: Da.

P.G.: ***Atuncea am gasit de cuviinta sa facem aici un acoperis, o sala de mese mare, ca sa intre acolo oamenii, sa fie acolo sub scutul acestui asezamant pe care acuma il vom ridica si speram pana de 8 noiembrie anul acesta, 2007 sa fie ridicat si sa fie dat in folosinta. (…) Unde apelam, n-am fost respinsi de nimeni!***

R.: Bun.

P.G.: ***N-am cerut cantitati mari ca sa speriem oamenii.***

R.: Sigur, ca si putin cu putin se aduna.

P.G.: ***Cat de micut, asa din suflet e bine venit.***

R.: Ca se aduna!

P.G.: ***Dai din suflet, Dumnezeu iti primeste!***

(…) P.G.: ***Parca ne simtim in Muntele Athos, in insula aia de la Athos si Oltul cand il vedem acolo in jos parca este Marea Egee, putem sa comparam acest loc superb cu acel loc minunat asadar locul nostru de aici din tara noastra din Romania, este minunat!***

R.: Acum, cateva cuvinte pentru cititorii nostri, pentru ca Manastirea Lacul Frumos va fi tot timpul, vesnic cat va exista publicatia noastra, in paginile noastre, nu o vom scoate de acolo, cateva cuvinte pentru cititorii nostri, ce ar trebui sa faca sa se indrepte sa-si indrepte privirea catre Dumnezeu pentru a fi ajutati.

P.G.: ***Da, toata lumea isi indreapta privirea spre Dumnezeu, in special atunci cand este la necaz omul cere ajutorul lui Dumnezeu si este bine este bine chiar daca ei nu stau numai in rugaciuni ca si ceilalti imbunatatiti, macar o vorba sa nu o spuna contra lui Dumnezeu, sa nu creada, sa nu zica, ca Dumnezeu nu il ajuta, o vorba dulce sa fie catre divinitate si atunci, Dumnezeu a facut catre el un pas , adica omul face catre Dumnezeu un pas si Dumnezeu face catre el o suta. Toata lumea este cresti na. Putinii care sunt atei, aia sunt bolnavi, diabolici, pentru ca, cum spune marele scriitor rus: "Ca ateism nu exista si un diabolic e o boala".***

R. : Asa e.

P.G.: ***Acela care spune ca nu-i Dumnezeu este ca si gaina aia care sta pe cuibarul gol, cloceste a colo, dar nu poate sa scoata pui, pentru ca n-are de unde, ca n-are oua. E cuibarul gol, dar ea sta tot acolo. De ce? Pentru ca e bolnava. Asa este si ateismul, nu este o un argument, este o boala.***

R.: Inca o data va multumim mult, sa va dea Dumnezeu sanat ate multa, multa, multa, multi ani de acum inainte, fericiti, sa puteti sa ne mai invatati catre ceva si sa ne mai calauziti catre Duhul Sfant si Domnul Iisus sa ne duca pe cararile increderii, ale optimismului, si sa invatam sa cerem Maicii Domnului orice ne este necesar, in numele Domnului Iisus Hristos si doar cu un bob de credinta, vom dobandi.

P.G.: ***Da, sa ne ajute Dumnezeu! Pe toti, pe toata lumea.***

R.: Şi Maica Domnului! Mulţumim!

Reportaj realizat de ***LIGYA DIACONESCU***, **CANADA**

***

cuvânt duhovnicesc de dimineaţă

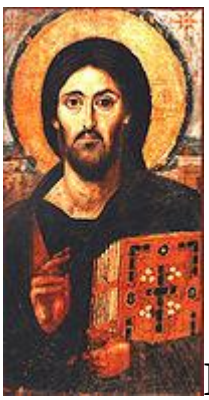

ECUMENISMUL ŞI BISERICA - DIN CULISELE ECUMENISMULUI (*continuare din nr. 23*)

Din felul cum este prezentat, ecumenismul creştin se vrea a fi un curent filosofic vizionar, care are darul nu doar de a aduce pe toţi creştinii la acelaşi numitor, dar are pretenţia că va şi proteja pe aderenţii săi de împlinirea celor viitoare – la adăpostul "adevărului". Sfânta Scriptură ne descrie, în cap. XXIV al

Evangheliei de la Matei, semnele venirii Lui Hristos, Chipul Bisericii şi viaţa acestei lumi, în cel de pe urmă veac, în cuvinte deosebit de îngrijorătoare: *"**mulţi** vor veni în numele Meu… - şi pe **mulţi** îi vor amăgi; mulţi proroci mincinoşi se vor scula şi vor amăgi pe **mulţi"*** (s.n.: tocmai **pe cei mulţi**). Ei, unde este aici viziunea încântătoare, viitorul de aur al ecumenismului creştin, când evanghelistul ne spune că cei **mulţi** se vor amăgi, unde este unitatea în diversitate, când Scriptura ne îndeamnă să fugim, să ne ascundem, căci toată lumea va trece prin "*strâmtoarea acelor zile*"; unde este biserica mondială unită, în care toţi oamenii vor fi înfrăţiţi, prin legătura dragostei, cân Evanghelia spune că " *din pricina înmulţirii fărădelegii, iubirea multora se va răci*?" Unde este "pământul făgăduinţei" promis de ecum enism, în care toţi oamenii vor fi fraţi în aceeaşi credinţă şi vor alerga bucuroşi, ţinându-se de mână, peste cuprinsul înverzit al pământului, când Evanghelia spune că "*se va ridica neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie şi va fi foamete şi ciumă şi cutremur, pe alocuri*…". Atunci mulţi se vor minţi şi se vor vinde unii pe alţii, şi se vor urî unii pe alţii?" – Unde este biruinţa oamenilor "buni" şi "credincioşi", care vor reuni "biserica cea sfântă" şi vor domni împreună cu Hristos pe acest pământ, când Mântuitorul ne învaţă să fugim, atunci când "*veţi vedea urâciunea pustiirii – ce s-a zis prin Daniil Prorocul, stând în locul cel sfânt"*? Oare cuvintele Domnului vor fi fiind mincinoase şi nu se vor împlini?

Aşadar, viitorul Creştinismului nu va fi de loc frumos şi încântător, nu va avea nimic în comun cu progresul şi bunăstarea lumească, cu năzuinţele unioniste ale "împăraţilor" şi "religioşilor" acestei lumi. Biserica "**celor puţini**" va fi prigonită de "**cei mulţi**", fiindcă Ortodoxia va fi "**nebunie**", pentru cei căzuţi în idolatria, deşertăciunea şi apostazia generală. Iar adevăraţii creştini se vor deosebi într-un singur chip de ceilalţi oameni "credincioşi", după spusele Mântuitorului: " *Vă vor da pe voi spre asuprire şi vă vor ucide şi veţi fi urâţi de toate neamurile, pentru numele Meu"*.

De aceea nu Cristl Ecumenismului, ci Hristosul Ortodoxiei este cel adevărat, căci nu ne-a îndulcit spunându-ne că totul o să fie frumos, călduţ şi bine, că nu trebuie să mai avem vreo grijă, ci că **VOM BEA VINUL PĂTIMIRII**!

Cei care vor să unească aşa-numitele "biserici creştine" – nu cred în Biserica Apostolică şi nici în Hristosul propovăduit de Apostoli şi mărturisit de mucenici. Ecumeniştii doar se folosesc de creştinism şi de biserică pentru a-şi atinge propriile interese imperialiste. Ţelul lor este, după cum s-a mai spus, ridicarea unei împărăţii pământeşti, în care să supună, să îngenuncheze şi să "înfrăţească" pe toţi oamenii acestei lumi.

CE SPUNN SFINŢII DESPRE ECUMENISM? CE TREBUIE SĂ FACEŢI? PUTEM, OARE, SĂ STĂM PASIVI, DOAR RIDICÂND DIN UMERI?

Întotdeauna ultimul cuvânt în Ortodoxie îl au sfinţii, modele autentice de credinţă şi iubire pentru Hristos. Toate învăţăturile sfinţilor sunt **sobornicești** – nu individuale - împărtăşind, deopotrivă, aceeaşi dogmă a credinţei. În timpurile de prigoană, dintotdeauna Biserica a rânduit, spre apărarea dretcredincioşilor, ridicarea unor ierarhi vrednici şi hotărâţi, care să taie de la rădăcină tot eresul şi dezbinarea (Înţelegem, deci, că ecumenismul, şi conform Sfinţilor Părinţi, este un eres, o dezbinare).

Cunoaştem viaţa şi minunile Sfinţilor Trei Ierarhi – Vasile cel Mare, Ioan Hrisostomul şi Grigore Teologul, care, în sec. al IV-lea, au dus o luptă grea şi fără încetare, pentru adevărata înţelegere şi păzire a dreptei credinţe apostolice, cu privire, îndeosebi, la dogma Sfintei Treimi, cea mai de seamă Taină a credinţei creştine. Şi învăţătura lor a rămas învăţătură Ortodoxă, de atunci – de azi şi de totdeauna.

Atunci când ,în veacul al IV-lea, episcopul Romei a căzut în erezie şi, împreună cu el, un întreg Apus, Biserica a rânduit, iarăşi, învăţători neînfricaţi ai dreptei credinţe, cei Trei Noi Ierarhi: Fotie cel Mare (+898), Marcu al Efesului (+1444) şi Grigorie Palamas (+1362). La vremea lor, nimeni din cei iscusiţi în catolicească filosofie – ridicată de papi la rang de teologie – nu a reuşit a le sta împotrivă, în credinţă şi dragoste, în răbdare şi dreaptă mărturisire, "*alegând mai bine să pătimească, împreună cu poporul Lui Dumnezeu, decât să aibă dulceaţa cea trecătoare a păcatului"* (cf. ***Evrei***, XI, 25).

Pentru acest veac al şi mai marilor înşelări şi căderi din credinţă, Biserica a rânduit noi stâlpi ai Ortodoxiei: Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Ioan Maximovici, Nectarie de Eghina, Nicolae Velimirovici, Iustin Pârvu şi alţii – cei care, cu bucurie, şi-au pus sufletul pentru oile cele cuvântătoare, nefiind clătinaţi de temeri omeneşti (NU VĂ TEMEŢI! – strigă, cu disperare, Părintele **IUSTIN PÂRVU**, nebătând în retragere, în ce priveşte măturisirea adevărului şi slujind voia singurului Hristos.

Ei bine, toţi aceşti neînfricaţi luptători mărturisesc, cu toată hotărârea, în cuvântul şi scrierile lor, deşertăciunea unirilor pământeşti şi eresul în care se zbate prins ecumenismul.

Se cuvine, aşadar, ca şi noi, cei de azi, să luîm atitudine; se cuvine ca, în tot ceea ce facem, să avem scrierile sfinţilor, ca ajutoare şi povăţuitoare, spre a împlini porunca apostolească: " *Să fiţi într-un suflet,*

cugetând una – şi să fiţi părtaşi la pătimirile cele pentru Hristos" (***Filipeni***, 2, 8, 3, 10). În Ortodoxie, esenţială este lupta pentru a păstra unitatea Bisericii, în Dreapta credinţă. Sfinţii erau primii care luau poziţie împotriva practicilor necanonice sau eretice, îngrijindu-se să nu se facă dezbinare în Biserică, alegând calea de mijloc, care nu se abate nici în indiferenţă sau nepăsare, dar nici în judecată rece sau zelotism. Întrucât Dumnezeu doreşte întoarcerea păcătosului, iar nu pieirea lui – Sfânta Scriptură povăţuieşte, mai întâi, la calea **iconomiei**, la "*întâia şi a doua mustrare*", ca o coborâre vremelnică la slăbiciunea celuilalt, pentru a-l ridica adevărul din care a căzut – "*Un singur cuvânt este de ajuns celor sinceri spre a (re)veni la Calea Mântuirii"* (cf. Ieromonahul Visarion Moldoveanu, ***Ecumenismul în întrebări şi răspunsuri, pe înţelesul tuturor***, p. 54).

Este uşor a vedea sminteala altora, în Biserică, dar înainte de a o osândi, să întrebăm ce am făcut noi, pentru a opri sminteala. Nimeni să nu aibă dreptul de a tăia uscata mlădiţă, dacă înainte n-a făcut nimic pentru înzdrăvenirea sa, ca să nu se asemuiască celor cu râvnă bună, dar fără de dreaptă socoteală, despre care Sf. Apostol Pavel spune: "*Căci le măturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoştinţă*!" (cf. ***Romani***, 10, 2). "*Zelotismul fanatic este la fel de primejdios ca şi călcarea adevărului"* (idem).

Dacă cei rătăciţi, căzuţi de la dreapta credinţă, doresc unirea cu Biserica Adevărată (Ortodoxia), să se întoarcă la devărul mărturisit de ea, pe baza Sfintelor Scripturi, a Sfinţilor Părinţi şi a Sinoadelor Ecumenice, care au formulat şi statornicit adevărul dumnezeiesc din învăţăturile Bisericii – şi vor fi primiţi, cu mare bucurie; preaştiut fiind cî lucrarea diavolului, de dezbinare a oamenilor, a fost întreruptă de activitatea unificatoare a Mântuitorului Hristos, unitate ce urmăreşte strângerea într-o comuniune de iubire a tuturor persoanelor umane: "Am şi ale oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor" (***Ioan***, 10, 16). Tocmai pentru aceasta S-a întrupat şi a murit Fiul Lui Dumnezeu, pentru a întemeia Biserica şi a ne face mădulare vii ale ei, dăruindu-ne, pentru Învierea Sa şi puterea de a trăi pentru Dumnezeu, cât şi pentru noi, prin sfinţirea vieţii. Astfel, toţi devenim fraţi, toţi intrăm în comuniune şi existăm împreună, respirând aerul sfânt al Harului Sfântului Duh. Nu ne mai privim cu subiectivism şi cu interes personal, ci toţi dăruim dreptatea care ne leagă. Nu mai suntem singuri, ci în comuniune, noi între noi şi, împreună – în comuniune cu Dumnezeu!

Adunarea tuturor oamenilor în Biserica cea Adevărată este o participare la Cina Domnului, în care fiecare se găseşte pe sine şi toţi ăe Dumnezeu. Aici toate devin normale, prin depăşirea existenţei autonom e. Sfintele slujbe ne leagă şi ne ridică, din **latura trecătoare**, la **dimensiunea cerească**, de **Fii ai Lui Dumnezeu** (cf. Serghei Bulgakov, ***Ortodoxia*** , trad. N. Grosu, ***Colecţia de studii şi eseuri***, Ed. Paideia, Buc., 1997, p. 8).

Astăzi, noi cei care suntem urmaşii martirilor şi ai sfinţilor, cei care moştenim de la ei acest tezaur – Adevărata Credinţă Creştină (cea Ortodoxă), trebuie să urmăm exemplul înaintemergătorilor noştri către Domnul. Să le amintim celor ce s-au rătăcit că, **atunci când te afli în Biserică – NU înafara Ei**! - **lupul nu cade asupra ta**, iar când eşti înafara ei, fiarele sălbatice te sfâşie. "Înafara Bisericii nu există Mântuire!" (cf. Sf. Ciprian, Episcopul Cartaginei). Prin tezaurul învăţăturilor dumnezeieşti, cuprinse în ea, "Biserica este mai presus de ceruri, mai tare decât stânca, mai cuprinzătoare decât Pământul, mai luminoasă decât stelele şi soarele. Prin ea te apropii de Dumnezeu – IZVORUL ADEVĂRULUI" (cf. Sfântul Teofan Zăvorâtul, Patericul Lavrei Sfântului Sava, trad. Dr. Adrian şi Xenia Tănăsescu, Schitul Românesc LACU, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 31).

preot prof. **Ion MUNTEANU**, Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***"**- Adjud**

***

străji ale culturii ortodoxe

AZI: I.P.S.S. *BARTOLOMEU ANANIA*

Bartolomeu Anania, pe numele de mirean **Valeriu Anania** (n. 18 martie 1921, comuna Glăvile, judeţul Vâlcea) este un cleric ortodox român ce deţine în prezent rangul de mitropolit al

Mitropoliei Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului , mitropolie ce aparţine Bisericii Ortodoxe Române. De asemenea, mai este cunoscut ca scriitor, poet şi dramaturg al literaturii româneşti contemporane.

Şcoala şi activitatea până în anul 1948

Mitropolitul Bartolomeu Anania s-a născut la data de 18 martie 1921 din părinţii Ana şi Vasile Anania, în comuna Glăvile-Piteşteana, judeţul Vâlcea. A primit la botez numele de *Valeriu Anania*. A urmat şcoala primară în satul natal, apoi cursul secundar l-a făcut la Bucureşti. S-a înscris la *Seminarul Teologic Central* din Bucureşti ale cărui cursuri le-a urmat în perioada 1933-1941. A frecventat şi cursurile la liceele "Dimitrie Cantemir" şi "Mihai Viteazul din capitală, luându-şi bacalaureat în urma examenului susţinut la liceul "Mihai Viteazul" (1943).

În anul 1935, minor fiind, s-a înscris în organizaţia *"Mănunchiul de prieteni"*, organizaţie legionară a tineretului şcolar. În anul 1936 era deja încadrat în *"Frăţia de Cruce"*, organizaţie superioară celei dintâi. Peste ani îşi aminteşte Înalt Prea Sfinţitul Bartolomeu Anania: ..." *Nu am apucat să devin legionar din două motive, unul formal şi altul de fond: în ianuarie 1941, la vremea când eu încă nu eram major (la aceea vreme majoratul era la 21 de ani) , "Frăţia de Cruce" din Seminarul Central a fost desfiinţată. În al doilea rând, în timpul scurtei guvernări legionare, dar şi după aceea, mi-a fost dat să văd şi reversul medaliei, adică faţa neştiută a Gărzii de Fier, cu care nu puteam fi de acord. Mărturisesc însă că în "Frăţia de Cruce" din Seminar nu se făcea politică, nici antisemitism, ci doar educaţie, şi că nu am avut de învăţat decât lucruri bune: iubire de Dumnezeu, de neam şi de patrie, corectitudine, disciplină în muncă, cultivarea adevărului, respect pentru avutul public, spirit de sacrificiu* ." [1]

În anul 1941 a fost arestat o lună de zile pentru participarea la funeraliile unui comandant legionar. Mărturiseşte în continuare înaltul prelat: ..."După trei săptămâni am fost eliberat, dar în cazierul meu a rămas fişa cu calificativul *"legionar"*, un stigmat de care, orice ai face, nu scapi o viaţă întreagă. Nu am făcut parte niciodată dintr-un partid politic, dar am fost şi am rămas pe dreapta". În anul 1942 a fost arestat şi condamnat din nou, la şase luni de închisoare, pentru că ar fi deţinut în podul Mănăstirii Cernica materiale legionare şi arme.

La 2 februarie 1942 s-a călugărit la Mănăstirea Antim din Bucureşti, dându-i-se numele de *Bartolomeu*. În acelaşi an, la 15 martie 1942, a fost hirotonit ierodiacon, slujind în această calitate la Mănăstirile Polovragi şi Baia de Arieş. După greva studenţească de la Cluj, fiind înlăturat din Facultatea de Medicină în anul 1947, a ajuns stareţ la Mănăstirea Topliţa din judeţul Harghita.

Ajunge apoi student la "Facultatea de Medicină" şi la "Conservatorul de Muzică" din Cluj în toamna anului 1944, după ce nordul Ardealului, cedat Ungariei în urma Dictatului de la Viena, este retrocedat României. Aici, ca preşedinte al studenţilor din *Centrul Studenţesc "Petru Maior"*, a organizat şi condus greva studenţească cu caracter *anticomunist*, contra guvernului condus de Petru Groza la 6 martie 1946 şi totodată *antirevizionistă* împotriva celor care nu erau de acord cu revenirea Ardealului la România. Din cauza organizării acestei greve a fost exmatriculat.

Ulterior, şi-a continuat studiile la *"Facultatea de Teologie"* din Bucureşti şi la *"Academia Andreiană"* din Sibiu, obţinând titlul de *"licenţiat în teologie"* (1948).

Între anii 1948-1949 a fost intendent la *Palatul Patriarhal*, iar apoi, între anii 1949-1950, inspector patriarhal pentru învăţământul bisericesc. Între anii 1950-1951 a fost asistent la catedra de *Istorie Bisericească Universală* la *Institutul Teologic Universitar* din Bucureşti, iar între 1951-1952, decan al *Centrului de Îndrumare Misionară şi Socială a Clerului* , la Curtea de Argeş. În perioada 1952-1958, deţine funcţia de *Director al Bibliotecii Patriarhale* din Bucureşti.

În anul 1958 a fost din nou arestat, sub acuzatia de activitate legionară înainte de 23 august 1944. A fost condamnat de către *Tribunalul Militar Ploieşti* la 25 de ani de muncă silnică pentru *"uneltire contra ordinii sociale"*. Şi-a ispăşit pedeapsa în închisoarea de la Aiud la secţia *"politici"*. În timpul detenţiei i-a murit

mama, iar el a fost înştiinţat de acest fapt de către fratele lui, înc his şi el în aceeaşi închisoare. În 1964 a fost eliberat, împreună cu alţi deţinuţi politici, în urma unui decret dat de autorităţi de *desfiinţare a detenţiei politice*.

În anul 1966 a fost trimis de către *Biserica Ortodoxă Română* în Statele Unite unde a îndeplinit mai multe funcţii în cadrul *Arhiepiscopiei Ortodoxe Române*: secretar eparhial, consilier cultural, secretar general al Congresului bisericesc, director al Serviciului "Publicaţii". În anul 1967 a fost hirotonit ieromonah de către Arhiepiscopul Victorin, acordându-i-se din partea Sfântului Sinod rangul de arhimandrit. Ţine nenumărate conferinţe şi face parte din mai multe delegaţii ale Bisericii Ortodoxe Române peste hotare. Este membru fondator al Comitetului Sălii Româneşti din Detroit, avându-l ca invitat la dineul de promovare din 21 mai 1976, pe laureatul Premiului Nobel, George Emil Palade.

A participat la diverse conferinţe în Detroit, Chicago, Windsor şi Honolulu, fiind ales ca membru în delegaţia Bisericii Ortodoxe Române care a vizitat Bisericile vechi orientale din Egipt, Etiopia şi India (1969).

Reîntors în ţară, este director al *Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române*, între anii 1976-1982. În anul 1982 se va retrage la Mănăstirea Văratec, pentru a se dedica scrisului. Operei sale scriitoriceşti, deosebit de bogată, va adăuga una de excepţie: *diortosirea şi adnotarea Sfintei Scripturi*, după Septuaginta, într-o limbă frumoasă şi curgătoare. Această lucrare o va elabora şi desăvârşi după alegerea ca Arhiepiscop al Vadului, Feleacului şi Clujului, la 21 ianuarie 1993. După cum mărturiseşte singur, această operă i-a solicitat peste zece ani de *muncă de ocnaş*. Biblia aceasta, tipărită în anul 2001 a devenit şi ediţia jubiliară a Sfântului Sinod.

Mitropolit al Clujului

În primăvara anului 1990, Prea Cuviosul Arhimandrit Bartolomeu Anania a făcut parte din *Grupul de Reflecţie pentru Înnoirea Bisericii*, alături de clericii Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Daniel Ciobotea, Constantin Voicescu, Iustin Marchiş, Toader Crâşmariu şi de mirenii Horia Bernea, Octavian Ghibu, Teodor Baconsky, Sorin Dumitrescu.

La 21 ianuarie 1993 este ales ca *Arhiepiscop al Vadului, Feleacului şi Clujului*. Hirotonirea întru arhiereu şi instalarea în Catedrala din Cluj-Napoca a făcut-o Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist pe data de 7 februarie 1993, înconjurat fiind de un sobor de ierarhi şi de o mare mulţime de credincioşi.

Din acest moment a început misiunea de excepţie în fruntea Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului. În toamna anului 2005, nemulţumit că Andrei Andreicuţ, candidatul pe care l-a susţinut în mod public, nu a fost ales în funcţia de mitropolit al Ardealului, a iniţiat ruperea episcopiilor din nordul şi centrul Ardealului de sub jurisdicţia scaunului mitropolitan de la Sibiu.

Joi, 2 martie 2006, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a ridicat pe Prea Cuviosul Arhiepiscop Bartolomeu al Vadului, Feleacului şi Clujului la rangul de Mitropolit al Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului. Această nouă mitropolie, înfiinţată canonic de către Sfântul Sinod la 4 noiembrie 2005, a fost trecută în Statut şi i s-a stabilit denumirea de către *Adunarea Naţională Bisericească* pe 1 martie 2006. A fost instalat oficial ca mitropolit la 25 martie 2006 de către un sobor de ierarhi în frunte cu Patriarhul Teoctist.

Scriitorul

S-a afirmat în literatură încă de pe băncile şcolii, făcându-şi debutul în anul 1936 la revista *"Vremea"*, apoi la revista *"Dacia Rediviva"*, al cărei redactor principal a şi fost. După ani a colaborat la revistele: *"Gazeta Literară", "Luceafărul", "Magazin Istoric", "Ateneu" şi altele.*

A publicat în revistele centrale bisericeşti, "Glasul Bisericii", "Mitropolia Olteniei", buletinul şi calendarul "Credinţa" din Detroit, "Renaşterea" de la Cluj-Napoca (unele sub pseudonimul Vartolomeu Diacul). Din punct de vedere al scrisului duhovnicesc, din multele lucrări amintim "Filele de acatist" (1976), "Acţiunea catolicismului în România interbelică" (1992) penultima lucrare, "Cartea deschisă a Împărăţiei", o tâlcuire competentă a Sfintei Liturghii izvorâtă din experienţa de bun orator a Înalt Preasfinţiei Saleblicat si ultima aparitie "Memorii" in 2008,in care-si descrie viaţa in toate etapele ei, articole cu caracter teologic, predici, note şi comentarii.

Vorbind de activitatea sa de dramaturg, trebuie să menţionăm dramele: "Mioriţa" (1966); "Meşterul Manole" (1968); "Du-te vreme, vino, vreme!" (1969); "Păhărelul cu nectar" (fantezie pentru copii-1969); "Steaua Zimbrului" (1971); "Poeme cu măşti" (1972). Acestea au fost puse în scenă de o serie de teatre ale ţării: "Barbu Ştefănescu Delavrancea" din Bucureşti, "Alexandru Davila" din Piteşti, "Dramatic" din Baia Mare ş.a

În anul 1982 a obţinut *Premiul pentru Dramaturgie* al Uniunii Scriitorilor din România.

Alegerea sa ca arhiepiscop nu l-a făcut să abandoneze scrisul astfel că in anul 1978 devine membru al Uniunii Scriitorilor din România. I-au apărut volumele de poezii: "Geneze" (1971); "Istorii agrippine" (1976); "File de acatist" (1981); Anamneze" (1984); "Imn Eminescului în nouăsprezece cânturi" (1992); "Poezie religioasă românească modernă" (1992). La acestea se adaugă volumele de proză şi de eseuri: "Greul Pământului" (1982), "Rotonda plopilor aprinşi" (1983), albumul "Cerurile Oltului" (1990), "Amintirile peregrinului Apter" (1991), romanul exotic "Străinii din Kipukua" (1979)[2] şi multe altele.

Onoruri

- Preşedinte de onoare al Fundaţiei "Nicolae Steinhard" (1993);
- Membru de onoare al Senatului Universităţii de Medicină şi Farmacie "Iuliu Haţieganu" din Cluj-Napoca (1993);
- Premiul special pentru volumul "Din spumele mării", la Salonul de carte din Oradea (1995);
- Senator de onoare şi membru al Marelui Senat al Universităţii Babeş-Bolyai" din Cluj-Napoca (1996);
- Premiul "Cartea anului", pentru volumul "Din spumele mării", la Salonul naţional de carte din Cluj-Napoca (1996);
- Marele Premiu pentru poezie al Festivalului internaţional de poezie "Lucian Blaga", Cluj-Napoca (mai 1999);
- Diploma şi medalia Academiei de Artă, Cultură şi Istorie din Brazilia (mai 2000);
- De la Preşedinţia României, Medalia Comemorativă "150 de ani de la naşterea lui "Mihai Eminescu" şi Ordinul Naţional "Pentru Merit" în grad de Mare Cruce (2000);
- Premiul pentru *Opera Omnia*, al Uniunii Scriitorilor, filiala Cluj (martie 2001) ş.a.

De asemenea, IPS Bartolomeu i-au fost decernate titlurile de *Doctor Honoris Causa* al Universităţii "Babeş-Bolyai" din Cluj-Napoca (1 iunie 2001), al Universităţii de Medicină şi Farmacie "Iuliu Haţieganu" din Cluj-Napoca (7 iulie 2001); "Cetăţean de onoare" al municipiului Cluj-Napoca (25 ianuarie 1996); "Cetăţean de onoare" al municipiului Bistriţa (martie 2001). "Cetăţean de onoare" al municipiului Dej.

Pentru activitatea sa ecleziastică a fost distins cu: Crucea Patriarhală - Bucureşti, Ordinul Sfântului Mormânt al Patriarhiei Ierusalimului, Ordinul Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel al Patriarhiei Antiohiei.

***

PREDICĂ ROSTITĂ LA MÂNĂSTIREA PUTNA

19 septembrie 2004

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Iubiţi credincioşi,

Printre faptele măreţe ale Sfântului Ştefan cel Mare se numără şi una mai puţin însemnată în conştiinţa poporenilor noştri. El a înfiinţat multe mănăstiri şi schituri, a ridicat multe biserici, dar a întemeiat şi o episcopie. Şi poate că din punctul meu de vedere este fapta lui cea mai însemnată.
În timpul domniei sale, după ce a rânduit pace cu Matei Corvin, regele Ungari ei, pe care de altfel îl învinsese în bătălia de la Baia, acesta, în semn de respect şi de prietenie, i -a dăruit lui Ştefan cel Mare o moşie în părţile Ciceului, o moşie mare cu 40 de sate, să o stăpânească. Iar Ştefan cel Mare n -a găsit că are ceva mai bun de făcut pe această moşie, pe acest pământ românesc aflat sub stăpânire străină, decât să zidească două biserici şi să întemeieze o Eparhie. Aşa a luat fiinţă, sub domnia lui, Episcopia Vadului, pe care a aşezat-o sub jurisdicţia Mitropoliei de la Suceava .
Când vorbim de conştiinţa unităţii româneşti înainte de 1918, noi obişnuim să -l pomenim pe Mihai Viteazul. Şi pe drept! Dar înaintea lui, cel care a avut această conştiinţă a neamului românesc de pretutindeni, a fost Sfântul Ştefan cel Mare. El ştia că r omânii majoritari din Transilvania subjugată sunt români, vorbesc româneşte şi că sunt de credinţă ortodoxă. Şi a vrut să -i ajute să-şi menţină acestă credinţă şi conştiinţa de neam. Aşa se explică faptul că a întemeiat acolo, în inima Ardealului subjugat, o eparhie, o episcopie.

Au trecut veacuri. S-a împlinit cel de-al doilea război mondial şi întregirea României Mari. Atunci a fost reînfiinţată Episcopia Vadului care a funcţionat după aceea o vreme la Feleac. Se numea şi mitropolie unde, de asemenea, există o biserică construită de Ştefan cel Mare. Apoi, vitregiile vremurilor au adus înstrăinarea şi dispariţia acestei episcopii. După Marea Unire din 1918 s -a înfiinţat Episcopia Vadului, Feleacului şi Clujului ca o continuare a vechii episcopii întemeiat ă de Ştefan cel Mare. Primul episcop a fost Nicolae Ivan, hirotonit şi instalat în 1921. În primul an de păstorie, şi anume în septemvrie, ca să fiu şi foarte exact, la 21 septemvrie 1922, el a venit aici la Putna în fruntea unei mari delegaţii de ardeleni , preoţi şi mireni, ca să-i mulţumească Voievodului Ştefan pentru episcopia pe care el a făcut -o în Transilvania şi pe care el, Nicolae Ivan, înaintaşul meu în scaun, a reactivat -o. A fost un moment emoţionant pentru că el se petrecea în atmosfera sărbător ească a refacerii României Mari în hotarele ei fireşti, şi aşa se face că au venit aici foarte mulţi bărbaţi de stat, oameni politici, învăţaţi, demnitari, p rintre care şi Nicolae Iorga. Şi iar au mai trecut nişte ani... Şi acum, după ce Ştefan cel Mare a fost recunoscut de biserica noastră drept sfânt, întărind, pecetluind denumirea pe care i -o acorda poporul încă din vremea lui, şi cronicarii, în acest an jubiliar, când s-au împlinit 500 de ani de la trecerea întru veşnicie a Sfântului Ştefan cel Mare, ş i eu, urmaşul lui Nicolae Ivan, am hotărât ca tot acum în septemvrie, la numai două zile diferenţă, să viu aici în fruntea unei delegaţii pentru ca să -i mulţumim Sfântului Ştefan şi să exprimăm recunoştinţa noastră prin această Sfântă Liturghie. Inima oric ărei Sfinte Liturghii este Euharistia, iar euharistia este un cuvânt grecesc care înseamnă mulţumire. Am venit să săvârşim Sfânta Taină a Euharistiei pentru ca, mulţumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care ni le dăruieşte, să -I mulţumim şi pentru darul pe care El l-a făcut Ardealului subjugat prin Sfântul Ştefan cel Mare. Am venit aici împreună cu cei doi episcopi vicari ai mei, pe care i-aţi văzut slujind împreună cu mine şi slujind împreună cu Prea Sfinţitul Gherasim Putneanul, pe care-l cunoaşteţi foarte bine; am venit cu vicarul administrativ, cu toţi consilierii, cu inspectorii eparhiali, cu conducătorii şcolilor teologice, ai Facultăţii de Teologie şi ai Seminarului Teologic, cu

protopopii, cu stareţi şi stareţe, cu exarhul mănăstirilor şi cu reprezentanţi ai organizaţiilor de tineret şi de femei, cu reprezentanţii instituţiilor de binefacere pe care le patronează Arhiepiscopia noastră. Am venit cu multă dragoste şi nu ştim cum să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru acestă zi frumoasă pe care ne-o dăruieşte. Vreau să îi mulţumesc din toată inima Înalt Prea Sfinţitului Pimen, Arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor, pentru binecuvântarea pe care mi-a dat-o şi ne-a dat-o ca să venim astăzi şi să slujim aici. Ne-am văzut aseară. Înalt Prea Sfinţia sa a plecat încă de aseară în zona Vatra Dornei unde are de sfinţit o biserică. A rămas să reprezinte şi să slujească împreună cu noi Prea Sfinţitul Episcop vicar Gherasim Putneanul, căruia de asemenea îi mulţumim pentru primire, pentru ospitalitate şi pentru frăţie. Suntem, dragii mei, încă în praznicul Sfintei Cruci. Sunt sigur că, în parohiile voastre, şi aici la mănăstire, vi s-a vorbit despre însemnătatea Sfintei Cruci. Nu o voi face eu astăzi. Voi aminti doar atât: că Sfânta Cruce este deopotrivă puterea şi simbolul suferinţei şi al biruinţei. Fără Cruce, Mântuitorul Hristos nu putea să ajungă la Înviere. Nu este posibilă ziua de Paşti dacă nu trecem mai întâi prin Vinerea Patimilor. Aşa şi Mântuitorul, pentru aceasta a venit, ca să ia asupră-Şi, pe Cruce, păcatele noastre, ale tuturor, şi să le scoată de sub jugul diavolului, pentru ca să ne ofere Împărăţia lui Dumnezeu. Pe Cruce a zdrobit cu moartea pe moarte, a biruit moartea prin Învierea Sa din mormânt, Învierea Sa fiind şi arvuna sau pârga învierii noastre proprii. Noi credem şi suntem convinşi că vom învia la Judecata de Apoi pentru că Iisus Hristos a înviat înaintea noastră. Pârgă înseamnă primul sau primele fructe care se coc sau se rumenesc, se pârguiesc într-un pom. Ele sunt presentimentul şi arvuna că toate celelalte se vor coace, vor veni după ele, şi că întregul pom va da roada cuvenită. Aşa şi Iisus Hristos este numit pârga învierii noastre. Înainte de a Se înălţa la cer, când le-a vestit ucenicilor acest fapt, ei s-au întristat, şi le-a spus: Nu vă întristaţi. Mai întâi eu Mă întorc la Tatăl Meu de la Care am venit şi de Care am fost trimis, iar, pe de altă parte, şi pentru voi Mă înalţ la cer, ca să vă pregătesc vouă locuri acolo unde vă aştept şi pe voi şi de unde să vi-L trimit pe Duhul Sfânt, Care va întemeia Biserica Mea. Dacă Eu nu Mă înalţ la cer, Duhul Sfânt nu va veni. Şi dacă nu va veni, nu veţi avea nici Biserică mântuitoare. E mai bine ca Eu să plec, să Mă despart de voi, rămânând totuşi întru voi. Şi Iisus Hristos a rămas şi este în mijlocul nostru prin Euharistie, prin Trupul şi Sângele Său cu care ne cuminecăm, prin rugăciunea obştească şi prin suferinţa din lume. Orice suferind este o întrupare a unui Hristos anonim. De aceea avem grijă de săraci, şi de orfani, şi de văduve, şi de bolnavi, şi de întemniţaţi, pentru că în fiecare este şi trebuie să recunoaştem un Iisus Hristos. Acesta este sensul Crucii: suferinţă, pe de-o parte, şi înviere sau biruinţă, pe de altă parte.

Dragii mei, fiecare dintre noi poartă o cruce, în felul lui. Şi Ştefan cel Mare a purtat o cruce. Crucea lui s-a numit Moldova. Şi-a luat-o de bună voie. Şi a suferit pentru ea. În acea vreme Ardealul n-a avut un Ştefan cel Mare, dar a avut o cruce. N-a avut Ardealul pe cineva care să-i ducă crucea, şi a dus-o poporul, şi fiecare în parte, până a venit biruinţa. Aici, moldovenii au fost binecuvântaţi de Dumnezeu c-a venit el, Ştefan, să le poarte crucea, să nu doarmă el pentru ca să doarmă ceilalţi, să nu se odihnească el pentru ca să vă odihniţi voi, să rabde el de foame în campaniile militare pentru ca să nu suferiţi voi de foame. Ştefan cel Mare, sunt convins de aceasta, a venit trimis de Dumnezeu după 25 de ani de fărâmiţare lăuntrică, de lupte interne, după care Moldova urma să se prăbuşească sub jugul imperiului otoman. Ştefan a ştiut aceasta şi şi-a luat crucea pe umeri, având în sine marile virtuţi ale unui creştin. Mai întâi credinţa. Toată viaţa lui a fost plină de credinţă puternică, până şi păcatele lui le-a pus în faţa lui Dumnezeu cu umilinţă şi cu credinţă: Doamne, ăsta sunt eu, om. Tu ai să mă ierţi, că nu sunt înger. Dar eu am o altă menire aici. Păcatele mele pot fi mai multe, dar crucea este una singură. Şi pe aceea trebuie să o port pentru ca să izbăvesc acest popor de robia jugului păgân. Nu intru în istorie, pentru că o cunoaşteţi, o învăţăm din clasele primare. Dar trebuie să căpătăm noi conştiinţa credinţei acestui Ştefan cel Mare şi Sfânt. În acelaşi timp, a avut iubire. Singura lui mare iubire a fost Moldova. Cele pământeşti au fost mai multe şi trecătoare, dar marea lui iubire, pe care nu a părăsit-o niciodată, a fost Moldova. A fost înzestrat cu virtutea speranţei, a nădejdii. Când a fost deznădăjduit, a alergat la Dumnezeu. Ştim că mergea la duhovnicul său, la Daniil Sihastrul, pentru ca să primească curaj în numele lui Dumnezeu, şi să ridice el steagul de luptă ca să-şi apere ţara de duşmani şi de robie. A fost înzestrat cu smerenie, dragii mei. Când era biruitor într-o bătălie, Îi mulţumea lui Dumnezeu cu recunoştinţă, iar când se întâmpla, ra reori, să fie înfrânt o spunea deschis: asta a fost pentru păcatele mele. Nu se poate o smerenie mai mare, ca el, voievodul, stăpânitorul, să-şi ia asupra lui responsabilitatea păcatelor supuşilor săi. Modelul a fost Iisus Hristos, Cel care Şi-a asumat păcatele noastre, şi, cum spune Sfântul Pavel, a acceptat să devină El Însuşi păcat, pentru ca noi să nu mai fim păcătoşi. În acelaşi timp a avut demnitate. Vitejia este a eroului, demnitatea este a omului. Nu a îngenunchiat şi nu şi-a părăsit demnitatea nici atunci când alţii au vrut să-l umilească. Demnitatea lui era demnitatea lui Dumnezeu şi demnitatea ţării pe care o păstorea. Demnitatea lui era demnitatea Moldovei. Şi aici a avut exemplu în Domnul Iisus Hristos, Cel care spusese cândva: Dacă cineva îţi dă o palmă, întoarce-i şi obrazul celălalt.

Atunci când S-a găsit în faţa judecăţii şi cineva, un servitor, I-a dat o palmă, nu i-a întors obrazul celălalt, ci l-a mustrat, blând, dar l-a mustrat: Dacă am vorbit rău, spune-Mi ce-am vorbit rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă baţi? Atunci nu mai era Iisus cel smerit, ci era Dumnezeu cel demn. El apăra demnitatea dumnezeirii Lui şi demnitatea Bisericii pe care avea să o întemeieze. Iar Ştefan cel Mare a fost un om demn. Ce însemnează un om demn? Un om care impune respect, dar nu prin ordin, ci prin consens. Un om care prin toată purtarea lui, prin toată statura lui morală este respectat, pentru că cei care -l respectă simt nevoia să-l respecte, nu pentru că ar fi avut un ordin.
Ştefan cel Mare şi Sfânt este bărbatul de stat desăvârşit, cel care are credinţă în Dumnezeu, cel care are iubire pentru neamul său până la jertfă şi cel care este demn în numele neamului său. Să nu uităm că Ştefan cel Mare a primit o rană de la o săgeată duşmană otrăvită în timp ce -şi apăra ţara, rană pe care a purtat-o toată viaţa şi din cauza căreia a şi murit. Credeţi că este simplu să porţi în trupul tău o rană care scoate puroi şi te doare tot timpul şi te face să şchiopătezi atunci când vrei să mergi drept? El a purtat -o cu demnitate, cu fruntea sus.
Acesta este modelul bărbatului de stat pe care ni-l prezintă nouă Ştefan cel Mare astăzi şi pe care-l recomandăm tuturor bărbaţilor de stat, actuali şi viitori. Să ai credinţă în Dumnezeu, adică credinţa că deasupra ta, care eşti conducător de popor, există o instanţă care te judecă şi îţi cumpăneşte faptele. Credinţa că nu este la discreţia ta să faci tot ce vrei într-o ţară şi cu un popor, şi că este o cumpănă deasupra ta care te transcende şi de care trebuie să asculţi. Fără acestă conştiinţă poţi fi un dictator, dar nu un conducător de stat. Să ai iubire pentru poporul tău, pentru jertfă, să accepţi chiar să ai o rană în trup sau în suflet şi s-o duci cu ea, de dragul ţării pe care o cârmuieşti şi a poporului care -şi pune încrederea în tine. Şi să ai demnitate. Fără acestă demnitate un om poate fi un strălucitor om politic, dar nu un adevărat bărbat de stat. Îi îndemnăm pe toţi ai Bisericii şi ai nebisericii să şi -l propună pe Sfântul Ştefan cel Mare drept model de credinţă, de iubire, de speranţă, de smerenie şi de demnitate. Aşa vom birui.
Iubiţii mei, voi încheia printr-un fragment din cuvântarea pe care înaintaşul meu, Episcopul Nicolae Ivan, a ţinut-o aici la Putna, cu aproape exact 82 de ani în urmă. Spunea aşa, iar cuvintele lu i sunt şi cuvintele mele:
Eparhia Vadului, al cărei ctitor ai fost în viaţa ta plină de fapte bogate şi măreţe, se prezintă azi în haine de sărbătoare la mormântul tău, cu genunchii plecaţi şi cu inimă smerită, ca să ridicăm rugăciuni pentru sufletul tău, şi să ne închinăm memoriei tale, preaslăvindu-ţi faptele. Am venit să ne inspirăm din duhul vremilor în care ai trăit, să ne înarmăm cu puterea credinţei de care ai fost stăpânit când ai zidit 44 de biserici şi mănăstiri adăpostitoare ale credinţei strămoşeşti ca mulţămită lui Dumnezeu că ţi-a ajutat să înfrângi tătarii, leşii, turcii şi pe unguri. Am venit să punem făgăduinţă că până la suflarea noastră cea de pe urmă vom fi străjerii credinţei pe care tu ai apărat-o prin întemeierea Episcopiei Vadului în părţile Ciceului pe care ţi le-a dăruit Matei Corvinul în semn de respect pentru armele tale biruitoare.

Caută din înălţimea ochiului Tău, Bunule, şi revarsă darul Tău cu îmbelşugare asupra celor ce am venit să aducem prinos de mulţămită lui Dumnezeu şi lui, cel ce cu braţ înalt a sporit ogoarele, satele şi oraşele, a întărit bisericile, a aşezat mănăstirile, şi în 36 de războaie, purtate cu rezultate strălucite, ne -a dat pildă vie de luptă şi de jertfă creştinească spre mărirea lui Dumnezeu şi a neamulu i nostru românesc.
Fă, Doamne, ca să-l avem de-a pururi înaintea ochilor noştri ca exemplu al iubirii de ţară şi de glia stămoşească, ca hotarele pe care le stăpânim astăzi să fie hotare neclintite, cum neclintit are să rămână în noi credinţa în Dumnezeu, Cel care ne-a încredinţat o misiune pe pământ, misiunea de a răspândi cultura, civilizaţia şi pacea pe pământul udat de lacrimile strămoşilor noştri.
Binecuvântată fie sfinţenia lui Ştefan cel Mare, binecuvântaţi să fie cei ce cred şi -l cinstesc prin închinare, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste noi şi peste voi toţi, cu al Său dar şi a Sa iubire de oameni, acum şi în nesfârşiţii veci. Amin.

***

ambasadori ai culturii spirituale româneşti

ADEVĂRAŢII AMBASADORI AI CULTURII ROMÂNEŞTI

Am mai spus şi cu alte prilejuri că, din păcate, cu foarte puţine excepţii, acţiunile mari de promovare a culturii şi spiritualităţii româneşti peste hotare nu sunt rea lizate de instituţii abilitate ale statului român sau de diplomaţi de profesie, ci de o serie de intelectuali de marcă, de origine română, reprezentanţii comunităţii române din diaspora. Între cei mai harnici şi mai plini de har sunt, în opinia noastră, Lu cian HETCO din Germania, Ioan MICLĂU şi George ROCA din Australia, Alexandru CETĂŢEANU, Ligya DIACONESCU şi George FILIP din Canada şi, în mod deosebit, părintele prof. univ. dr. Theodor DAMIAN, directorul Institutului Român de Teologie şi Spiritualitate O rtodoxă din New York.

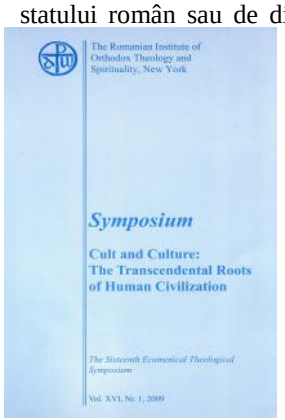

Despre distinsul teolog, poet şi om de cultură Theodor DAMIAN şi despre luminătoarele lui fapte de cultură am mai avut prilejul de a vorbi, nu doar spre a semnala excelenta revistă ***„Lumină Lină – Gracious Light”,*** dar şi despre unele din manifestările cultural-literare şi ştiinţifice excepţionale pe care le iniţiază sau organizează, an de an, în marea metropolă nord americană. Una dintre aceste manifestări o reprezintă simpozioanele ecumenice teologice iniţiate şi organizate de institut, care, în 6 decembrie 2008 a avut cea de-a XVI-a ediţie, iar ca temă: ***Cultele şi cultura: rădăcinile transcendente ale civilizaţiei umane*** .

Acest eveniment ştiinţific şi teologic deosebit de important s-a desfăşurat în cadrul Institutului Român de Teologie şi Spiritualitate Ortodoxă, având ca participanţi cunoscuţi cercetători, teologi şi universitari atât din SUA, cât şi din România. La deschiderea lucrărilor a participat Înalt Preasfinţia Sa dr. Nicolae Condrea, arhiepiscopul ortodox român pentru SUA şi Canada, care a binecuvântat lucrările şi pe participanţi şi a subliniat importanţa pe care o conferă Biserica Ortodoxă Română unor astfel de evenimente ziditoare de cultură. Mai trebuie subliniat încă un element important şi anume acela că au susţinut comunicări nu numai reprezentanţi ai credinţei ortodoxe, ci şi ai altor culte, asigurând astfel caracterul ecumenic şi al celei de-a XVI-a ediţii a simpozionului.

Prea Cucernicul părinte George ALEXE a conferenţiat despre **Originea tracă a muzicii sacre bizantine şi româneşti,** subliniind astfel legăturile multiseculare existente între spiritualitatea românească şi cea bizantină ilustrată prin muzică. Exegetul afirmă că *„originea tracă a muzicii sacre bizantine şi româneşti este dovedită de străvechea structu ră modală a acesteia”*. El mai afirmă totodată că *„traco-bizantinii, la fel ca traco-dacii şi toţi tracii din Europa şi Asia Minor au fost romanizaţi şi creştinaţi în aceste vremuri apostolice şi patristice”,* iar *„moştenirea lor muzicală comună o reprezint ă muzica bizantină sacră”*.

În finalul cuvântării prezentate, George ALEXE subliniază: că *„nu este greşit să afirmi – cred eu – că acelaşi sistem modal trac a fost şi modelul muzical al muzicii sacre bizantine, cât şi al celei gregoriene. În acest caz, sistemul modal trac, atât al muzicii sacre bizantine, cât şi al celei gregoriene, ar trebui reconsiderat ca o adevărată punte între romanitatea Răsăriteană şi cea apuseană”.*

„În ce-i priveşte pe români, muzica sacră bizantină înrădăcinată etnic în originea sa tracă, este parte ontologică a etnogenezei lor traco-romano-creştine”.

La rândul său, Richard GRALLO, profesor asociat de psihologie aplicată la Colegiul Metropolitan din New York şi un constant colaborator al comunităţii cultural-ştiinţifice româneşti din SUA, a vorbit despre: **interogaţia ca proces cognitiv: implicaţii pentru învăţământ şi cultură.** Pornind de la cele mai recente cercetări ştiinţifice de strictă specialitate, autorul aduce clarificări importante, inclusiv în ceea ce priveşte unele din *„funcţiile întrebărilor şi introspecţiilor”,* dar şi legate de *„implicarea acestora pentru învăţarea individuală”,* fără a scăpa din vedere *„aspectele definitorii ale contextului social al învăţării”*.

Prof. dr. Mircea ITU de la Universitatea din Bucureşti, decan al Şcolii de Jurnalism, Comunicare şi Relaţii Publice a Universităţii Spiru Haret, cu studii în India şi un doctorat luat la Universitatea Sorbona, a vorbit despre: **Mircea Eliade – despre conceptul istoriei religiilor**. Universitarul român, la ora actuală unul dintre cei mai mari specialişti europeni în studii hindice, valorifică, în afară de opera lui Mircea Eliade, şi cele mai recente studii consacrate filzofului român, atât pe continentul european, cât şi în SUA. Comunicarea sa subliniază meritele deosebite ale abordării comparatiste a subiectului şi subliniază contribuţiile majore pe care şi le-a adus Eliade, ca profund şi original hermeneut, în domenii ca: istoria religiilor, credinţelor şi ideilor religioase, a religiilor şi filosofiilor orientale, mitologiei, cosmologiei, simbolisticii, metafizicii, hermeneuticii, al chimiei, şamanismului, yogăi, tantrei, filosofiei indiene şi multe altele.

Iniţiatorul şi coordonatorul simpozionului, prof. univ. dr. Theodor Damian şi-a intitulat comunicarea: **„Semne culturale şi spirituale ale Timpului: cu sau fără modernism”.** Comunicarea este extrem de incitantă prin unghiurile de analiză pe care le propune, ca şi prin interpretările pe care le dă unor noţiuni şi concepte. Şi prin acest text, părintele Theodor Damian se dovedeşte a fi unul dintre cei mai de seamă teologi şi cărturari ortodocşi români de pretutindeni din cadrul Bisericii Ortodoxe Române, posesor al unei solide culturi, capabil să perceapă şi să explice cele mai recente şi mai complexe fenomene apărute în gândirea teologică contemporană.

Tânărul universitar bucureştean George R. LĂZĂROIU, tot de la Universitatea Spiru Haret, s-a oprit asupra **noţiunii lui Wittgenstein privind statutul factologic al limbajului religios**.

Arhitectul Livio DIMITRIU, fondatorul şi preşedintele Institutului de studii urbane şi arhitecturale New York şi profesor de arhitectură la Institutul Pratt din acelaşi oraş încearcă să descifreze **„Structura crucii: tectonica simbolului”,** cu referire la monumentul funerar dedicat eroului militar Gh. MILITARU, rănit grav în timpul sângeroaselor lupte din octombrie 1944 la Oarba de Mureş. Autorul evocă cu multă sensibilitate, dar şi obiectivitate faptele de arme şi curajul excepţional ale acestui erou militar, care îţi doarme somnul de veci în cimitirul Ghencea militar din Bucureşti. Sunt oferite, totodată, şi câteva informaţii succinte legate de viaţa şi activitatea fiicei eroului, binecunoscuta poetă şi scriitoarea Doina URICARIU.

Paul Joseph La CHANCE este profesor de teologie la Colegiul Sf. Elisabeta din New Jersey şi a fost prezent la simpozion cu o comunicare cu tema: **„Apusul lui Dumnezeu: Voegelin şi Lonergan – cu privire la înţelesul constitutiv”.** Conferenţiarul aduce substanţiale clarificări cu privire la opera celor doi gânditori, făcând astfel mai accesibilă gândirea teologică a acestora.

Tânăra universitară Alina FELD, profesor de filozofie al Universităţii Hofstra ne propune câteva argumentate **„Reflecţii asupra renaşterii spirituale în România post-comunistă”.** Am citit cu deosebit interes prelegerea distinsei cercetătoare reţinând în mod deosebit încercarea ei de a introduce concepte şi noţiuni specifice culturii şi spiritualităţii româneşti, într-un context filosofic şi teologic mai amplu, scoţând în evidenţă şi contribuţia unor înaintaşi, ca Eliade, Cioran sau D. Stăniloaie.

Ultima comunicare din recentul volum consacrat celei de-a XVI-a ediţie a Simpozionului e semnat de doamna Viorica COLPACI şi este consacrată **Esteticii artei sacre bizantine**.

Recentul volum, care cuprinde versiunea engleză a acestor comunicări ştiinţifice, prezentate succint de noi în textul de faţă, este cu atât mai important, cu cât dă posibilitatea celor prezenţi să-şi facă cunoscut punctul de vedere în medii culturale, academice şi universitare de pe continentul nord-american şi din întreaga lume.

Prin această nouă lucrare Institutul Român de Teologie şi Spiritualitate Ortodoxă şi preşedintele său preot prof. univ. dr. Theodor DAMIAN îşi consolidează şi mai mult renumele şi prestigiul de autentici ambasadori ai culturii şi spiritualităţii româneşti în lume.

Dr. **Dan BRUDAŞCU, Cluj-NAPOCA**

***

atenţie!

ÎNFRICOŞĂTOR ŞI REVOLTĂTOR!

GUVERNUL ROMÂNIEI ŞI-A PROPUS SĂ NE EXTERMINE – MOARTEA VINE PRIN „ ALIMENTAŢIA ŞTIINŢIFICĂ ” ***INIŢIATĂ*** DE GUVERNUL MONDIAL

De la 1 ianuarie 2010 , o nouă stafie bântuie mentalul colectiv românesc : aderarea României , începând cu 31 decembrie 2009 , la experimentul ucigaş numit ***Codex Alimentarius*** , în calitate de primul stat din lume care este obligat să înceapă implementarea ***Codex***-ului , alături de alte 165 de state semnatare adică peste 95 % din populaţia Terrei . În viziunea iniţiatorilor , ***Codex Alimentarius*** va configura standardele de siguranţă alimentară , pornind de la principiul – incorect – că Terra nu mai poate hrăni pe toţi locuitorii în mod natural , şi ca atare se va trece la hrană artificială , preparată din produse chimice , modificată genetic ş . a . „ *Adepţii naturismului susţin că măsura nu este altceva decât una de exterminare , care va reduce populaţia Globului la cca . două miliarde , o masă mult mai uşor de hrănit şi de controlat de către forţele oculte* ” (cf . „***Lumea*** ” , an . XVI , nr . 3 (204) / 2010 , p . 4) .

Comisia de comerţ ***Codex Alimentarius*** este în prezent finanţată şi condusă de către Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS , ce aparţine ONU) şi de către FAO (Organizaţia pentru Agricultură şi Alimentaţie) . ***Codex***-ul este o colecţie de standarde alimentare adoptate la niv el internaţional , care au ca scop declarat protecţia sănătăţii consumatorilor şi asigurarea practicilor corecte pentru comerţul alimentar . ***Codex Alimentarius*** cuprinde standarde pentru toate alimentele , fie ele preparate , semipreparate sau crude şi pentru distribuţia către consumatori , prevederi în ceea ce priveşte igiena alimentară , aditivii alimentari , reziduurile de pesticide , factorii de contaminare , etichetare şi prezentare , metodele de analiză şi prelevare . În realitate , ***Codex Alimentarius*** **intenţionează să pună în afara legii orice metodă alternativă în domeniul sănătăţii , cum ar fi terapiile naturiste , folosirea suplimentelor alimentare şi a vitaminelor şi tot ceea ce ar putea constitui mai mult sau mai puţin un potenţial concurent pentru industria chimiei farmaceutice** (cf . Violeta Bucur , **http : / / www . ecomagazin . ro / codex – alimentarius /**) .

Originile chimiei farmaceutice se plasează în jurul anului 1860 , când Bill Rockefeller , comerciant de petrol cu specializare în farmaceut ică , vindea ţăranilor naivi flacoane cu petrol brut , făcându – i să creadă că era remediu în tratarea cancerului . El a denumit acest produs **Nujol** (New Oil) , făcând din aceasta o afacere prosperă , cumpărând o fiolă de petrol brut de 30 de grame prin **Standard Oil** la un preţ de 21 de cenţi şi vânzând – o cu 2 dolari . Aceasta era o şarlatanie grosolană , pentru că acest produs **Nujol** era nociv şi ducea în timp la maladii grave , eliminând vitaminele liposolubile din corp . **Compania Standard Oil's** – a luptat să evite pierderile mari care ar fi putut surveni din această cauză şi a adăugat petrolului brut caroten , pentru a elimina aceste carenţe . Senatorul Rozal S . Coperland era plătit cu 75 . 000 de dolari pe an pentru a promova acest produs . Imperiul R ockefeller a fost construit prin această şmecherie şi aşa au fost puse bazele chimiei farmaceutice , o disciplină malefică , ucigaşă , foarte departe de fundamentele medicinei chineze şi indiene , care sunt în mod tradiţional bazate pe cunoştinţe extrem de precise ale corpului uman şi sunt centrate exclusiv pe binele şi asigurarea sănătăţii fiinţei umane .

Codex Alimentarius intenţionează să pună în afara legii orice metodă alternativă în domeniul sănătăţii , cum ar fi terapiile naturiste , folosirea supli mentelor alimentare şi a vitaminelor , cât şi tot ceea ce ar putea constitui mai mult sau mai puţin un potenţial concurent al industriei chimiei farmaceutice . Starea de spirit care predomină în cazul mondializării chimiei farmaceutice explică în mare part e desfiinţarea sistematică a inovaţiilor ştiinţelor independente din ultimii 50 de ani . Această industrie foloseşte orice mijloace penru a – şi păstra locul pe piaţă în ceea ce priveşte tratamentul cancerului , al SIDA , al maladiilor cardio – vasculare . De zeci de ani este posibilă tratarea şi vindecarea în majoritatea cazurilor a acestor maladii prin

terapii naturiste alternative , dar sunt aplicate procedee de dezinformare pentru a se ascunde publicarea acestor adevăruri .
Începând cu iulie 2005 , directivele lui ***Codex Alimentarius*** enunţate de către Directiva Europeană în ceea ce priveşte suplimentele alimentare trebuie aplicate sub ameninţarea sancţiunilor financiare . Iată în ce constau acestea :
1 . Eliminarea oricărui supliment alimentar . Toate suplimentele vor fi înlocuite de 28 de de produse de sinteză farmaceutică (aşadar , toxice) , care vor fi dozate şi disponibile numai îm farmacii pe bază de prescripţie medicală . Criticate ca toxine , vitaminele , mineralele şi plantele medicinale se vor găsi pe piaţă numai în doze care nu au impact terapeutic . Magazinele de produse naturiste şi suplimente alimentare vor rămâne pe raft numai cu 18 produse aflate pe lista ***Codex***-ului . Tot ceea ce nu este pe listă , precum coenzima Q10 , glucosamine etc . vor fi ilegale , adică le foloseşti şi mergi la închisoare .
2 . Medicina naturistă , cum ar fi acupunctura , medicina energetică , ayurvedică , tibetană etc . va fi progresiv interzisă .
3 . Agricultura şi alimentaţia animalelor vor fi reglementate conform normelor fixate de trusturile chimiei farmaceutice , interzicându se din principiu agricultura bio . Aceasta implică de , exemplu , ca fiecare vacă de lapte să fie tratată cu hormonul de creştere bovin recombinat genetic , produs de Monsanto .
4 . Alimentaţia umană certificată legal va trebui să fie iradiată cu cobalt (cf . Violeta Bucur , **http : / / www . ecomagazin . ro / codex – alimentarius /**) .
Dar România se grăbeşte să folosească o substanţă nouă , foarte toxică , pentru culturile de cartofi , roşii , castraveţi şi ceapă , cât ş pentru plantaţiile de viţă – de – vie .Această substanţă se numeşte ***Initium*** , produsă de consorţiul german BASF şi sporeşte cu până la 65% riscul de cancer de colon . Purtătorul de cuvânt al companiei a afirmat că în afară de ***Initium*** pentru struguri , care va fi disponibil în România din 2010 , sub numele de ***Enervin ,*** s-a acordat autorizaţie pentru ***Zampro*** , un produs ***Initium*** pe bază de fungicid pentru culturile de cartofi , roşii , castraveţi şi ceapă .
Gh . Mencinicopschi , directorul Institutului de Cercetări Alimentare , ne informează că 1 mg de ***Initium*** care sete introdus în organism are nevoie de un an pentu a fi eliminat . Însă dacă ingerarea se produce zilnic , el nu mai poate fi eliminat .
Perspectivele sunt sumbre : în cca . 30 de ani ar putea muri peste 3 miliarde de oameni – un miliard din lipsa hranei , celelalte două din cauza bolilor cauzate de substanţele toxice (cf . **http :// www . ecolife . ro / articole / agricultura / initium – o – otrava – aprobata – oficial – pentru – agricultura – romaneasca /**) .
În numele căror „ principii umanitare ” guvernul Boc se raliază acestui experiment – care va deveni practică – ucigaş ? Cumva pentru miliardele împrumutate de la FMI ? . .

prof . **Cătălin MOCANU,** Colegiul Tehnic “***Gheorghe Balş***” - Adjud

***

porni luceafărul…

VALERIAN CĂLIN, clasa a XII-a f.r., Colegiul Tehnic „*Gheorge Balş*”- **Adjud**

(membru al cenaclului revistei *Contraatac*, câştigător al MARELUI PREMIU al Concursului Judeţean de Poezie, organizat de revista *Oglinda literară* - Focşani)

AVÂNT ÎN URMA TRECERII ÎNAINTE

Se pătrunde cu mult
Peste dezgheţul oglinzilor

Sub aripa ta , pasăre Phoenix
Aud glasul celor

Nechemaţi încă spre
Întremarea pământului

Neauzite bătăi de fluturi
Izbindu-se de tâmple.

***

Uneori

e mai bine să laşi
Un miez de **Toamnă**
În mijlocul Primăverii
Numai aşa
Ca o aducere aminte
A ploii
Răsărind din paşii tăi

Ca să nu pierdem
nimic din
taina Lunii

am legat inima mea de
inima ta
cu un fir de mătase

vizibil la orice zâmbet de copil.
***
Uneori
prea simplu
Îmi pui mâna pe umăr
Şi-mi zgudui temelia frunţii

Dezrădăcinându-mi toate
Răspunsurile
Dintr-o cu totul altă parte
A scoarţei cerebrale.
***

ŞI OCHII IAR MĂ DOR

În zborul meu
Nisipul orbului îmi sapă fruntea
Un strigăt neînţeles îmi frânge luntrea
Iar eu deschid spre ceruri sternul greu

Şi-mi leg de cord o rază de lumină
În timp ce plouă-n pietre cu nesaţ
Tot dezmembrând al raţiunii laţ

Căci iată, iar s-a împlinit minunea...
Prin ochiul tău, în fluturi preschimbaţi.
***

Atâtea valuri izbindu-se de ţărm
Şi de la tine
nici un semn
În timp

Ce fire de nisip
Meşteresc la liniştea mea
Ca-ntr-o scoică a lunii

Continui să port în mine
Cărarea
ploii.

Considerându-l un mesaj al
Trecerii prin mintea ta.

***

SUTRELE IUBIRII SFERICE

Scrierea luminii se face pe
ziduri de piatră
ca o înlocuire de simţuri în
privirea ta

tu iţi întinzi mâna
înspre sfere deschise
în care se circulă
inima mea.

***

Încă adulmec cu nările tale
toate
miresmele condiţiei
de om
ce-mi traversează simţurile ca o

cometă
izbindu-mă in stânga şi în dreapta
drumului şerpuit de caravanele mele spre
drumul Golgotei.

***

Să nu mă taci
lutule, pământule
să mă spui oase pe cruce de piatră

în înmărmuritele priviri
de cobalt albastru

să nu mă taci
lutule, pământule
când nu voi mai fi gură
mergatoare în zorii altei priviri

din tristele dimineţi de copil
adormit

pe treptele
ce le-am construit
mergând

prin inima ta.

***

Mă înec cu scrisul lacrimilor
pietrele mele tac
ciuruite de priviri
asteaptă
să se adune corbii pe oase
albite de implozia unei naţiuni de fluturi
proaspăt vopsiţi cu idei nenaturale

Înspre sămânţa regretatului
pământ
ce-l respiri prin toţi porii
Organ al tăcerii
eliminându-şi materia...

invers.

***

DIANA BORTĂ, absolventă a C.T. "Gheorghe Balş" -Adjud

ŞI, TOTUŞI, INIMA MEA

Şi totuşi inima mea
Plânge…oare am
Lăsat-o în altă
Viaţă?….poate nu voi fi
Niciodată împlinită
Cu adevărat ca în poveştile
Cu prinţese….
***
Dacă este aşa
Pleacă te rog să iei toate
Zilele însorite care
Vor veni…nu
Aş mai suporta să
Văd soarele fără tine…
***
Între toate vocile te-am
Recunoscut şi m-am rugat
Să mă auzi…
Aş mai vrea o clipă
De fericire
Alături de tine
***
Cât de puternică
Crezi că sunt ca
Să infrunt orele
Singurătăţii...cât timp crezi
Că mai pot iubi
Pentru amândoi?
***

Am suferit şi am
Plâns în
Urma ta dar nu mai am
Lacrimi
...nu pentru tine..
***
Nu pot să fug din
Faţa destinului
Şi mi-au sleit forţele
Nu mai am unde mă ascunde
Mă ascundeam
În braţele tale odată
***
Într-o secundă
Coasa morţii a zburat
Deasupra
Capului meu şi
Viaţa toată mi-a
Trecut prin faţa
Ochilor...am primit
A doua şansa...
***
Nu te-ai mulţumit
Doar cu iubirea...ai
Luat şi sufletul ce
Credea în Dumnezeu...am
Pierdut speranţa..
***

Un mugur de
Suflet a rămas
Rătăcit prin ruinele
Corpului de a fost
Odată...oare mai vine

Primăvara?
***
Prea multă
Durere adunată
Într-un pumn de
Suflet cândva
Fericit...am pierdut
Prima luptă dar oare
Războiul?
***
Am văzut cum
Ultima rază de
Soare a topit ultimii
Fulgi căzuţi...mă
Întreb dacă ziua
De mâine va
Şterge durerea...
***
Îmbracată în alb am
Păşit pragul
Luminii de la capătul
Tuturor...totul
Va fi bine acum?
***
***
Dacă aici este
Durere - dincolo ce
Mă aşteaptă? Doar
Adam şi Eva
Au văzut Grădina
Raiului...
***
M-am născut iar...în aceeaşi
Lume cu minţi
Întunecate de ură şi
Trufie...mă întreb
Dacă cei ce licăresc sunt
Îngeri
...sau e doar licărul speranţei...
***
Cum să cred în
Ziua de mâine dacă tu
Nu eşti să mă
Călăuzeşti printre
Leşuri fără speranţă?

***

ELENA NICULESCU, clasa a XI-a C, Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***" - **Adjud**

VEDEAM

Vedeam lacrimile cum se preling
Din ochii otrăviţi ai îngerilor
Focul picură pământul
Curge –
Curge spre rănile neputincioşilor –
Se năpusteşte blestemul!

***

SUNT CEL CE VĂD

Sunt cel ce văd
Cum inima se zbate
Cum trupul se închide-n sine
Până dincolo de cumpănă
Până dincolo de ninsoare
Până sub pragul de lemn al bisericii
Din inima ta

***

SPERANŢA

Doamne!
Azi când iubirea se vinde
Când în şoapta ta încrustată
Mă prăbuşesc, plâng – nu accept
Realitatea – dar
Sper – sper
Să revină Lumina!

***

LEGENDA

Te vei căi amarnic
Ascultând coruri de îngeri
Cu glas strident

Un demon şi-un înger – alături
Pe umerii-mi goi

Îngere cu faţa nebună de nesomn
Cu mâinile reci şi pustii:

Oamenii au avut aripi
Zburau dincolo de zidurile albastre… –
Ce-ai făcut cu aripile noastre?

…Vine moartea
Se sfârşeşte
Legenda mea
De om…

***

ALEXANDRA NICULESCU, clasa a X-a C, Colegiul Tehnic "*Gheorghe Balş*"-Adjud

CUVÂNTUL

Ai irosit
Cel dintâi cuvântul
Fără speranţă
Fără nicio teamă

Ca un sclav
Pierit din neputinţă.

***

REGRET

Tristeţe, umbre şi nelinişti.
S-aude cântecul unei viori
…Sunet lung…
Grav – doar amintiri.

Un suflet mort, lumina lunii…
Doar ele mi-au rămas,
Era noapte:

Număram stelele ce dispăreau.
Şi-acum plâng

Îmi mângâi obrazul rece:
Mâna alunecă pe-o foaie veche
Şi-mi şterg – fericirea…

***

DEZILUZIE

Se pătează vremea cu un macabru simţ al ne buniei,
Din pahare şi ceşti puse pe barurile sufletului,
Într-o simfonie vremea a ales să omoare tăcerea:
Se sparge afinităţi minuscule în ochii soarelui.

***

ILUZIE DE VIS

În fiecare zi mă nasc visându-te,
Somnul îmi este o zebră - iubirea un oraş aglomerat…
Iubirea mea nu ia ostatici
Şi eu nu incerc să o păstrez.

Peste anotimpuri plouă cu vise,
Peste ploaie zâmbeşte un soare
Şi în rodul unui nuc creşte
O inimă.

***

VISUL

Eram plină de prospeţimea ierbii şi respiram aerul crud al dimineţii.Eram trează, dar nu puteam să deschid ochii sa vad chipul fiinitei care-mi tulburase, o clipă, somnul. Nu-l cunoşteam pe-acest înger, însă el înfiripa iubirea. Un fior sălbatic mi-a străbătut tot corpul şi am deschis ochii, odata cu un strigăt: spaima şi surprindere. Mă aflam într-un spaţiu feeric. Codrii mă imbraţişau, mă apărau de răutate. Un freamăt mă ţintuia acolo, în aşteptarea necunoscutului.
Cuprinsă de farmec, am zărit seara: întuneca dealul d in ochii mei.
În întunericul greu de străpuns am vazut o umbră luminoasă…am alergat spre ea!

***

ANDREI GRAPĂ, clasa a XII-a C, Colegiul Tehnic *"Gheorghe Balş"*-**Adjud**

DE SIMŢIM , N-AŞ VREA...

Să simt aş vrea, sub clar de lună,
Să simt cum stelele se-adună,
Să simt aş vrea sub cer senin
Privirea-ţi plină de venin.

Da, să simţim, noi împreună ,
Cât noaptea vine de nebună,
Şi să-auzim, tot ca orbeţii,
Cum cântă roua dimineţii
…Să dăm, alene,-o şansă Vieţii!

***

PAŞII POETULUI

Pe Terra lasă urme adânci,
Se văd, se simt
Înmugurind:
Paşii Poetului!

Conjur puterea cuvintelor sublime
Conjur splendoarea zilelor senine,
Nu mă orbeşte Raza Lui de Foc:
În Rai numai Poeţii căpăta-vor loc!

Vorbele Poetului
Unesc inimi, unesc Lumi -
Se ivesc din minuni:
Sunt numai spini sângeraţi şi
Rugăciuni…

Martir eu sunt, din toate-am vină:
Poet fiind, conjur Lumină!

***

OVIDIU MOLEA, clasa a X-a A, Colegiul Tehnic *"**Gheorghe Balş**"*-**Adjud**

DEMONII DIN MINE

Pe o rază de mare
Un chip, o-nfăţişare
În umbră se joacă
...Blesteme-aduse,-amare!

Renăscut din propia-mi speranţă
Să lupt sunt gata:
Moarte voi îndura

Lipsit de îngeri păzitori
Pradă mă las
Infernului de nori

Când propiu-mi suflet încarcerat este
Încătuşat cu lanţuri de foc ne-ceresc:
Ură, durere, moarte, tăcere -
Iertare cerşesc!

***

MIHAELA MUŞAT, clasa a IX-a F, Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***" - **Adjud**

VIS ÎNCRUNTAT

Umbra mea în
Noroi: trist bagaj…

…Captivă-ntr-un vis:
Câmp deschis
Cu maci roşii – rostogoliţi de la
Ghilotina stelelor

De copacii goi
S-a prins aripa unui nor: el
Poate zbura şi fără o aripă – eu
Nu mai pot visa…

***

istoria mărturisitoare

410 ANI DE LA UNIREA DIN 1600 – MIHAI VITEAZUL ÎN ISTORIOGRAFIA STRĂINĂ A SECOLELOR

AL XVI-LEA – AL XIX- LEA

Între marile personalităţi ale Neamului care au condus lupta antiotomană , un loc distinct îl ocupă domnitorul **Mihai Viteazul (1593 – 1601)** , „ cel mai vestit şi mai mare dintre voievozii românilor “ , cum îl caracteriza N . Bălcescu **(1)** . Prin concepţia politică şi militară , prin acţiunile sale , prin contribuţia adusă la oprirea pericolului otoman , Mihai a fost o personalitate europeană a timpului său . Ca atare , concepţia şi faptele sale au fost analizate şi înfăţişate de europeni sub forma unor rapoarte , informări , memorii , scrisori şi însemnări pentru marile personalităţi ale timpului . Toate acestea constituie astăzi informaţii istorice asupra perioadei , persoanei şi faptelor lui Mihai , precum şi despre Ţara şi Poporul pe care el le reprezenta ori în legătură cu cei cu care sau pentru care a luptat .

Un istoric francez de la cumpăna sec . XVI – XVII , **Michel Baudier** , într – o lucrare intitulată *Inventaire de l'histoire générale des Turcs* (Paris , 1628) , consemna astfel situaţia Ţării Româneşti sub domnitorul Alexandru cel Rău (1592 – 1593) : „ Dările impuse poporului erau atât de nesuportat , cruzimea sa îl făcu odios tuturor , iar acţiunile lui însoţite de un fast neruşinat , de o înfumurare atât de trufaşă , de fudulă , încât oamenii de bine nu puteau ajunge la el “ **(2)** .

Cronicarul silezian **Balthasar Walter ,** care l – a cunoscut direct pe voievodul român în 1597 , în lucrarea *Brevis rerum a Michaele Moldawiae Transalpinae sive Valachiae Palatino gestarum descriptio* (Francofurti , 1603) , descrie admirativ calităţile eroului cărţii sale : „ El era binecunoscut tuturor prin strălucirea părintească şi prin prerogativele datorate naşterii sale , printr – o distinsă frumuseţe şi dreaptă purtare a trupului ; astfel încât , între alte virtuţi alese era plin de credinţă faţă de Dumnezeu , împodobit cu statornicie , îngăduinţă şi alte asemenea calităţi faţă de ceilalţi . Toţi cei buni se simţeau atraşi cu dragoste prin atâtea calităţi desăvârşite , de o fire atât de genero asă şi care de la natură părea a fi chemată la fapte mari ; nu mai puţin prin elocinţa cuvintelor sale , care oricând se cerea , vorbirea sa ştia fără o pregătire prealabilă să curgă dulce şi înţeleaptă . “ **(3)**

Englezul **Richard Knolles** , un alt contemporan al lui Mihai Viteazul , autorul primei istorii de amploare a Imperiului Otoman scrisă de un englez (*The Generall Historie of the Turkes* , London , 1603) , probabil inspirat de lucrarea lui Balthasar Walter , scria : „ Exista la Craiova […] un nobil b ărbat , Ion Mihai , fiul voievodului Petru , predecesorul menţionatului Alexandru , care era bine cunoscut în sâul poporului pentru onorabilitatea tatălui său , privilegiile naşterii sale , calităţile personale şi înălţimea staturii sale ; la fel a fost , pentru zelul său faţă de religia creştină , pentru dragostea sa faţă de ţară , pentru amabilitatea sa faţă de egali şi gentileţea faţă de inferiori , pentru dreptatea conduitei sale , constanţa şi bunătatea sa către aceştia , nu mai puţin plină de milă , şi pentru alte virtuţi nobile ale gândirii sale eroice şi a înclinării naturale pentru înfăptuiri în probleme mari , pentru înţelepciunea sa adâncă şi prevederea sa rapidă , pentru

cuvântul său dulce şi plăcut , evitarea oricărei afectări , foarte darnic că tre toţi oamenii buni , a cărui faimă sporea tot mai mult pentru onoarea casei sale , cât şi pentru propriile sale virtuţi" **(4).**

La rândul său , cronicarul sas **Johann Filstich** , care în 1728 a început redactarea unei cronici - *Tentamen historiae Vallachicae* , îl compara pe Mihai cu predecesorul său , Alexandru cel Rău , în termeni elogioşi : „ Pe cât de cufundat în beznă fu acest Alexandru , pe atât de strălucit fu urmaşul său , deseori pomenit în istoria Transilvaniei , Moldovei , Austriei şi a altor ţări , pentru desele sale războaie cu creştinii şi musulmanii . Numele său fu Mihai sau Mihail , om gata de faptă , aşa cum arată toată viaţa lui , fiindu – i încredinţată domnia într – o vreme de seamă , anume la anul 1612 [corect , 1593] pe când domnea în Turcia sultanul Murad , în Transilvania Sigismund Báthory , iar în Moldova Aron " **(5).**

Istoricii străini contemporani cu Mihai consemnează , aşa cum este de aşteptat , succesele domnitorului român îndeosebi împotriva Imperiului Otoman . Dar spre deosebire d e istoricii veacurilor anterioare care se limitau la a prezenta faptele în mod sec , istoricii din secolul al XIX – lea analizează fapta şi moştenirea voievodului român , desprinzându – le semnificaţiile . Tonurile elogioase nu lipsesc , însă .

Istoricul austriac **Johann Christian von Engel ,** care a lucrat şi în cancelaria aulică a Transilvaniei , autorul unei *Geschichte des Ungrischen Reichs und seiner Nebenländer* (Halle , 1797 – 1804) , descrie astfel posteritatea lui Mihai : „ Vrem […] să aşternem câtev a flori pe mormântul unui principe valah care e de interes universal . A contribuit şi el şi încă în mod deosebit să abată barbaria turcească de la celelalte părţi ale Europei . Dacă omul ar fi avut o creştere mai aleasă , dacă nu ar fi trăit într – o epocă atât de grea şi dacă nu ar fi avut de a face cu Basta , cu Sigismund Báthory , cu Movilă , omul acesta ar fi realizat lucruri minunate . Ar fi fost comparat cu Temistocle , cu Iancu de Hunedoara . În ceea ce mă priveşte , am scris istoria domniei lui cu dragoste .Ea m – a despăgubit pentru alte istorii cu uciderişi cu dezastre din trecutul Valahiei şi al Moldovei . Născut valah , Mihai reprezintă încă o confirmare a adevărului că providenţa îşi alege instrumentele din toate naţiunile şi limbile . Domnia sa , dacă ar fi durat mai mult timp , ar fi fost hotărâtoare pentru soarta mai bună a ţărilor aflate la Dunărea de Jos . Dar , la vârsta de 43 de ani , a fost oprit prin violenţă din purcederea sa . Urmările acţiunilor lui au eşuat şi , de asemenea , au di spărut în neantul vremurilor . Valahia şi Moldova continuă să se afle încă în starea nedemnă de mai înainte , dar datoria istoriei este să – i păstreze vie amintirea şi să – i răspândească faima , fără să – i treacă însă sub tăcere greşelile . Menirea ei e ste să pună în lumină realizările , să trezească presimţirea , că va veni ziua când în frumoasele ţări oamenilor le va merge mai bine . […]" **(6)**

Cuvinte elogioase la adresa marelui voievod din Carpaţi aduce cărturarul francez **Jean A.Vaillant**,un revoluţionar care a participat la aproape toate evenimentele politice din Principate în epoca renaşterii naţionale , cunoscător avizat , aşadar , al istoriei şi realităţilor româneşti . În 1844 , el publică la Paris lucrarea *La Roumanie ou histoire , langue , littérature , orographie , statistique des peuples de la langue d'or Ardialiens , Vallaques et Moldaves , résumés sous le nom de Romans* , unde deplânge astfel dispariţi a voievodului român : „ Astfel pieri la 43 de ani , victimă a unui asasinat laş ,acest om mare , care n – are egal printre concetăţenii săi decât pe Ioan Corvin şi Ştefan cel Mare , pe primul depăşindu – l prin lărgimea vederilor şi prin patriotismul ambiţiei sale şi pe al doilea prin faptul că a avut acest imens avantaj că prefera să poarte războiul pe teritoriul duşmanului decât pe al său propriu . Politician înzestrat , el a ştiut să ţină în şah , timp de opt ani Ungaria , Polonia şi Poarta ; mare căpitan , el a ştiut să le învingă întotdeauna şi să răzbune în mod ferm înfrângerea de la Ploieşti prin victoria de la Guruslău ; bun cetăţean , s – a făcut iubit de ai săi , din cele trei principate , iar ardelenii îl numesc încă *regele lor Mihai* şi *Alexandru cel Mare* ." **(7)**

Toate aceste mărturii , alături de multe altele , demonstrează preţuire a de care s – a bucurat domnitorul român în istoriografia europeană a secolelor al XVI – lea – al XIX – lea , clarviziunea şi concepţia sa politică . Faptul că modelul construcţiei politice a lui Mhai Viteazul s – a impus ca o forţă în rocesul de edificare a statului naţional român este dovada cea mai sigură că unirea panromânească în spaţiul dacic a exprimat o aspiraţie fundamentală a Românilor .

NOTE BIBLIOGRAFICE

1 . N . BĂLCESCU , ***Românii supt Mihai Voievod Viteazul*** , Bucureşti , 1970 , p . 31 .
2. *** ***Mihai Viteazul în conştiinţa europeană*** , II , Bucureşti , 1983 , p . 214 .
3 . *Idem* , p . 268 .
4 . *Idem* , p . 88 .
5 . *Idem* , p . 372 .
6 . *Idem* , III , Bucureşti , 1984 , pp . 83 – 84 .
7 . *Idem* , pp . 191 – 192 .

prof. **Cătălin MOCANU**, Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***" - Adjud

***

SE RESTABILEŞTE DREPTATEA! A CÂTA OARĂ?

Societatea Internaţională "Reînvierea Daciei" şi revista "Dacia magazin" se mândresc cu faptul că ideile şi dovezile despre vechimea şi pr ioritatea culturii daco-geţilor în ansamblul concertului mondial cultural - idei ilustrate cu competenţă în cartea doctorului Napoleon Săvescu, "Noi nu suntem urmaşii Romei" - îşi găsesc confirmarea, o dată în plus, în expoziţia deschisă în New York la "I nstitutul pentru studiul lumii antice" din cadrul Muzeului Universităţii din Manhattan (15 E 84 St) unde pot fi văzute şi admirate exponate uluitoare ce dovedesc, fără niciun dubiu, că CEA MAI VECHE CULTURĂ A LUMII A FOST ÎN SPAŢIUL NOSTRU DE ORIGINE (s. r.)

"THE NEW YORK TIMES", cel mai prestigios ziar din Statele Unite ale Americii, publică, la 1decembrie a.c. - în secţiunea *Science* - un articol despre această expoziţie, articol scris de John Noble Wilford şi intitulat "***A Lost European Culture, Pulled From Obscurity***".

Prezentăm mai jos fragmente traduse în limba română din acest articol.

O CULTURĂ EUROPEANĂ PIERDUTĂ, SCOASĂ DIN OBSCURITATE

Înaintea gloriei care a fost Grecia şi Roma, înainte chiar de primele oraşe ale Mesopotaniei sau a templelor de-a lungul Nilului, au trăit în valea de jos a Dunării şi la poalele Balcanilor oameni care au fost primii în artă, tehnologie şi comerţ la mare distanţă.

Timp de 1.500 de ani, începând mai devreme de anul 5.000 Î.Chr., ei au lucrat p ământul şi au construit oraşe, unele cu 2.000 de locuinţe. Ei au fost meşteri pricepuţi în arta bronzului, noua tehnologie a acelui timp. În mormintele lor s-a găsit o varietate impresionantă de ornamente de cap şi bijuterii pentru gât şi, într-un cimitir, au fost descoperite, ca ansamblu de aur, cele mai vechi artifacte din întreaga lume.

Uluitoarele desene ale vaselor vorbesc de rafinamentul limbajului vizual al culturii lor...

Peste 250 de artifacte muzeale din Bulgaria, Moldova şi România sunt expuse pentru prima dată în Statele Unite.

Doctorul David W. Anthony, profesor de antropologie la colegiul Hartwick din Oneonta, NY, curatorul expoziţiei: "Vechea Europă a fost printre cele mai sofisticate şi tehnologic avansate locuri din lume" şi a devzoltat "multe dintre semnele politice, tehnologice şi ideologice ale civilizaţiei."...

La recenzia făcută expoziţiei, Roger S. Bagnall, director al institutului, a mărturisit că până acum "Foarte mulţi arheologi nu auziseră de aceste vechi culturi eu ropene". Admirând ceramicile colorate, Dr. Bagdall, un specialist în arheologia egipteană, a remarcat că, în acel timp, "egiptenii cu siguranţă nu făceau vase ca acestea."

Un catalog al expoziţiei, publicat de Princeton University Press, este primul comp endiu de cercetare în engleză despre descoperirile Vechii Europe... Cartea include eseuri ale experţilor din Marea Britanie, Franţa, Germania, Statele Unite şi din ţările în a existat acea cultură...

Pe un vast teritoriu care acum aparţine Bulgariei şi României, oamenii s-au stabilit în sate cu una sau mai multe case adunate înăuntrul gardurilor. Casele, unele cu două etaje, erau încadrate în lemn, cu pereţi în tencuială de argilă şi podea din pământ întărit...

Câteva oraşe ale oamenilor din Cucuteni, ... o cultură robustă din nordul vechii Europe, au crescut la mai mult de 800 de acri, ceea ce arheologii consideră un spaţiu mai mare decât orice altă aşezare umană cunoscută în acel timp. Escavaţii viitoare au rolul de a descoperi dovezi definitive ale p alatelor, templelor sau ale clădirilor civice mari...

Una dintre cele mai cunoscute (figurine) este figura în argilă arsă a uni om care şade, cu umerii aplecaţi şi mâinile la faţă, ca într-o contemplare. Numit "***Gânditorul***", această piesă şi o figurină feminină au fost găsite într-un cimitir al culturii Hamangia, în România...

Un set de 21 de figurine feminine mici, aşezate în cerc, a fost găsit într -un site aparţinând perioadei pre-Cucuteni din nord-estul României...

”Gânditorul”, de exemplu, eşti tu sau eu, arheologii şi istoricii confruntaţi cu şi perplecşi de către o cultură ”pierdută” din sud-estul Europei, cultură care a avut o viaţă adevărată înainte ca un singur cuvânt să fi fost scris şi o singură roată mişcată.”...

N.R. Expoziţia este deschisă publicului larg până în 25 aprilie 2010.
Pe internet se pot vedea exponate la site-ul:
http://www.nytimes.com/2009/12/01/science/01arch.html
Nota redacţiei
Unii dintre cei mai renumiţi arheologi ai lumii sunt uluiţi şi recunosc vechimea şi perfecţiunea culturii înflorite pe meleagurile noastre străbune cu mult înaintea cunoscutelor civilizaţii greceşti şi romane.
Continuitatea noastră ca popor evoluat încă de la răsăritul civilizaţiei mondiale este dovedită, de asemenea, prin tradiţiile populare care s-au păstrat până în vremea noastră.
Discontinuitatea noastră ca popor şi ca limbă există numai în mintea acelora pentru care adevărul şi dovezile ştiinţifice remarcabile nu înseamnă nimic, fiindcă minciuna şi dezinformarea perpetuate de-a lungul anilor sunt aliaţii lor la care, spre ruşinea lor, nu renunţă.
Noi avem sacra datorie faţă de contemporani şi faţă de urmaşi de a prezenta adevă rul, aşa cum a fost scos la iveală din ceaţa trecutului.
Iar expoziţia recent deschisă în New York despre cultura vechii Europe, în care aportul românesc este de 80%, ne îndreptăţeşte să spunem lumii, din nou, tare şi răspicat: ” **Noi NU suntem urmaşii Romei**!”

prof. **Mariana TERRA, New York/SUA**

***

consacrarea tinereţii

LAURA LUCIA MIHALCA – studentă la Filologie şi Arte Plastice, **BUCUREŞTI**

CALEIDOSCOP POEMATIC

Nasturele unei gări
e chiar vagonul
ce depăşeşte şinele foii de desen

din dorinţa de a încălca regulile,
– tânăr rebel
se mai întâmplă şi accidente:
o talpă e încuiată în suflet,
o maşină a fost strivită sub cer

florile se deşiră,
linii şi puncte
oamenii trăiesc cuburi şi prisme
descompuse
recompuse
descompuse

cine a lăsat cheia pe preş?
Încă un trenuleţ vârât pe gaura cheii
ploaia a stropit blocul de desen
cu plastic şi cenuşiu

roşu surd, galben timid
verde smarald, albastru simfonic
violet care ascultă jazz
linii de rock'n roll
***
Între şisturi se pot pierde şi regăsi
dincolo de înălţimi şi ionice

auriu elegant, culoare a
timpurilor imperiale

Ce simte ziua de azi?
Ai să te hrăneşti din prezent
sau vei gusta viitorul?
Ţârâitul telefonului e

mirosul ceaiului de tei

tu eşti o pălărie
una neagră, una gri
la dans
la bal mascat
dungi albe !
verticalităţi

***

VALERIAN CĂLIN, clasa a XII-a f.r., Colegiul Tehnic *„Gheorghe Balş”*, **ADJUD**

CÂND NIMENI NU SEAMĂNĂ CU MINE EU ÎŢI SPUN...

Şi iarba seamănă cu mine
Şi piatra
Şi cele două picături de ploaie unite în ochiul tău

Dacă mă priveşti dintr-un anumit unghi
Eu îţi apar ca
O trecere a timpului static

Dacă mă priveşti din alt punct de vedere
Eu pot fi
Cel care te desparte de tine

Neîncetând să multiplic la nesfârşit iluzia
Că piatra
Ascunsă între fire de iarbă
Uneşte cele două picături de ploaie
În ochiul tău.
***
Vine un pic
Şi din aer
şi din noi înşine

Câte o secundă arzând
Până când clipele
De flacără

Naşte însăşi
Esenţa rugurilor.
***
Uneori
Când şi cerurile tac

Tu ţipi din străfundul pietrei

Eliberându-ţi din ochi toate
Picăturile de ploaie

Ca un dans al secundelor
Te întreci pe tine însuţi

Când întorci şi celălalt obraz
În numele trandafirului.
***

Oh! Ea, privirea mea
Trece prin monumente de piatră
Inversând zborul secundelor

O armată de fluturi
Ce au scris câte o istorie
Pe scoarţele copacilor

Iar eu trăiesc
Doar respirând
Contopirea
Lumilor.
***
E important să ştim
Mersul păsărilor
În aer

Cu buzele lipite de
Interiorul numelui
Repetându-l

Pentru oricine are urechile
Înfipte în vibraţia zborului

Reechilibrând mereu zeii de piatră

De unde renaştem
Propria imagine întipărită
În memoria lucrurilor.
***
Noaptea nu se doarme
Doar ziua se doarme

Noaptea se părăseşte propriul trup
Şi se estompează în propria căutatare a sinelui
Prelungind zborul efemeridelor

Căutând mereu să surprindem
În esenţa ei
Propria conştiinţă a Curcubeului.
***

***

“voluptos joc cu icoane”
EUGEN EVU, HUNEDOARA

Poezia mea

Amintirii prietenului Teohar Mihadaş

Cea mai răbdată neîndurare
A stărilor de sub cuvânt
Tu, indicibilă chemare
Şi lacom tu miraj- descânt

Intraductibilă ca stare
Profană-n sacru-ngenunchind
Zestre bătrână-ncugetare
A melosului, zeu pulsând

Parnasianu-mi herb sub cruce
Suit cu troiţe şi peceţi
Catapetesme şi preluce
Prin codrii milenarei Vieţi

Mă şlefuiră voci şi semne
Întru dezmierd şi sub blestem
Cum panta rhei să te îndemne
A coborî celest totem

În nesmerita-mi vietate
Sporind nesaţiu-mi fără leac
Când Dumnezeu în suflet zbate
Astrale ritmuri ce nu tac

Scriu săgetat oracol nou
Melodiindu-mi , Doamne, moartea
Îngăduirii ca ecou,
Că încă sunt, scriindu-mi cartea

Şi chinui cel mister anume
Cum mierla-şi ceartă-n seară vântul
Primejduindu-i cuib şi nume,
Să-ţi apăr legea şi cuvântul

Ard luat răpit de preamurire
La zidul plângerii râzând
Să nu mă iar alungi iubind
Cu necruţare şi iertând
Cu moarte Cea Dintâi Iubire.

***

Amintire

Lui Adrian Botez

Smerită smeura-n dogoare
Globule roşii scuturând
Pândeam ca ursu-n codrul mare,
Pierdut de trib copil zburdând...

O stea desculţă coborâse
Poiana-n scânteieri scăldând
Eram în visul dintre vise,
Cum n-aş fi fost nicium, nicicând...

Pe creştet mângăiat de raza
Trecând prin mine mă trezii...
Suia peste păduri amiaza
El smeura gustând, pieri ...

***

La Demonstene

daimonul meu fast

Desigur, strania absenţă
E avatarul răzleţit
Din cronici vechi de elecvenţă
Dor fără leac mă-mbolnăvi

Să gust cuvânt ca fruct muşcat
Şi sâmburii să-i sparg pe piatră
Esenţa Verbului curat
Ci nu icoana idolatră

S-o iarăşi mânc prin înghiţire
Mâncat la rânndul meu de Ea
Limba Română- primenire
Cum soarele-n lumina-i grea

Prădat ca Dar şi reprimit
Acolo unde nu se ştie
Ci Dăinuie ca miez sfinţit
Splendorii dintru Veşnicie.

Ador ce mor cum daimonul cel fast
Trezit de gându-mi care nu-i al meu
Şi-n felul cel străbun aşa adast
Să-l văd (cu ochii mei) pe Dumnezeu.

***

IODLERE PRIN LABIRINT

CUVENTE DEN BĂTRÂNI

Cetitor în text ca-n stele
De la mine din cuvinte
Multumesc răbdării voastre
Jăruind neoromantic
Fie-ne menirea fastă
Te salut de peste deal
De dinjos de Rai cu-această
Alungare val-din-val
De la mări interioare
Spre cunoaştere prin delte
Vânt prieten, estuare
Amfore de stele zvelte !
Rămurind dinspre pădure
Aiurând dinspre visare
Fie-ne ursite-augure
Şi iubirile splendoare
Oriunde vei fi, ferice !
Evu crede-n tot ce zice.
Crezi şi tu-n ce-am scris aice!

***

LIBERTATEA

Suntem amintiri ce vom fi.
Aici, în puterea nopţii
Magicieni ai viselor proprii.
Unde fiinţa îşi ascunde
Esenţele.
Iar poezia e unica libertate.
O trăim a muri
Însă moartea nu e,
E doar o iluzie tristă.
Cât dăinuim
Numai dragostea
Cântecul trecerii noastre ...
Ele există.
Suntem amintirii ce vom fi.
Mâine, cândva, iarăşi vom fi
Propriii noştri copii.

***

PSALM PROFAN LA NEGRU VODĂ

Moartea tot mai harnică-n cetăţi
Pune-afişe, le jupoaie ploaia
Behăie-njunghiată-n foame oaia
Carnea cere carne, nu scaieţi

Nu-i mai mare-n teorii minciuna
Decât cea ce urlă „ Adevărul”!
A surzit dogmatizat şi Cerul- ...
Luminos e Soarele, nu Luna !

E-n şomaj flaşneta mercenară
Vodă Negru ctitoreşte frici
Putregai sclipind în licurici
Râd pe ceruri stelele din vară

În idila dintre Rău şi Bine
Răul e ca să te minţi pe tine.

***

ÎNMINUNARE

Unicul mister al lumii este viaţa, existenţa, fiinţa.
Este sunt-suntem.

Este acest ceva (...), pe care zilnic îl re-descoperim, este revelaţie.
În bătrâna limbă română îl numim Înminunare.
Aşadar conştientizarea nuanţat extactică a fenomenului că SUNT, suntem.
Poezia îmi este modul cel mai lini ştitor de a înţelege acestea.

Şi îmi spun ceva mai liniştit: iată, sunt, încă sunt,
exist deci scriu, scriu deci exist. Deci rezist.
Comunicare- cuminecare.

***

Sub vânturi
Plutesc pereche de vulturi
Gemeni, ochii mei.

***

EMPATIE

***

Ce miracol, Doamne, nonmateria
totuşi există şi
totuşi, ţie nu ţi-i urât
Fără Doamna
cum Primăverii Toamna
cum primăverii toamna ?

Eu sunt ca poetul,
Sunt prea aproape
Să vezi.
Mi-e noapte în zi.
Nu mai veni.
Ah, moartea muri !

***

ROUA RAIULUI

Ce suferinţă între om şi zeu !
Ca parte ard în pierdere totală.
Mi se sustrage luminosul Eu
Ca devenire. Cineva mă-nşeală.
Un bănuit de Dincolo, ca ţintă.
Un fel de un al treilea echinocţiu

(Al patrulea-i disimulat din quintă)
Dorinţă sunt! Aproapele-n departe
Un sclipăt reductiv, vibrare sfântă
A Soarelui de dincolo de-o moarte :
Zburând desculţ prin roua care cântă.

***

CEZARINA ADAMESCU – GALAŢI

CONFESIUNI

Neîntoarceri
hăituindu-se-n cerc
- deziluzii -
fără zi de duminică.
gând în spirală,
ploi cu duiumul,
arome, ispite,
mărturisiri fără rost.

Toate porţile ferecate
acestui arhitect
şi constructor
fum…

***

SPLEEN

Mă tot coase, mă descoase
sufletul uscat pe oase.
şi mă fac ades să sufăr
toate florile de nufăr.
Tot ce-n jurul meu iubesc
carnea, sângele-mi rănesc.

***

LACRIMI DE MIR

Miere cu fiere
orice gest de supunere.
Cu o mână ucizi
cu cealată mângâi…

***

Ninsori în oglinzi
Lacrime
Gata să cadă…

***

Cum să mai scriu
Desluşit?

Mi se coagulează
Cuvintele.

***

ALDEA LUMINIŢA, Cornu-Luncii - SUCEAVA

CÂNTEC PENTRU CEI PLECAŢI PRIN STRĂINI

Viaţa ca o lacrimă.
Dragostea o patimă.
Timpul ca o risipire.
Dorul ca o răstignire.
Acasă - o mântuire.

Limba ca o regăsire.
Noaptea ca o mânăstire.
Rătăcirea - o uitare.
Poezia - înălţare.
Casa - binecuvântare.

Străini ca pui de cuc.
Lumea ca un balamuc.
Căutări fără găsiri.

Morţi fără de izbăviri.
Vorbe fără de cuvânt.
Cine eşti? Cine mai sunt?

Eu colindă. Tu descânt.
Eu Crăciun. Tu dor de Sfânt.
Tu păcat. Eu netrăire.
Eu acasă. Tu neştire.

La cine să mă închin?
Cui să spun că n-am trăit?
Cui să cer timpul rănit?
Ce să fac cu atâta dor?

Sunt un mort nemuritor...

***

GÂNDURI DE TOAMNĂ

Îmi simt inima
ca o aripă frântă de înger.
Sufletul mi-e tăiat
în cioburi de vise.

Am pierdut tot ce puteam pierde.
M-a durut tot ce poate durea.
Am plâns toate lacrimile.

Cum îşi repară îngerii
aripile?
Cum se vindecă sufletul
tăiat în vis şi vestejit de dor?

Acum,
că ştiu cine sunt,
că am avut inima înfrântă şi zdrobită
cum scrie în psalmi,
ce o să urmeze?
Ce lecţie?
Ce zbor?
Ce cădere?
Ce înălţare?

Nu îţi cer nimic, Doamne!
Sunt înţeleaptă
atât cât m-au putut face durerea şi lacrima.
Nu mai vreau să-mi împlineşti dorinţele:
eu vreau să împlinesc dorinţele Tale!
Nu vreau să-mi dai nimic
şi nu cer, îngenunchiată în faţa icoanelor, nimic!

Când îngenunchez o fac ca să-ţi dărui inima mea!

Mă supun voii Tale şi aştept, cu smeriri, calea Ta!

***

CAMELIA CIOBOTARU - FOCŞANI

ZVON DE PRIMĂVARĂ

Ninge, ninge!... Pe o creangă,
Stă o vrabie pribeagă.
Strop de humă zburător
Ciripind într-un picior.

Vântul care saltă, saltă
Peste case neaua toată,
Se uită la ea mirat:
-Cum de-i arde de cântat?
Vrăbiuţa ştie bine:
-Iarna!?... sigur nu mai vine!
C-a zărit, sub marea albă,
Ghiocei şi-un fir de iarbă.

Iar în vârf de rămurea
S-a topit în verde-o stea,
Şi s-a strecurat uşor
Într-un mugur-mâţişor.

Doar un strop de aşteptare
Şi-o să fie încântare!
Fluturi, flori, căldură, soare:
Primăvară! Înălţare!

***

calea, adevărul şi viaţa

ÎNGERUL CU O CARTE-N MÂINI

…lui NICHITA

Era mai singur decât Dumnezeu... El n-avea trup, era un fel de crin cu aerul în el. Era frumos ca un înger şi n-avea chip, numai imaginaţia noastră îi recompunea efigia de imperator roman abia desluşită pe monedele de la începuturile Lumii.
Ochiul meu ostenit mi-l readuce aşa cum l-am văzut pentru ultima oară în spaţiul de clor al unei camere de spital.
Cineva îl îmbrăcase elegant, în unicul său costum de gală, şi, cum stătea întins şi impasibil, mi se părea că e un ginere care se odihneşte înaintea ceremoniei mult râvnite. Cineva îl îmbrăcase frumos. Faţa lui tatuată de fulgerele nopţilor refuzate cu bună ştiinţă somnului avea ceva din solemnitatea zăpezilor dintâi. Un zâmbet secret, fin, dar ironic, mă apropie de el, liniştindu-mă. Mi se părea că în orice secundă urma să se ridice zburând *„prin aer şi prin ziduri la fel cum flutură un steag înfrânt”...*
Cineva îl îmbrăcase frumos şi, deodată, simţind cum mă înjunghie stile tul singurătăţii, l-am strigat şoptind: **NICHITA!**
N-a răspuns, deşi putea să vorbească, şi nici n-am îndrăznit să mă apropii să-i intend lujerul florii ce-mi îngheţase în pumnul strâns.

Nu puteam, simţeam cum „o tonă de zăpadă peste noi se răstoarnă”.
Floarea mi se părea un glonţ al singurătăţii pândind aerul.
O refuză zâmbind şi mi se păru că-l aud: „*A mirosi o floare este un fapt de mare ruşine... E ca şi cum de propria ta mamă ţi-ai apropia nările...*”
Cineva îl îmbrăcase frumos ca pe un ginere pregătit pentru o tainică şi îndelung râvnită ceremonie.
Un zâmbet secret, o sfidare ironic-miloasă mă prefăcu într-o sabie de gheaţă. Şi floarea îşi desfăcu brusc bobocul explodând în spaţiul de clor al a celei camere neutre de spital.
„Niciodată n-am să învăţ că el a murit”...

Mircea MICU, Bucureşti

***

EMINESCU ŞI GRĂDINA MAICII DOMNULUI

Ascult imensitatea albă, care se odihneşte după atâtea râuri de fulgi ce au invadat-o. Paradoxal, azi lumina mă deprimă. Ceva s-a întâmplat în lumea noastră; optimismul românului s-a înecat în spaţiul de gheaţă. Toţi ne invadează cu ştiri de cât de răi sunt românii, iar dacă încercăm să explicăm că negrul nu-i atât de negru, suntem catalogaţi ca prea legaţi de trecut. Deşi creştinismul are aproape două mii de ani, nimeni nu se supără că sunt pomenite acele vremuri; mai mult, Vechiul Testament relatează de vremuri imemorabile. Nici un credincios nu ar considera nelalocul ei ideea de „popor ales”, iar la rândul lor evreii îşi respectă valorile şi le evocă prin sărbători specifice.
Mi se pare greu de înţeles de ce unii dintre noi refuză să vadă nişte adevăruri spuse de alţii. Referirea la poporul român care „a fost strălucitor şi va fi” apare, în diferite forme, de pe vremea lui Herodot (şi chiar mult mai înainte) până în 1999 - la Papa Ioan Paul al II-lea.
Poate cea mai veche referire este cea din Geneză – în care nişte greci au identificat Havila ca anagrama Valahiei. Apar afirmaţii alegorice deosebite şi în Cartea apocrifă a lui Enoh.
Herodot ne transmite un mesaj a cărui consecinţă este Uniunea Europeană: „Cei mai numeroş i după inzi sunt tracii şi dacă ar fi şi uniţi ar fi cei mai puternici”. Tot în „Istorii” îi prezintă şi pe geţi ca fiind „cei mai viteji şi mai drepţi dintre traci.” Acum aproape două mii cinci sute de ani Herodot ne prevedea un viitor deosebit, dacă vom fi uniţi. A urmat Iordanes (blamat de unii), susţinut (împotriva opziţiei chiar a unor români) de italianul Carlo Troya - care a explicat cu argumente istorice eroarea grafică care a transformat getul în got.
Nostradamus a scris fără codificare despre poporul român de pe paralela 45. Mesopotamia Europei (în evul mediu toţi ne spuneau vlahi) a fost şi va fi strălucitoare, preciza el. Pentru cei care consideră că „istoria începe în Sumer” aceste afirmaţii par de-a dreptul inacceptabile.
Mihai Eminescu, pe care unii nu-l pot înţelege (şi-l dezaprobă) a lăsat în poezia „Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie” o adevărată revelaţie şi un îndemn pentru realizarea ei. Era cunoscută în antichitate ca „Ţara Albinelor” şi avea un puternic sacerdoţiu format din pleistoi, ce consumau doar lapte şi miere (acel simbol al Ţării Făgăduinţei din Geneză) - aşa cum relatează şi Flavius Josephus. Astfel „dulce Românie” nu este un compliment gratuit. Cred că atunci când afirma despre „trecutul mare, mare viitor” Eminescu era conştient de destinul ţării. În unele concepte filozofice există ideea unui botez de foc, care purifică sufletul. Prin jertfa de sânge a neamului, se poate „arde” duşmanul interior. La geto-daci, ca şi la popoarele germanice, era credinţa că eroii ajung la Zalmoxis sau în Walhala. Această purificare, susţinută de credinţă şi iubire, ţine aprins „focul veşnic al ţării” - foc care atrage entităţi superioare, precum îngerii iubirii şi păcii. Descoperirea din 1961 a tăbliţelor de la Tărtăria, prin scrisul de pe ele mai vechi decât primele scrieri sumeriene cu două mii de ani (5.500 îHr.), avea să schimbe viziunea despre trecut şi să dea sens expresiilor „Mesopotamia Europei” şi „La trecutu-ţi mare, mare viitor!”.
Cuvintele Papei Ioan Paul al II lea, în 1999, la sfinţirea locului pentru Catedrala Întregirii Neamului, au confirmat încă odată ceea ce unii ştiu şi alţii refuză să înţeleagă. El a afirmat că ”România este Grădina Maicii Domnului” şi că a venit „să contemple chipul lui Iisus în Biserica noastră”. Cred că ace laşi lucru îl

înţelegea şi Eminescu atunci când compara ţara cu o fecioară, mireasă a îngerului ce va coborâ pentru a gusta din raiul ceresc.
Noi avem marea şansă să contribuim la materializarea înaltelor aspiraţii sau previziuni ale înaintaşilor. Este adevărat că în fiecare din noi există capacitatea de cunoaştere a binelui şi răului, că atunci când se dezvoltă latura spirituală ea rămâne uneori vremelnic ancorată şi în manifestări mai puţin înalte, dar putem să găsim în noi forţa ca să înclinăm balanţa spre bine. Nu putem irosi aceast dar hărăzit doar pentru că există şi „uscături în pădure". Chiar şi uscăturile sunt bune pentru focul schimbării şi evoluţiei. Dacă n-ar exista astfel de acţiuni negative n-ar fi fost date cele zece porunci, n-ar fi trebuit să fie nici învăţătorii biblici - care sunt dovata realităţii umane actuale în spaţiul culturii creştine; singuri putem alege drumul fie spre lumina iubirii şi înţelepciunii, fie spre întunericul nesiguranţei şi remuşcărilor.

ing. ***CAMELIA TRIPON***, poetă şi eseistă, **Târgu Mureş**

***

Surâsul gândirii...

COMPORTAMENTUL APOCALIPTIC

Istoria noastră este cea a psihologiilor noastre. Am fost învăţaţi şi singuri reînvăţăm.
Comportamentul psihologic al mulţimilor- părţi, funcţionează prin sugestionare şi autosugestionare, prin aceea că aşa ne este psihicul, astfel lucrează Creierul: creierează! Prefixul(etimonul rădăcină) al acestei noţiuni este „CRE", de unde şi CREZ (credinţă, sau în- credere, adică sugestie sau autosugestie...).
Problema – cheie este că acest tip de funcţionare al speciei umane, dintotdeauna, a fost, este şi va fi manipulabil. Mereu cineva undeva conspiră cu ţinta de a prelua Puterea, a o exercita în folosul personal sau de grupări oculte. Ceea ce numim stigmă, este consecinţă, efect, iar acesta poate fi INDUS funcţie de circumstanţe favorabile, crize social- economice, mistice, imixtiuni ale unor factori vizibili sau disimulaţi. Destinul istorie este destinul creaţiei, iar creaţia a fost ab initio DEVIATĂ (prin efracţie, abatere de la un program – condiţie, înşelăciune- manipulare atribuită unei entităţi extraterestre – Diavolul rebel contra entităţii numită Divinitate Absolută, considerată moral ca Adevăr şi Bine. („Cerul înstelat deasupra noastră şi legea morală în noi"). Cele două forţe divergente sunt într-un conflict ciclic reconciliabil, anume prin sacriificiu: energiile sunt reciproc flămânde şi legic convertibile...dacă vreţi reciclabile, înnoitoare. Dar prin ceea ce a fost învăţat şi s-a perpetuat multi- milenar, omul cogitans,(substanţa şi memoria sa în interregn?) este şi se recunoaşte în istoria sa drept un ALUNGAT(opera alungată din operă, recte din Creator?) ...Dacă în milenii fenomenele cosmice a le naturii erau obiectivizate şi adorate sau temute ca zei - răi sau buni- însuşi raţionalul (psihicul individual şi colectiv a evoluat legic ...pe CONTRASENS, chinuitor şi prin salturi recuperatoare după dramatice hiatusuri, în sensul rebelionar (sic,n) al Cunoaşterii şi emancipării, eventual RECUPERATOARE...(cu vârfuri în progresul tehnologic, medicină, genetică, energie fosilă epuizabilă, astfofizică, etc...). Metafizicienii români numesc aceasta cunoaştere luciferică.
Comportamentul nostru în veacuri este determinat iar evoluţia re- cunoaşterii originare, degradabile entropic şi sub uzura curentelor, poate fi numit unul dinspre AVAL spre AMONTE, al explorării memoriei primordiale, ancestrale şi a reînţelegerii acesteia. Similar aşa - numiote „ regresiuni prin inducţie telepatică", dacă nu şi prin auto-inducţie, deci ceeace numeam SUGESTIE şi (sau) AUTOSUGESTIE.

Încă din origini, avem o „ programare" a culpabilităţii pentru un act numit „ cunoaşterea binelui şi răului", recte prin revelaţia – conştientizarea superioară (iniţial cenzurată de către un creator(sau grup de creatori - zeităţi- geneticieni?- Elohim)...(vezi Enuma Eliş, Epopeea lui Ghilgameş, texte vedice , Vechiul Testament ş.c.l.)
Comportamentul istoric al umanului pare a fi sub efectele pri n milenii, ale unei psihologii predictibile, ale iniţiaţilor din antichitatea timpurie, la aceasta contribuind religia şi ştiinţele (care deseori intuiesc sau demontează revelator- raţional, codurile mitologice... Dintotdeauna, profetul a instrumentat INTELIGENŢA de tip INTUITIV (Intuition) – spre a deduce cunoscând ce a fost, pentru a prevedea ce va

fi...Timpul- spaţiul fiind circulare,, legea şi-a iluminat geniile... Marele miracol, darul nostru suprem, este gândirea noastră..neapărat decantată prin afectele inimii, care este parte din creier, biblia o numea „ rărunchi”....Verbul cercetării de către dumnezeire a acesteia, este frate cu verbul A Fi..
Adică tulpinele nucleice de geniu civilizator... Personal înţeleg acest tip de revelaţie unul singur, apa rent despărţit dihotomic (ştiinţă- religii), iar eu personal (îmi) înţeleg acest tip de revelaţie ca pe unul singur, aparent despărţit dihotomic (ştiinţă- religii). Iar Experimentul (empirismul) aparţine – manifestat- perpetuei mişcări- geneze pe care o numesc pulsatorie., una ubicuă şi ... interconexat fractalică. Sinapsele neuronice ale creierului sunt oglinda în infim a comportamentului cosmic - intergalateean...(Macro- cosmos- micro-cosmos . Niels Bohr a intuit aceasta scrutând antice texte şi mitu ri....Tot astfel şi Einstein, ş.a.
Comportamentul întregii Naturi – căreia omul îi este interconectat energetic-...,este unul apocaliptic. Circularitatea timp- spaţiului, precesiunile, fac fenomenul CICLIC, deci „ istoria se repetă”...Conform ipotezei „ rezonanta Schuman”, întregul lanţ sus- menţionat, se precipită în sensul accelerării spaţiului - timp... Timpul este în univers iar duratele noastre, ale fiecăruia, ca şi ale tot ce este viu – vietate- sunt rezonante cu ! El”...
Revelation (apocalipsys) se traduce prin Dezvăluire. Conceptul de PSIHOZE este unul de temut şi nu în zadar cei ce cunosc marile enigme ale speciei noastre, recte şi Puterile, în mod diferti însă pe aceeaşi constantă a devenirii, se comportă în sensul temerii de a scăpa de sub control, cea mai teribilă forţă, una a subconştientului colectiv, a comportamentului apocaliptic...Trăim şi ardem o etapă accelerată a lui Psyche Apocalipsys...

Eugen EVU, 31 Martie 2010, **Hunedoara**

***

OF, DOAMNE!

S-au întâmplat atât de multe în acest ank încât incep să simt că explodez...pur şi simplu nu mai fac faţă…nu ştiu cum să mai fac faţă…asta e viaţa, de fapt? Să stai noaptea cu gândul la problemele cărora pur şi simplu nu le poţi face sa dispara şi să te trezeşti dimineaţa cu pă rul alb, de parcă a nins peste noapte..De fapt, cel mai greu lucru e să le ascunzi, să nu te intrebe nimeni, ca să nu-ţi verşi nerviii pe cine nu trebuie..

Am crezut că viaţa este grea, doar că tu trebuie să ţi-o faci frumoasă, crezând că micile bucurii sunt de ajuns - dar când te afunzi de tot, deja nu mai vezi lumina de la capătul tunelului…şi e aşa greu să revii la credinţele tale, cu care ai trăit toată viaţa! Nu mai ştiu ce să cred, ştiu doar că acolo există un Dumnezeu care îţi mai aruncă un os, din când în când, şi stai şi te gândeşti dacă tu l-ai facut să-ţi dea, sau, pur şi simplu, îi e milă de tine, că nu mai poţi să te ridici.

Este aşa de greu să trăieşti cu neliniştea cuibărită în tine şi nu -ţi mai reuşeşte nimic, nici măcar o mâncare bună, darămite să mai iei o decizie… - am plecat în lume, dar degeaba…te urmăreşte neîncetat neliniştea, de parcă în tine e casa ei şi, pur şi simplu, nu-ţi vine să crezi că nu cedezi şi…deja eşti ca un zombie, mergi pe stradă fără să te gândeşti la nimic…doar mergi, până te trezeşti, la un moment dat, şi vezi că ai greşit drumul…De atâta îngândurare, nici drumul la piaţă nu-l mai ştii care este - chiar în spatele blocului, la 5 minute.

Când o să mă obişnuiesc cu starea asta…când o să albesc? Deja am început, dar nu se vede nicio luminiţă la capătul tunelului…Incep să o iau pe cărări greşite, nici să reacţionez nu mai ştiu…nu pot gândi limpede şi mă apasă, ştiind că pot să pierd tot…sau…ce înseamna TOT? Deja am pierdut fiinţe dragi şi nu pot sa ma descarc in nici un fel…nu pot sa mai am incredere…nu pot sa mai cred in solutii…nu stiu ce sa mai cred! Nici nu ştiu la ce mă ajută aceste cuvinte, dar după ce au ieşit, parcă mai am o boabă de suflet rătăcită…cu toate că nu mai cred în ziua de mâine. M-a dezamagit prea mult ca să mai cred în ea. Sper să treacă tot şi să văd încă o dată luminiţa pe care o caut. Da, poate: *SPERANŢA moare ultima*!

O fi.

Diana BORTĂ, absolventă a Colegiului Tehnic "***Gheorghe Balş***", **Adjud**

***

arte plastice

EXPOZIŢIA "*PICTORI ÎN BRETANIA* ", UN EXEMPLU DE DIALOG MUZEAL REMARCABIL

"***Pictori in Bretania***" reprezintă un parteneriat derulat pe mai bine de 3 ani intre Muzeul Quimper si Muzeul National de Arta al României. Este un exemplu de dialog intermuzeal remarcabil, organizat cu scopul revalorificării culturii bretone si a ecourilor sale in alte culturi, in special in cea romană.

Expozitia deschisa la Muzeul de Arta din Bucureşti între 5 noiembrie 2009 şi 7 februarie 2010 a avut două ţeluri: pe de o parte dezvăluirea acestor artisti români[1] publicului francez, pe de altă parte, prezentarea culturii şi artelor bretone în cadrul "principalei instituţii culturale a Romaniei[2]".

Astfel, în cadrul expoziţiei sunt prezentate lucrări de sculptură, gravură si pictură, dar şi costume bretone, ceramică şi mobilă pentru reconstituirea unui interior. Totul pentru o cât mai bună apropiere faţă de această civilizaţie.

Printre artiştii români cu lucrări cu totul remarcabile în cadrul expoziţiei se numără Nicolae Grigorescu, Nicolae Grant, The. Pallady, Ghe. Petraşcu, Ştefan Popescu, Kimon Loghi, Constantin Petrescu-Dragoe, Jean Steriadi, Elena Popea, Iosif Iser, Eustaţiu Stoenescu, Rodica Maniu şi Max Arnold.

"Pictori în Bretania" este doar unul din evenimentele ce au avut loc în cadrul Anotimpului Cultural Roman[3], alături de expoziţia "Muza bretonă"[4] de la muzeul Bruckental din Sibiu.

Consider foarte important întreg contextul în care expoziţia a fost parte integrantă, de aceea am simţit necesară prezentarea.

---

1 "Expozitia va permite sa dezvaluim publicului francez creatori europeni pe care toti ii ignoram cu siguranta: N. Grigorescu, acest peisagist, prieten al pictorilor de la Barbizon, care i-a facut pe compatriotii sai sa iubeasca Bretania; N. Grant, familiar orasului Morbihan, St. Popescu, care a fost sedus de tinutul bigoudin ca si Elena popescu, eleva a lui Lucian Simon; Raluca Maniu, care a pictat femei din Plougastel-Daoulas; peisagistii Ghe. Patrascu si Max. Arrnold care frecventau porturile din S-Finistere; The. Pallady, Iosif Iser care lasa acuarele frumoase ale plajei din Saint-Malo; Jean Steriadi, autor al unor peisaje ale vechiului oras din Quimperle si al portului Roscaft." - *Philippe LE Stum*, director al muzeului din Quimper

2 "Va fi pentru regiunea noastra oportunitatea unei prezentari de prestigiu a culturii si artelor sale, in principala institutie culturala a Romaniei." - *Philipe Le Stum*

3 Anotimpul Cultural Roman a insemnat o serie de evenimente ce au avut loc in Franta si care au fost dedicate culturii romane. Biblioteca din Finistere a dedicat luna iunie literaturii romane contemporane. 21 august a fost data la care a fost prezentat pentru prima data in Franta "Trio in la minor", opera lui G. Enescu. In perioada iun-oct 2009, Muzeul Departamentului Breton a organizat in aer liber expozitia foto "Oameni din Romania", cu sprijinul Muzeului Taranului Roman. Muzeul de Arte Frumoase din Brest a gazduit pana pe 31 oct. 2009 o expoziţiei dedicata lui Victor Brauner.

4 "Muza bretona" e expozitia care inchide Anotimpul cultural romanesc, celebrand al 10-lea aniversar al infratirii oraselor Sibiu-Rennes. Expozitia prezinta imprumuturi din colectia de gravuri a Muzeului de Arte Frumoase din Rennes: o serie de stampe si desene. Vernisajul a avut loc cu o zi dupa cel de la Bucuresti, permitand delegatiilor din Finistere, din Rennes si din Regiunea bretona sa participe la ambele evenimente.

Trebuie semnalat că expoziţia a însemnat o noutate pentru publicul român şi pentru cel francez deopotrivă: bucureştenii au descoperit artiştii bretoni, iar cei din Hexagon pe cei români.

Pentru concretizarea expoziţiei a fost nevoie de 3 ani, muzeul român împrumutând celui francez 100 de lucrări, iar Departamentul Breton, Muzeului din Bucureşti, 230 de lucrări şi piese de mobilier.
3 ani şi.."4 zile în camion, din vamă în vamă, pentru a transporta operele din Bucureşti la Quimper. Încă 4 în sens invers pentru a le aduce către MNAR", a explicat doamna Margar eth Le Guellec – Dabrowska, director adjunct al Muzeului Breton.
Cat pentru panotarea şi organizarea expoziţiei in cadrul MNAR, au fost necesare 2 luni. Cel mai dificil aspect al organizării a fost alegerea lucrărilor şi punerea lor în context, după cum au spus angajaţii muzeului.

Prezentarea regiunii bretone a fost grupată de-a lungul a 4 săli expoziţionale, care prin tipicul lor introduc privitorul în specificul peisajului din peninsula din vestul Franţei.

Tematic, expoziţia a fost organizată în trei părţi corespunzătoare principalelor surse de inspiraţie ale pictorilor atraşi de Bretania.
Prima secţiune, **Marea**, înglobează operele pictorilor români Stoenescu, Steriadi, Arnold, Şt. Popescu sau Rodica Maniu, alături de picturile şi gravurile împrumutate de muzeul breton, ale lui Pierre de Belay, André Dauchez, Fernand Le Gout – Gérard, Marthurin Meheut, Henri Rivière, Maximilien Luce, şi a sculpturilor lui René Quillivic, Francis Renaud şi François Bazin.

Oraşul şi casa, a doua secţiune, juxtapune picturile cu caracter intim ale lui Grigorescu interioarelor bretone pictate şi gravate de Désiré-Lucas, Henry Mosler sau Herny Cheffer.

Secţiunea **costume şi sărbătoare** denotă seducţia pe care modelele vestimentare bretone au exercitat-o în operele Rodicăi Maniu pictate la Plougastel, în compoziţiile cu bărbaţi ůşi femei din Morbihan ale lui Nicolae Grant, de-a lungul procesiunii din Cornouaille ilustrată de E. Stoenescu şi de-a lungul desenelor, gravurilor şi picturilor lui Eugene Boudin, Henri Guinier, Georges Lacombe, Leon Lhermitte şi Jacques Villon.

În privinţa soluţiilor scenografice puse în practică, se observă alternanţa bine gandită dintre vitrine si sculptură/pictură/gravură. În medie, raportul vitrine/piese acroşate pe pereţi ar fi de 3 la 10.
Pereţii sunt îmbrăcaţi în gips-carton. În mijlocul sălilor există stâlpi tot din gips-carton care au ca terminaţii o bază din marmură care asigură coerenţa vizuală a expoziţiei prin continuarea cu pavimentul.
Sala a doua cuprinde şi un panou mobil din gips - carton. A treia sala înglobează un podium mobil din lemn amplasat pentru crearea unei structuri de amenajare interioară, iar ultima sală prezintă patru corpuri de sticlă pentru prezentarea costumelor populare.

Sistemul de ecleraj prevede doar iluminat artificial, cel natural fiind mascat prin pereţii de gips carton şi prin folii de plastic groase. Întrucat majoritatea lucrărilor sunt foarte sensibile(fiind din hârtie), s-a optat pentru o regie iluministică discretă. Se păstrează aceeaşi intensitate a luminii pentru toate exponatele, fie vorba de lucrări pe panză, de gravuri pe hartie sau de sculpturi în bronz/lemn.
Eclerajul este asigurat cu ajutorul cadrelor schelet pe şină mobilă cu spoturi.

Descrierea expoziţiei pe săli si grupuri de lucrări

Prima sală, corelată mării prin nuanţa de albastru, prezintă deopotrivă sculptură, pictură, grafică - litogravură şi acvaforte.

Ca şi sculpturi, se remarcă statueta în piatra “Bretonă rugându-se” (1912) – René Quillivic, statueta “Sfântul Mihail doborând balaurul”, dar un punct de maximă autenticitate este st âlpul provenit de la o casă din Morlaix, stâlp de secol XV din lemn pictat. Remarcăm la acest stalp de u şă expresivitatea liniei şi a formei, o anume geometrie a simplificării în lemn.

O serie de afişe alcătuiesc seria de litografii în culori. O altă serie de gravuri acvaforte şi acvatintă este prezentată publicului. “Portul La Croix, Concarneau” este o acvatintă a lui F. Le Gout - Gerard din 1910 care punctează <<peisajul>> pe care expozi ţia încearcă să îl creeze.
Xilogravura “Culegători de alge la Bourg de Batz” - Honore Boutelle, 1924 punctează de asemenea traseul expoziţional.

“Interiorul breton” al lui Grigorescu se numără printre lucrările -cheie ale expoziţiei, dacă o putem denumi astfel pentru valoarea incontestabilă.

Sala a doua, intr-o nuanţă de gri-bej, a fost gândită să evoce plajele, nisipul. Este o introducere pentru ce urmează să fie în sălile următoare <<interiorul breton>> şi cuprinde o serie de peisaje din Vitre şi din zona invecinată acestui oraş.

Spusele lui Henric al IV-lea :”Dacă nu aş fi rege al Franţei, aş vrea să fiu burghez în Vitré” îsi găsesc ilustrări sugestive în peisajele lui Ghe. Petraşcu: “Vedere din Vitré”(1904), Stradă din Vitré” (1904) şi “Peisaj cu moară”(1924-1925). Ultimul surprinde prin maniera coloritului şi prin ductul liniei, oferind privitorului altă viziune asupra stilului pictorului.

“Vederea din Vitré” a lui Petraşcu, alături de lucrarea “Case la Vitré”(1878-1887) a lui N. Grigorescu sunt transpuneri foarte picturale ale acelui ţinut. Dacă este să gandim aceste opere în directă legatură cu vorbele regelui Franţei, atunci ne va fi uşor să înţelegem pitorescul locului. Pentru înţelegerea în profunzime a spuselor sale, trebuie reamintit că Henric al IV-lea era numit de popor şi “regele nostru Henric”, în semn de deosebită apreciere. Cum Vitré era un loc de care el, ca atâţia alţii, era foarte ataşat şi cum Henric a fost unul din cei mai iubiţi regi ai Frantei, lucrurile se conturează în favoarea “ţăranilor din Vitré”, denotând o apreciere a lor, chiar din perspectiva regalita ţii Franţei.

Un interior breton, înconjurat de alte lucrări de artă plastică reprezintă sala cu pere ţii de culoarea mierei. Cred că nici această nuanţă nu este întamplătoare. Se incearcă pe tot parcursul expoziţiei crearea unui traseu. De la mare şi nisip, deci elemente naturale, la interior şi sala costumelor, deci antropogen.
Sala aceasta, a treia în circuitul propus, înglobează trei obiecte de mobilier, piese de ceramică, trei vitrine din sticlă şi 25 de tablouri. Pe platforma mobilă din lemn se găsesc un cufăr din stejar sculptat dat ând din secolul al XVII-lea, un bufet cu suport pentru veselă, piesă din secolul al XIX-lea din castan sculptat în care regăsim veselă traditională şi un pat Léon, din 1667, din stejar sculptat.
Gravurile acvaforte, respectiv acvatinta “”Case in Franta I” şi “Case in Franta II” ale lui Petraşcu completeaza imaginea unei scene de viaţă franceză de sfârşit de secol XIX, început de secol XX.

Ultima sală încheie periplul expoziţional în nuanţe de gri şi prezintă piese etnografice din zona Bretaniei. Patru corpuri din sticlă prezintă elemente de vestimenta ţie: costum de mireasă – grupul Ploaré, a doua jumătate a secolului al XIX-lea; costum de bărbat- grupul Ploaré, 1850; costum de mire şi mireasă – grupul Pont Abbé, confecţionate de domnul Goenvic la Pont Abbéé pentru nunta sa, în 1910; costum de femeie, grupul Rosporden, sfârşitul secolului al XIX-lea; costum de femeie din primul sfert de secol al XX-lea; costum de bărbat – început de secol XX; costum de doliu cu manta, 1920 şi costum de lucru “penn sardin”, 1900.

Pentru complexitatea prezentării aspectelor ce compun cultura Bretaniei, de la operele arti ştilor francezi la cele ale pictorilor români atraşi de regiune, de la piese de ceramică şi mobilier, la costume populare bretone, expoziţia este o veritabilă lecţie de parteneriat muzeal, un exemplu de eleganţă şi atenţie pentru detalii. Este una din cele mai frumoase expoziţii pe care am vazut-o, una din cele mai bogate în conţinut informaţional şi artistic, o altă carte de vizită a peninsulei bretone.

Inclusiv supraveghetoarele au spus că e cea mai frumoasă expoziţie la care iau parte şi că se simt cu adevarat mandre că în mai mică sau mai mare măsură şi-au adus aportul. Aceste afirmaţii spun multe, având în vedere participarea dumnealor la numeroase expoziţii. Faptul că e cea de care se bucură cel mai mult denotă importanţa ei, complexitatea şi impresia ce s-a dorit creată, cu care angajaţii MNAR şi cei ai Muzeului din Quimper rezonează, în rand cu toţi vizitatorii.

Nu pot să nu accentuez încă o dată, dacă mai era nevoie, mulţumirea, fericirea resimţită în faţa expoziţiei "Călătorie în Bretania". Este un eveniment-unicat care se întipăreşte în minte pentru totdeauna, dând naştere altor şi altor idei şi direcţii de cercetare.

Rodica Maniu – Spălătorese bretone

Laura Lucia MIHALCA, **Bucureşti** – studentă la Filologie şi la Arte Plastice

***

didactica

DE CE LIPSEŞTE ROMÂNIA DIN LUCRĂRI STRĂINE DE SINTEZĂ?

Continuăm demersul nostru de a semnala modul în care este reflectată, în literatura şi străină, România, dar şi valorile sale istorice culturale, spirituale, literare sau artistice. Aşa cum am mai avut prilejul de a arăta, sunt din păcate, foarte multe lucrări de sinteză, care lasă impresia că România nici măcar nu ar exista pe harta lumii sau, fapt la fel de grav, în opinia noastră, că poporul român nu şi-ar fi adus nici o contribuţie la tezaurul culturii şi spiritualităţii universale.

De data aceasta încercăm, pornind de la două astfel de lucrări respectiv **„A Lion Hardbook – The History of Cristianity”**, lucrare apărută în numeroase ediţii, după 1977, şi având o listă impresionantă de colaboratori de la cele mai prestigioase colegii, facultăţi, universităţi din Anglia şi USA, şi **„Oxford – Concise Dictionary of the Christian Church”,** ce-a de-a doua ediţie a lucrării respective, revizuită şi completată fiind apărută, sub semnătura lui E.A. Livingstone, în anul 2006.

Ambele lucrări sunt extrem esenţiale în sublinierea importanţei deosebite pe care Creştinismul a avut-o în evoluţia societăţii umane în ansamblul ei, la apariţia şi dezvoltarea statelor naţionale. Dacă în cea de a doua lucrare se fac referiri la câteva aspecte privind apariţia şi evoluţia creştinismului în spaţiul românesc, chiar dacă, în opinia noastră, cu unele inexactităţi sau omisiuni semnificative, în prima lucrare lipseşte aproape orice fel de referire la viaţa spirituală religioasă a românilor, deşi sunt foarte multe date la spaţii geografice îndepărtate, dar şi la unele cu mai mică relevanţă în ceea ce priveşte istoria Creştinismului. Mai mult decât atât, atunci când se fac, totuşi , trimiteri la teritoriul românesc, interpretările sunt inexacte, mincinoase şi tendenţioase, aşa cum este spre exemplu referirea la *unitarieni.*

În opinia autorului acestui articol, un anume Ian Sellers, Transilvania, unde au apărut şi dezvoltat unitarienii nu ar fi decât *„partea răsăriteană a vechiului regat”* a Ungariei, se înţelege. De asemenea pentru acelaşi autor, Ian Sellers, ar fi vorba despre *dieta de la Torda* (1568) în loc să folosească denumirea corectă şi exactă a acestei localităţi din Transilvania, respectiv TURDA.

Am tot stat şi ne-am gândit la cauzele unor astfel de omisiuni sau erori. Una din posibilele *„explicaţii”,* ar consta în faptul că prima ediţie a acestei lucrări a apărut în anul 1977, dată la care, dat fiind regimul politic din România, omisiunea ar fi oarecum justificată. Omisiunea ar fi putut evita atragerea atenţiei, asupra realităţilor vieţii religioase din România comunistă, inclusiv evitarea atragerii măsurilor de reprimare ale autorităţilor vremii asupra diverselor mişcări neo-protestante, favorizate într-un fel, prin setea nebună de relaţii externe a liderilor comunişti de altă dată, pe filiera relaţiilor acestora în Occident (sunt numeroase cazurile de neo-protestanţi, care nu numai în timpul comunismului, dar şi ulterior, şi-au folosit şi îşi folosesc relaţiile externe pentru promovarea unor interese de ordin politic sau chiar partinic).

Revenind, atragem atenţia că, spre exemplu, în capitolul intitulat **„Biserica ortodoxă în Europa răsăriteană şi Rusia”** autorul lui, D. Steeves elimină absolut orice referire la prezenţa acestui rit în spaţiul românesc, deşi în **Dicţionarul Oxford**, se arată că populaţia românească, *„ar fi putut primi creştinismul prin intermediul soldaţilor şi coloniştilor romani în secolul al IV-lea sau mai devreme”*. Istoricii creştinismului românesc, îndeosebi distinsul preot profesor universitar doctor Dumitru Păcuraru, (dar şi alţii) susţin(e) că încreştinarea românilor ar fi rolul activităţii misionare directe a Sfântului Apostol Andrei, deci nu al unei posibile influenţe romane, cu atât mai mult cu cât la data respectivă provincia Dacia nu mai era parte componentă a Imperiului roman, pentru ca soldaţii şi coloniştii romani să fi putut fi promotorii creştinismului în spaţiul românesc .

Se ştie că ierarhii sau călugării proveniţi din vechea Dacie au participat la reuniunile clericale importante, la concilii şi sinoade, aducându-şi contribuţia la deciziile de importanţă capitală pentru organizarea unitară a vieţii religioase pe plan european şi universal.

Deşi este intitulată pompos **„Istoria creştinismului”** lucrarea respectivă trece prea uşor cu vederea, spre exemplu, organizarea, la Iaşi, în anul 1642, a unui important Sinod al Bisericii ortodoxe, cu participarea reprezentanţilor, bisericilor ortodoxe greceşti şi slave. Potrivit informaţiei din Dicţionarul Oxford, aici au avut loc pe de o parte condamnarea învăţăturilor calviniste ale lui Chiril Lucaris, dar şi ratificarea textului mitropolitului Petru Movilă intitulat **„Confesiunea ortodoxă”**, una din lucrările de bază ale doctrinei ortodoxe universale până în zilele noastre.

Pretenţioasă, cel puţin ca titlu, **„Istoria creştinismului”** omite să precizeze contribuţia călugărului Dionisie Exiguul la reformarea calendarului, respectiv la adoptarea calendarului gregorian , care este în vigoare până în zilele noastre.

Deşi semnalează absolut toate mişcările dizidente apărute în creştinismul occidental, ca şi mutaţiile petrecute în evoluţia acestuia, respectiv apariţia a numeroase secte neoprotestante precum şi misionarismul din China, Vietnam, Asia, evanghelizarea Americii, a diverselor colonii de peste mări şi ţări etc., este complet trecută sub tăcere, spre exemplu, deşi nu a fost un eveniment singular în cazul României, apariţia uniatismului la sfârşitul secolului al XVII şi începutul secolului XVIII-lea. În schimb în doar câteva fraze desigur dicţionarul Oxford se referă la acest eveniment ca şi la faptul că, după 1948, Biserica română unită a fost desfiinţată de noul regim comunist, fiind reînfiinţată abia în 1990.

Deşi, spre deosebire de lucrarea **„Istoria Creştinismului”** ediţia a doua a dicţionarului, apărut în anul 2006 face referire la Papa Ioan Paul al II-lea, subliniind activitatea extrem de intensă desfăşurată de acesta, inclusiv, contribuţia ce şi-a adus-o la răsturnarea comunismului, nici dicţionarul Oxford nu a reţinut vizita istorică efectuată de Papă în România, la invitaţia Patriarhului Teoctist, moment crucial în istoria relaţiilor dintre Biserica Ortodoxă şi Biserica Catolică.

Evident că, în afară de o exagerată şi vizibilă abordare ideologică, astfel de omisiuni cu privire la istoria creştinismului pe teritoriul românesc au şi alte cauze, iar între acestea absenţa totală din literatura de specialitate a unor lucrări de sinteză având autori români de certă pr obitate şi prestigiu ştiinţific, tipărite în limbi de circulaţie internaţională, ar putea să explice până la un punct situaţia semnalată.

De aceea îndrăznim să sugerăm deopotrivă conducerii acelor institute din România, dar şi facultăţilor de profil, respectiv Academiei Române, Ministerului Afacerilor Externe, Ministerului Învăţământului şi Ministerului Culturii şi Cultelor, să iniţieze, în regim de maximă urgenţă, proiecte ştiinţifice de elaborare, tipărire şi difuzare a unor astfel de lucrări, în limbi d e circulaţie internaţională, pentru a preîntâmpina ca pe viitor, să se menţină o astfel de situaţie, absolut jenantă în ceea ce priveşte modul de reflectare, în literatura de specialitate, a istoriei, vieţii religioase şi cultural-spirituale a spaţiului românesc.

Nu putem pune la nesfârşit situaţiile constatate doar pe seama lipsei de interes a autorilor unor astfel de lucrări sau a accepta teoria conspiraţiei privind posibilele interese obscure de a izola în continuare România, ca pedeapsă pentru a nu fi făcut la nesfârşit jocurile unor diverse cercuri de interese străine, nu o dată ostile interesului naţional.

Cred că şi factorii politici şi decidenţii guvernamentali români trebuie să conştientizeze, în sfârşit că, pentru a contracara imaginea defavorabilă a României în mediile ştiinţifice, ca şi în mass media, precum şi pentru a contracara eficient limitarea percepţiei României din afară la lenjeria doamnei ministru Elena Udrea sau participarea dânsei la instruirea salvamarilor, dansuri în locuri publice, mersul călare sau pe bicicletă etc., este nevoie de o acţiune sistematică, încredinţată unor foruri ştiinţifice competente de mare probitate, la elaborarea de către specialiştii români a acelor lucrări care să facă cunoscute date esenţiale despre România, sub toate aspectele posibile, inclusiv cel istoric, cultural-literar, ştiinţific, academic, universitar, spiritual-religios ş.a. Să luăm, sub acest aspect, exemplul unora din vecinii noştri, care profită de lipsa de reacţie a autorităţilor ştiinţifice române inclusiv pentru a promova, în continuare, în diverse medii internaţionale, a unor teze retrograde, revanşarde, vădit anti-româneşti.

prof. dr. **Dan BRUDAŞCU**, **Cluj-NAPOCA**

***

REFLECŢII ASUPRA ROMANELOR DESPRE HRISTOS. ÎNTRE CULTURĂ ŞI CULT

Citim, în revista ***Cultura – Fundaţia Culturală Română***, un articol (foarte bine scris, de altfel...) al Elisabetei Lasconi - ***Evanghelii ca ficţiuni profane*** (articol apărut miercuri, 05 mai 2010, în secţiunea ***Cultura literară***):

„Istoria lui Iisus consemnata de ***Noul Testament*** *a trecut de secole bune din zona sacrului religios in arta profana. Tema cristica i-a obsedat pe marii scriitori, de la Dostoievski la Mihail Bulgakov, de la D.H. Lawrence la Anthony Burgess, de la la Nikos Kazantzakis la Didier von Cauwelaert. In ultimele de cenii, a sporit numarul romanelor ce isi anunta din titlu tentativa ambitioasa de rescriere a destinului critic: Evangheliile ca fictiune. (…). Eric-Emmanuel Schmitt recunoaste ca, scriind despre Iesua si Pilat, a construit el insusi a cincea evanghelie, c ea proprie.*

Dar scriitorul ne provoaca pe toti sa recunoastem ca facem la fel, dupa lectura cartilor, dupa vizionarea filmelor, dupa contemplarea tablourilor. Ea, a cincea evanghelie, virtuala a fiecaruia sta marturie pentru indoielile si cautarile omului contemporan. Cine poate sti daca nu cumva o asemenea carte nu -i deschide cititorului pasionat de fictiuni un alt drum, ignorat pana atunci, drumul Damascului ?”

…Nu, nu-i deschide. Revelaţia nu vine din ficţiune. Din exhibarea profanului din noi. Îi deschide doar hăul spre şovăiala lucifericelor interogaţii, inutile şi prăbuşitoare de Duh al Credinţei. Spre deconcentrarea TOTALĂ a Fiinţei, în Drumul ei către Cer.

...Ce păcat ca s-a produs "falia" de neumplut, între "**CULTURĂ**" şi "**CULT**"! O tragedie teribilă (cel putin, din perspectiva evoluţiei spirituale a Terrei).

...Altfel, s-ar fi scris mult, infinit mai puţine romane (exhibiţioniste şi snoabe) despre Hristos (… şi, evident, am fi fost frustraţi, întru lipsa atât de nuanţatelor tentative hermeneutice ale doamnei Elisabeta Lasconi, de la revista ***Cultura***...) - dar, dimpotrivă, s-ar fi aplecat Duhul uman mult mai adânc asupra sa, asupra Adevărurilor, Grave şi Ultime, din ***Sfintele Evanghelii***.

...Aşa, se admiră "*scrisul frumos despre unul...Hristos*"..., scrisul: adică, o lucrare de tot şovăielnică, doar părelnică întru “*Adevăr*” şi “*Lumină*” (o lucrare "ficţionată" şi "ficţionabilă", adică pustie/pustiitoare de Duh!) - ...iar Hristos/Lumina Lumii este uitat, undeva, "**pe o poliţă**" din "**bucătăria Lumii**", o lume tot mai agresiv-fojgăitoare...tot mai afundată printre gunoaie rânjitor-interogative (asupra şi împotriva EVIDENŢEI CURATE/LUMINATE) - şi înjositoare (iar nu senin-luminătoare, întru Fiinţă/Fiinţare) instincte.

...Aşa, suntem tot mai depărtaţi (azi, aici, acum), neînchipuit de depărtaţi, de Ceruri şi de Lumina Nădejdii... - şi tot mai rătăciţi şi tulburi şi grotesc sofisticaţi (deci, minţiţi/auto-minţiţi!!!), în percepţia Lumii - şi excluşi de la Nădejde. Asurziţi de Exasperare, exact atunci când se aud fâlfâirile aripilor Îngerilor/Vestitorilor de mesaje... **nescrise**, dar **decisive** şi **definitive**...Dumnezeiesti. Mântuitoare. Adică, ale Adevăratului, iar nu imaginatului şi re-răstignitului (prin relativizarea romanescă...) Hristos/Blândului Nazarinean...

…Aşa, privim cu neîncredere şi distraţi (în sensul de “de-concentraţi”, dar şi “iresponsabilizaţi”, până la inconştienţă schizoidă, căutând “senzaţia” lecturii, iar nu **TRĂIREA SCRIPTURII SFINTE, CA EXISTENŢĂ ÎNTRU SACRAL**!), până şi un articol de revistă bine scris, estetic scris… **dar vorbind de Dumnezeu – FĂRĂ DE DUMNEZEU!!!**

prof. dr. ***Adrian Botez,*** **Adjud**

***

D E O N T O L O G I E D I D A C T I C Ă

Se cunoaşte că Deontologia didactică este ştiinţa datoriei dascălilor, aceasta fiind o datorie asumată pentru a potenţa actul didactic, un regulament după care se conduce şcoala.

Deontologia, în sens general, reprezintă un cod al moralei profesionale, al principiilor si normelor morale specifice aplicate în mod tacit, o acţiune ce decurge din datoria morală.

Cu speranţa că gândurile si sfaturile care urmează vor putea ajuta pe cineva – măcar un singur om, un educator – şi astfel, influenţa pozitivă primită de acesta s-ar extinde asupra discipolilor săi (cu cât este mai tânăr şi mai valoros, cu atât mai mulţi vor beneficia în urma vieţii si activităţii acestuia, efectele benefice resimţindu-se de-a lungul mai multor generaţii)…aşadar cu această speranţă, prieteni, încep să aştern aceste gânduri. Vă doresc sincer succes, nu doar în lecturare, ci, mai ales în împlinire .

Se spune că *„mâna care mişcă leagănul, cârmuieşte patria''*. Aceasta este desigur **MAMA**, cea mai dragă fiinţă. Atunci trebuie amintit aici că fiecare mamă a avut, în copilărie, un **EDUCATOR**, iar o anumită parte din caracterul şi personalitatea ei au fost marcate de acesta.

Voi compara în continuare educatorul cu un **Semănător**, iar viaţa (caracterul) lui cu o sămânţă, din care germinează un mare număr de alte vieţi. Există în acest sens legi ale semănatului şi seceratului de care trebuie să ţinem seama.

I - PRIMA LEGE SI CEA MAI IMPORTANTA ESTE CEA AFIRMATA DE IISUS :„CE SEMENI, ACEEA VEI SECERA''.

De aici vedem ce serios este a fi educator, ce urmări poate ave a aceasta în timp pentru o cetate, chiar pentru o naţiune întreagă. Am putea transpune înţelesul unei vorbe din popor (care există de fapt la multe popoare si care nu se referă la dascăli…). „Cum e educatorul, aşa şi poporul''. Aceasta ne bucură, dacă ne gândim la tot ce are neamul românesc nobil, dar ne şi doare, dacă privim la celelalte aspecte, negative, şi care nu sunt puţine.

Este clar că trebuie să luăm în calcul multitudinea de factori şi influenţe care au contribuit la aceasta. În acest caz, ne bucurăm sau ne întristăm, împreună cu cei ce au colaborat, în timp, la modelarea semenilor noştri.

Ai semănat **respect**? Nu te mira dacă eşti sau nu respectat.

Ai semănat bucurie, mângâiere, fericire şi purtare de grijă sinceră şi caldă ? Fericirea ta de azi şi de mâine vor depinde chiar de acestea. Ba chiar şi eternitatea ta.

Totul se întoarce asupra-ne, mai devreme sau mai târziu, ca un bumerang australian. Şi, crede-mă, sunt oameni care aproape că explodează de fericire (e drept, nu aşa mulţi…).

Nu uita asta : totul merge după legi. Chiar dacă tu le ignori.

Poţi ignora legea gravitaţiei, dar asta nu înseamnă că ea nu există şi că nu-i taxează pe toţi cei ce o neagă. (Se spune despre un om care cade de la etajul 20, că în dreptul fiecărui etaj zice : *„încă-i bine, încă-i bine ''*. Poate-ţi pui întrebarea : « *la ce etaj ne aflăm în această cădere liberă? »* Cineva zicea, nu fără temei, că am intrat pe drumul tembelizării ireversibile şi că asistăm - ba chiar aş spune, participăm activ, la *„alienarea omului contemporan''*, dar şi la dezalienarea lui. Întrebarea este : **de care parte a baricadei te afli?**

Nu poţi rămâne neutru. Demnă de consemnat a ici este afirmaţia lui Osho : « *dragostea e fierbinte, chiar şi ura. Numai indiferenţa e rece…* »

„Dacă rămân fidel acestui jurământ şi nu-l încalc, să-mi fie dat să mă bucur fericit de viaţa şi de profesia mea, iar dacă-l încalc să sufăr soarta contrară''. Aşa îşi încheie Hipocrate celebrul său jurământ care, străbătând prin mii de ani, a rămas la fel de valabil si impenetrabil, fiind luat ca model chiar şi de către Deontologia didactică. (Propun să-l aplicăm şi noi, ajustat puţin la prezent, împreună cu „ **Jurământul educatorilor**'' al lui Robert Dottrens, din care spicuim doar două idei : „nu voi uita niciodată că, pentru partea care-mi revine, sunt răspunzător de destinul copiilor (elevilor) mei.…Fac aceste promisiuni în mod solemn, liber, pe onoare'').

II- A DOUA LEGE : VEI CULEGE NU DOAR CEEA CE AI SEMANAT, CI MULT MAI MULT - INZECIT, SAU INSUTIT, FIE BINE, FIE RAU ... « *Cine seamănă vânt, va culege furtună* »- spune un proverb.

Te fericesc, pe tine, drag educator care ai semănat frumos în ogorul bun al atâtor inimi.

Odată îi vei revedea pe fericiţii beneficiari ai strădaniei tale şi vei jubila laolaltă cu ei la strângerea snopilor aurii. Fie ca bucuria ta să fie deplină şi pe termen lung, până în zilele veşniciei .Binecuvântată este şcoala care are astfel de dascăli. Şi fericiţi sunt elevii şi părinţii care-i trec pragul.

În acest sens, **Semănătorul** de la catedră se află în acelaşi timp în postura bobului de grâu care a căzut în pământ; uitând de sine, de timp, oboseală sau chiar de sănătate, el ştie că, dacă nu-şi lasă viaţa în ascuns, fără surle şi trâmbiţe, va rămâne doar un simplu şi singur bob de grâu, egoist şi posac, de care nimeni nu-şi va mai aminti vreodată. Dar dacă moare în linişte, sub brazdă, va aduce multă roadă. De aceea, el îşi dă cu plăcere viaţa, asemeni unui bun păstor, pentru mieii care zburdă zglobii în juru-i.

Merită amintit aici începutul jurământului lui Dottrens : *„Îmi voi exercita misiunea cu conştiinţă şi demnitate''*.

III - A TREIA LEGE : CEEA CE SEMENI ACUM, VEI CULEGE MULT MAI TÂRZIU…

Uită-te la gospodarul ce-şi lucrează pământul : el ştie că are nevoie de răbdare şi muncă, dar şi de credinţă că acel sac de grâu nu e aruncat. Dar el trebuie pus în pământ, dacă vrea să supravieţuiască; altfel, ar mai face din el câteva pâini, apoi ?…

Nu te teme de timpul, banii sau puterile jertfite pentru alţii. Şi ai răbdare şi nădejde ; secerişul va veni - o parte deja în timpul vieţii, iar o alta în lumea viitoare. Nu te îndoi : exact aşa va merge - după legi dumnezeieşti de nezdruncinat.

Doar că, aşa stă treaba : cei mai mulţi îşi pierd răbdarea pe drum, şi speranţa. Şi asta e trist.

Îmi amintesc de ceea ce am citit acum câţiva ani într-o carte de marketing.

Într-o şcoală, undeva prin America, în urma unui studiu, s-a descoperit că toţi elevii unei clase problemă au devenit oameni la locul lor, pe care te puteai baza. Cel care s-a ocupat de acest caz, s-a interesat de fosta dirigintă a clasei respective pentru a afla secretul succesului ei. Intuiţi care a fost răspunsul şi cât de simplu-şi profund în acelaşi timp - a fost ? …„Dar bine, domnule , eu i-am iubit pe aceşti copii…''

A semănat dragoste, respect, dăruire, bunătate, fericire…, iar acum, după mulţi ani, culege (potrivit legilor de mai sus) ceea ce a semănat, într-un grad mult amplificat. Ba chiar şi noi azi, in România vorbim şi amintim de exemplul ei cu respect.

Desigur, putem transpune aceasta pildă multor vieţi de ostaşi anonimi ai ţării pe care ni-i vom aminti cu drag alături de d-l Trandafir, de Elena, Maria, Vasile…Ne dorim sincer să fie si numele nostru scris, nu doar pe aceste pagini peste care se va aşterne odată uitarea, ci în inimi care nu le vor uita niciodată.

Cu profund respect şi consideraţie, dedic aceste gânduri bunilor profesori şi colegi de la Cursurile de perfecţionare din acest an , 2008.

învăţător **Avram GHEORGHE** – Şcoala ***MIHAIL ARMENCEA*** , **Adjud**

***

paradidactica

ANIVERSĂRI/COMEMORĂRI ALE LUI MIHAI EMINESCU SAU PARASTASE DE PROST GUST

De câţiva ani, data naşterii sau a decesului Poetului nostru Naţional, adună în faţa statuii acestuia din centrul Clujului numeroşi clujeni reprezentând, deopotrivă, breasla scriitoricească, instituţiile de cultură, partidele politice, celelalte instituţii locale sau judeţene, inclusiv ligi, fundaţii, asociaţii etc. Privită din afară, această situaţie ar avea menirea să impresioneze şi să ducă la concluzia că afirmaţiile unor detractori ai poetului (inclusiv din rândul criticii literare pretins elitiste locale, cu privire la aşa zisa inactualitate a operei sale) sunt gratuite. Faptul, susţinut obsesiv de astfel de trepăduşi literari, că Eminescu

ar fi depăşit şi nici măcar simpla menţionare a numelui său nu s-ar mai justifica, reprezintă o erezie inspirată de minţi bolnave, conştiente de propria lor neîmplinire/ratare în plan literar şi estetic.

Aşa cum spuneam, indiferent de temperatura foarte scăzută de afară, şi anul acesta Eminescu a fost aniversat la Cluj Napoca cu prilejul împlinirii a 160 de ani de la naşterea sa. Ca şi în alţi ani, însă, şi de această dată, o aşa-zisă fundaţie cu un profil extrem de eterogen şi vag precizat, sfidând cea mai mare parte a asistenţei prezente a ţinut să transforme evenimentul într-o manifestare ce frizează penibilul cultural, aducând mai degrabă deservicii uriaşe imaginii Poetului nostru Naţional acum, la început de mileniul III.

Abordaţi de noi, factorii de coordonare a manifestărilor culturale în spaţiul public clujean ne-au comunicat că agresivitatea, de altfel arhicunoscută, a organizatorului face ineficiente oricare dintre acţiunile lor. Ne-am permis să le atragem atenţia, însă, că, în pofida stării generalizate de haos din ţara noastră, în România există, din fericire, legi care reglementează inclusiv organizarea în spaţiul public a unor manifestări şi condiţiile ce trebuie îndeplinite.

Iniţiatorul acestei jenante manifestări publice nu ţine cont, însă, în nici un an, de existenţa unei legislaţii şi de necesitatea obţinerii aprobărilor legale, ci se năpusteşte pur şi simplu asupra memoriei marelui nostru poet, mai punând la cale un veritabil parastas literar, care este fo arte departe de ceea ce binemerită strălucitul nostru poet.

Credem că Poliţia liocală, spre cinstea ei, reprezentată la această manifestare aniversară, la cel mai înalt nivel, ar trebui să se autosesizeze şi să nu facă decât ceea ce prevede legea, reducând în felul acesta setea bolnăvicioasă de promovare, în realitate, a propriei imagini a iniţiatorului şi mai puţin de sărbătorire a Poetului Nepereche: respectiv să verifice obţinerea prealabilă de către organizatori a avizelor şi autorizaţiilor legale pentru iniţierea şi organizarea de acţiuni pe domeniul public.

De asemenea, în opinia noastră cedem că nici Uniunea Scriitorilor nu trebuie să admită la nesfârşit ca o serie de nechemaţi, persoane ce nu au nici o legătură cu faptele de cultură să mai întineze numele lui Mihai Eminescu.

Ştim că în orice ţară liberă şi democratică, cum sperăm c-ar fi şi România, orice persoană este îndreptăţită să aibă orice fel de iniţiative, însă, în opinia noastră, atunci când este vorba de evenimente cu o semnificaţie şi încărcătură atât de importantă cum este aniversarea sau comemorarea lui Mihai Eminescu, cei care sunt mânaţi de diferite interese, uneori chiar de meschin profit material ori de promovare a propriei imagini, credem cu tărie că asemenea personaje ar trebui ca, măcar în forul lor interior, să recunoască faptul că nu au justificarea morală de a întina un asemenea nume sfânt pentru spiritualitatea acestui popor.

Credem, de asemenea, tot cu tărie, că se impune neîntârziat ca instituţiile abilitate, respectiv administraţia publică şi Poliţia locală, să se autosesizeze şi să nu mai tolereze perpetuarea acestei nefireşti situaţii în care un personaj obscur, oarecare, fără vreun merit în plan cult ural şi spiritual să-şi permită să iniţieze jenante manifestări publice – veritabile parastase literare, adeseori chiar şi cu iz patriotard, cu nesocotirea legilor în vigoare.

Credem totodată că persoanele sau instituţiile care sponsorizează, an de an, ast fel de manifestări ar trebui să fie mai circumspecte şi să verifice dacă cel ce iniţiează şi organizează astfel de manifestări are justificarea morală şi pregătirea culturală, respectiv reprezentativitatea culturală pentru a iniţia manifestări de importanţa şi greutatea spirituală a unei manifestări eminesciene.

Eu, personal, nu consider că a nu acţiona în această privinţă în temeiul şi limitele legislaţiei în vigoare, dar şi al principiilor şi normelor morale este un lucru normal şi firesc.

De asemenea, nu cred că se justifică în vreun fel ca obştea scriitoricească să rămână în continuare tolerantă şi indiferentă faţă de astfel de intolerabile manifestări ale prostului gust, în spaţiul public, atunci când este vorba de Poetul nostru Naţional.

Venerarea lui Eminescu, deplin justificată, nu trebuie redusă la jalnice parastase de cel mai autentic prost gust puse la cale de rataţi ahtiaţi după nemeritată glorie şi faimă.

Dr. **Dan BRUDAŞCU**, **Cluj-NAPOCA**

***

gânditorul de la hamangia

ATENTAT ÎN NEW YORK...PENTRU „ *VIITORUL”* IRANULUI!

...Imediat după invazia Iraqului, din 2003, de către trupule aşa -zis „NATO” (de fapt, ale SUA şi...slugilor!), fără nicio rezoluţie din partea Consiliului de Securitate al ONU – noi scriam, în revista ***Contraatac***: „***Urmează staţia Iran, cu peronul pe stânga***!” – referindu-ne, evident, la acest comunism/internaţionalism globalist banditesc, cu mască democratică (exhibat, cu dezinvoltură neruşinată, de SUA, şi de mascat de regizorul Michael Moore... în celebrul său documentar ***Fahrenheit 9/11***), cu mult mai periculos şi agresiv decât însuşi bolşevismul...
Iată ce şi cum scrie ***HotNews***, ieri, 2 mai 2010, despre aşa-zisul „atentat eşuat” din New York:
„**Atentat esuat la New York. Primarul Michael Bloomberg: Am evitat ceea ce putea fi un eveniment extrem de sangeros**
de D.G. ***HotNews.ro***
Duminică, 2 mai 2010, 10:17

Centrul orasului New York a fost evacuat, in noapte a de sambata spre duminica, dupa ce pompierii au descoperit o masina plina cu explozibili, iar o persoana a fost vazuta fugind de la locul incidentului, transmit agentiile internationale de stiri.

Autovehiculul a fost descoperit de catre un vanzator de tr icouri, care a atentionat un politist calare cu privire la masina suspecta.

Primarul Michael Bloomberg a declarat, dupa descoperirea masinii cu explozibili, ca " **fiecare terorist al lumii are harta orasului New York in buzunar"** ***si ca, simtindu-se amenintati de libertatea americanilor, ei se concentreaza pe simbolul acestor libertati, vizand orasul New York.*** (s.n.)

"Am fost foarte norocosi...evitand ceea ce ar fi putut fi ***un eveniment extrem de sangeros****", a declarat Bloomberg in cadrul unei conferinte de pre sa.*

"Nu se stie cine a fost implicat in acest incident. Se analizeaza acum toate imaginile de pe camerele de supraveghere din zona... orice este posibil in acest moment", a mai declarat primarul New York -ului.

Vehiculul avea numere false. Dupa intervent ia unui robot specializat in cautarea de explozivi, la bordul masinii s-au gasit pulbere, doua canistre de benzina, trei butelii de propan si circuite electrice care par sa compuna un detonator cu ceas.
Masina, un Nissan Pathfinder, fusese parcata la inte rsectia Strazii 45 cu Bulevardul 7 din Manhattan, in Times Square.

Update1: *Guvernatorul New York-ului, David Paterson, descrie atentatul esuat ca fiind "un act de terorism". "*

Din fericire, nimeni nu a fost ranit iar acum intreaga atentie a autoritatil or se concentreaza pe aducerea

vinovatului in fata justitiei pentru a da socoteala pentru acest act de terorism", spune Paterson, citat de Reuters.

Tentativa de atac cu masina-capcana din centrul orasului New York, in noaptea de sambata spre duminica, este "un eveniment terorist important", *dar este prea devreme pentru a cunoaste autorii, a declarat duminica centrul de supraveghere a site-urilor islamiste Intelcenter, relateaza AFP.*

Update2: *Masina-capcana descoperita de politie in centrul orasului New Yo rk avea ca scop sa provoace un incendiu important, declara seful politiei orasului, Raymond Kelly, citat de AFP.*

"Vehiculul va fi examinat pentru a se gasi urme de ADN sau amprente digitale", a adaugat Kelly. "

...Un text mai idiot, **mai TRIUMFALIST idiot** - nu ne-a mai fost dat să citim, de multă vreme...:
-În primul rând, maşina cu pricina, conform celor scrise, a fost descoperită de TREI ori:
1-de către pompieri: „***Centrul orasului New York a fost evacuat, in noaptea de sambata spre duminica, dupa ce pompierii au descoperit o masina plina cu explozibili";***
2-în al doilea rând, de un vânzător de tricouri: "***Autovehiculul a fost descoperit de catre un vanzator de tricouri***";
3-şi, în fine (dacă nu s-or mai declara şi alţi "*cristoforcolumbi*" ai maşinii cu pricina!), de către poliţie: "***Masina-capcana descoperita de politie in centrul orasului New York avea ca scop… "***
Habar n-avem în ce ordine s-au făcut cele trei colosale descoperiri! Şi dacă "descoperitorii", ca şi Columb, au fost conştienţi/inconştienţi, de descoperirea lor "epocală" şi, mai ales, de consecinţele ei!
…Dar, scuzaţi, **în ce a constat terifianta descoperire ?** – folosim epitetul "**terifiant**", din respect faţă de "*Guvernatorul New York-ului, David Paterson"* – care, întâi (e extrem de greu de desluşit, în acest text, ce a fost "mai întâi" şi ce …"mai pe urmă"…), descrie "*atentatul esuat ca fiind <<**un act de terorism**>>",* după care declară că chestia cu pricina *"este <<**un eveniment terorist important**>>…*
Cine zice toate astea – cine?! – un "beneficiar" gras al "descoperirii: câtumai **Guvernatorul New York-ului**!!! – "**IL SALVATORE DE LA PATRIA**"!
…Curios, dacă avem trei "descoperitori", iată că ne trezim şi cu trei …" *salvatori ai Patriei*" (…păi, în definitiv, de ce cârtiţi? - era logic!):
1-sus-numitul Guvernator al New York-ului;
2-apoi (sau, mai ştii, poate…PRIMUL?!) – dl cel mai triumfător, dintre "vorbăreţi" - Primarul New York-ului: ***"Primarul Michael Bloomberg a declarat, dupa descoperirea masinii cu explozibili, ca* << fiecare terorist al lumii are harta orasului New York in buzunar>> *si ca, simtindu-se amenintati de libertatea americanilor, ei se concentreaza pe simbolul acestor libertati, vizand orasul New York.*** *<<Am fost foarte norocosi...evitand ceea ce ar fi putut fi **un eveniment extrem de sangeros**>>, a declarat Bloomberg in cadrul unei conferinte de presa";* Doamne-Dumnezeule, binecuvântat fii că l-ai creat pe acest atât de sagace Primar, tocmai pentru tărăşenia asta – fii lăudat, în veci, de toată Terra, o, tu, Primar al New York-ului!
El, "*Primarele*" N.Y., "din prima", a şi evaluat oribilitatea eşuatului "**atentat**" (ce s-ar fi făcut New York-ul dacă atentatul… şi reuşea?! – păi, nu se putea să reuşească, din moment ce stăteau, împotriva sa, oameni de un nivel de inteligenţă şi de intuiţie atât de ridicat, precum Primarul Michael Bloomberg (numele lui are clare sonorităţi ale "*poporului ales*", deci, "***LUME-LUME, NICIO TEAMĂ***!!!" – chiar dacă "***fiecare terorist al lumii are harta orasului New York in buzunar"*** – şi vă îndemnăm la **totală încredere**, în ce zice dl Bloomberg, pentru că **nici nu ştiţi ce se ascunde în buzunarele sale**, ale domnului Primar Bloomberg (ne referim, desigur, la documente cu o forţă de convingere mai tare decât orice bombă şi…mirosind a …**sudori bancare şi petrol**!); ne şi exprimăm groaza de câtă ştiinţă geografică s-au burduşit terorişti (nu importă care! – prin salvatoarele buzunare ale dlui Primar se află, ÎN MOD SIGUR, indicaţii ale identităţii acestora: "Să fie socotiţi terorişti…!" …şi urmează, ca un tunet al lui Iahwe, de pe Sinai, numele neamului de "***proaspeţi terorişti***"…scoşi ca din cutie! - … pentru că, pe cei vechi, aceşti bravi şefi i-au biruit (sau… "**epuizat**"?!), definitiv, de mult!

3-şeful poliţiei din New York (observaţi, vă rog: NUMAI ŞEFI!!!): "<< *Masina-capcana descoperita de politie in centrul orasului New York avea ca scop sa provoace un incendiu important>>, declara seful politiei orasului, Raymond Kelly, citat de AFP.*

<<Vehiculul va fi examinat pentru a se gasi urme de ADN sau amprente digitale>>, a adaugat Kelly. "
…Dar, chiar dacă avem deplină încredere în aceşti Şefi ai Lumii, nu e rău să ne aventurăm, şi noi, la o analiză…poate devenim… **Al Patrulea Factor de Salvare al Patriei** !!!
…Deci, ce s-a descoperit, de către (ordinea este aleatorie, pentru că meritele "descoperitori lor" sunt…"omogene"!): **Vânzătorul de Tricouri**, **Pompierii** şi **Poliţia N.Y.**?!
Păi, o maşină, se pare (destul de elegantă, pentru scopurile ei neclare: *" avea ca scop sa provoace un incendiu important"* – dar ar fi putut declanşa şi "***un eveniment extrem de sangeros***" – să incendieze CE? – şi să "sângereze" CINE?): *" un Nissan Pathfinder"*. Noi, nefiind "terorişti", nu avem în buzunar harta New York-ului, aşa că nu ştim exact cât de circulată era zona indicată: *" la intersectia Strazii 45 cu Bulevardul 7 din Manhattan, in Times Square "*.
Să lăsăm "geografia" şi hărţile teroriste. Încă o dată: ce s-a descoperit, EFECTIV, în maşină? - …suntem impresionaţi până la bâţâială, de tehnicismul înalt al americanilor de la CIA - "*robot specializat in cautarea de explozivi* - aceiaşi care, la 11 septembrie 2001, l-au ţinut pe preşedintele de atunci al SUA, timp de două ceasuri întregi (în timp ce Turnurile Gemene se prăbuşeau…" **înăuntrul lor**"!), l-au reţinut vajnic,, ziceam, într-o…**grădiniţă**!!!):
"*Dupa interventia unui robot specializat in cautarea de explozivi, la bordul masinii s-au gasit pulbere, doua canistre de benzina, trei butelii de propan si circuite electrice care par sa compuna un detonator cu ceas"*. Deci, să analizăm:
1-… "*pulbere*"…Ce-i aia şi cât din... "aia"?! "*Pulbere*" poate însemna şi…"***colb***", de pe pantofi! Câtă? Un kil, două? Din discursul Primarului, care afirmă că, de "*ieşea*"(citim noi: "*reuşea atentatul*"…), "*ieşea*" de un… "***eveniment extrem de sangeros",*** am fi tentaţi să afirmăm că era acolo praf de puşcă…"că călău", nu glumă! Dar, cu discreţia care-i caracterizează pe "şefii americani", totdeauna când "se coace" de ceva important, această imprecizie gracilă capătă chiar nuanţe… **poetice**! N-are a face! CIA (adică…"Securitatea"!!!) lucrează, nu vă fie frică, amer icani! Că, după ce lucrează "Securitatea" lor, mai taie preşedintele (care are şi forţă executivă explicită, nu ca Băsescu al nostru…implicită…) – mai taie, zicem, vreun drept constituţional de-al vostru (…până când Constituţia Părinţilor Fondatori – "**Fathers of Our Country**, **Forefathers**, **Framers** sau doar ca **Founders" –** printre care se numără nume sonore, precum George Washington, Benjamin Franklin, Abraham Baldwin, Richard Basset, ba chiar un…George Clinton, care nu cred că o avea pe sub masă pe…Monica lui, John Jay etc. **–** va pune de acord **drepturile omului** cu **drepturile**…**Supraomului Petrolist**!)…
2-…" *doua canistre de benzina"* - …mda, ieşea de o luminiţă fainã, fum şi chiar… oleacă de căldură…!
3-…"*trei butelii de propan"*… - …dar dacă "teroristul era cam frig uros, suferea cu ficatul şi/sau era chiar …flămând, şi dorea să-şi umple şi buteliile de rezervă?!
4-…" *si circuite electrice care par sa compuna un detonator cu ceas"*. Vorba soldatului Svejk: "*Grozav ce-mi place mie când oamenii se prostesc la pătrat* !" Cum adică:
a-pe de o parte: "*evitand ceea ce ar fi putut fi* ***un eveniment extrem de sangeros"*** şi "***un act de terorism"*** – iar
b-pe de altă parte…" ***PAR***"???!!!
Măi oameni buni, voi sunteţi zdraveni la bibilică? Pe de o parte, le speriaţi de moarte pe aceste "o i newyorkeze" (cele care, cu "*libertatea lor*", îi ameninţă pe nesimţiţii care "*se concentreaza pe simbolul acestor libertati, vizand orasul New York"* – iar, pe de altă parte…"***pare*** *să compună un detonator cu ceas*"?! Păi, dacă nu e adevărat că era "detonator", restul "***pare***" apanajul unui gospodar grijuliu cu frigul planetar…! (…câtă vreme despre "*pulbere*" nu se zice decât că…ar fi pulbere!!!), iar voi "păreţi" nişte… superbi şi triumfali idioţi!
…Nu aşa se face jurnalismul, domnilor americani, oricât de umflaţi în penele atotputerii sunteţi! Aţi dat lecţii de jurnalism "senzaţionalist", cândva, lumii (încărcând nota de plată…şi cu scufundarea ***Lusitaniei***, în 1915, şi la Pearl Harbour-ul, în 1941, şi cu Gemenii lui David şi Nelson Rockefeller, la 11 septembrie 2001… - "**Jandarmul Lumii**" făcând, mereu, "DREPŢI", în faţa "comanditarului" – "statul" format "cu anasâna", Israelul!), dar acuma aţi devenit atât de găunoşi şi previzibili, încât Ossama bin Laden poate să se plimbe, liniştit, pe Wall Street. Scopurile voastre stringente aţi obosit să le mai mascaţi… - sau aţi obţinut o populaţie atât de "**correct**" îndobitocită (prin TV şi Internet… - conform cu "***political correctness***"!), încât nu mai merită să vă obosiţi a mai schimba scenariile!
Înscenările **de doi bani** ! – iată "reţeta" jalnică, a dictatorilor **de doi bani**!
…Ca şi în circul sinistru cu Iraqul (unde "***comanda la masă***" a dat-o Israelul, dar Bush-ii aveau, şi ei, multe de…"spus", prin companiile **lor** petroliere!), în care nu v-aţi mai obosit să "găsiţi" armele biologice,

de care-l acuzaţi pe Saddam - aţi invadat Iraqul, pentru a proteja petrolul lui **Bush et Comp.** (fără asentimentul Consiliului de Securitate al ONU!!!), fluierând ca vechilii de moşie şi distrugând prioritar, din invidie, Muzeul Naţional din Bagdad, cu dovezile multelor mii de ani de civilizaţie summero-babiloniană (apoi, după crearea acestui precedent, **prin care aţi spulberat Dreptul Internaţional**! – aţi creat un alt precedent letal pentru Terra: **proclamarea unilaterală a *"statului Kossovo"***, pentru a ţine "în priză" de ură, de "**rechinism imperialist**" şi "**tensiune îngurgitativă**" întreaga Europă (inclusiv pe amicii noştri de la vest, ungurii…!) şi parte din Asia…" **globalizato-multiculturalizate**"!!!). De atunci, tot amenințaţi Iranul cu "*asaltul final*"/"***soluţia finală***" , pe acelaşi soi de "bază solidă": **CICĂ ar avea de gând** (voi, în mod sigur, îl aveţi pe-acolo, ostatic sau mercenar, pe **Manolea-lui-Băsescu** şi **flacăra lui violetă**, de ştiţi să citiţi, aşa de bine şi exact, gândurile acestui popor atât de vechi, în istoria Eurasiei!) să construiască bombă atomică! Dar, ştiţi la fel de bine ca noi, că, **de ar fi şi construit-o**, n-aţi mai zice nici pâs, sau aţi mârâi neputincioşi, precum o faceţi vis-à-vis de Coreea de Nord, **CARE CHIAR ARE BOMBĂ ATOMICĂ**! Nu, voi, americanilor-"şefi" vreţi să vă continuaţi "***drumul petrolului***", până în Peninsula Kamceatka (…he-hei, dacă v-ar lăsa Putin să vă faceţi de cap!)…pentru a epuiza petrolul Terrei şi să începeţi să vindeţi, cu ţârâita, secretul lui **Nikola/Nicolae Tesla** istro-românul, adică…"***secretul energiei veşnice***", etern regenerabile!!!

…Să mai răscolim presa ne-americană, adică chiar profesionistă (nu…sionistă), iar nu aservită **dictatorilor operaţi de conştiinţă**, de pe Wall Street: "*Le gouvernement iranien a annoncé un vaste programme de décentralisation de ministères et d'agences nationales. 220 000 fonctionnaires sont appelés à se déplacer de la capitale vers les provinces et pourraient bénéficier de primes de délocalisation allant de 25 à 50 % de leur salaire. Ce sont au total 5 millions de personnes qui devraient déménager.*

Officiellement, ce gigantesque chantier vise à mieux répartir l'emploi public et les responsabilités dans le pays ainsi qu'à limiter les risques liés aux tremblements de terre. ***Officieusement, il s'agit de prévenir une paralysie du pays en cas de bombardement de la capitale par Israël ou les Etats-Unis et de réduire la vulnérabilité du pays***" (s.n.) – cf. ***Réseau Voltaire***, 18 aprilie 2010.

Nu mai e nimic de comentat: iranienii se aşteaptă la…"***tratamentul cu democraţie americănească***". De mult. Nu-s "*proştii satului*". DIMPOTRIVĂ!!! **Au învăţat multe, foarte multe, din invazia ginghishanică a SUA în Iraq**…S-ar putea ca americanii să aibă nevoie de mult mai mulţi saci pentru… "***dormit***" (!), decât în măcelurile aeriene dezlănţuite asupra Serbiei şi Iraqului. Priviţi, vă rugăm, pe hartă, geografia Iranului…şi veţi înţelege de ce afirmăm asta. **Plus că nu-s divizaţi religios, precum erau irakienii**!

…Apoi: "*Des dirigeants du Canada, des Etats-Unis et du Mexique ont tenu des réunions secrètes visant à élargir l'Accord de libre échange d'Amérique du Nord (ALENA) (en anglais : North American Free Trade Agreement —NAFTA). Ce bloc commercial qui fixe une zone de libre échange est entré en vigueur en janvier 1994 avec l'« intégration approfondie » d'une force trinationale et poursuit des objectifs de militarisation au nom de la « sécurité intérieure » (…). La SPP a vu le jour sous l'ère de la « guerre contre le terrorisme », et traduit le souci excessif de la sécurité, tel que l'interprète le Département US de la sécurité de la Patrie. Ses accords autorisent des actions militaires frontalières, l'entraînement de policiers, la modernisation de l'équipement et l'adoption de nouvelles technologies, le tout dans la logique de la croisade contre le terrorisme menée par les Etats-Unis.* ***La secrétaire à la Sécurité de la Patrie, la secrétaire d'Etat et le secrétaire aux Finances sont les trois hauts fonctionnaires désignés pour assister aux conférences ministérielles de la SPP*** .(s.n.)

Les mesures destinées à coordonner la sécurité ont ***exercé une pression sur le Mexique*** (s.n.), *pour l'obliger à militariser sa frontière sud. Les forces militaires US qui opèrent déjà au Mexique, ainsi que les effectifs de la DEA (Drug Enforcement Administration) et du FBI, organisent des programmes d'entraînement pour l'armée mexicaine (actuellement impliquée dans la guerre contre les drogues), la police fédérale et les unités de renseignement. Le journaliste Stephen Lendman explique qu'une page du manuel d'instruction du Pentagone suggère une invasion de ce pays par les Etats-Unis en cas de déstabilisation, ou si le gouvernement mexicain se trouvait menacé d'un renversement provoqué par un « chaos économique et social généralisé », susceptible de compromettre les investissements des Etats-Unis, l'accès au pétrole, le fonctionnement mondial du commerce, et de déclencher une émigration massive vers le Nord.*

L'influent département de la Défense nationale du Canada, avec son nouveau chef d'état -major de la défense et le ministre de la Défense sont également alignés sur cette position. ***Ils sont contraints*** (s.n.) *d'accroître les dépenses militaires du pays et de suivre les USA dans leur « guerre contre le terrorisme »*" – cf. ***Réseau Voltaire***, 12 aprilie 2010.

E clar. Pentru că banii Rezervei Federale au cam scăzut, cu acest "***nou Vietnam***", care este **eşecul vostru militar din Iraq**, îi siliţi, ca pe nişte clăcaşi, pe "vecinii" voştri, Canada şi Mexicul, "*să se simtă*", şi să vă pompeze bani în buzunarele voastre golite, pentru himericul vostru *« guerre contre le terrorisme »* - de fapt, pentru…"**petrolism**"! "*Ils sont constraints*" - …cum altfel decât "**constrânşi**" şi-ar da canadienii (care nici măcar n-au stat independent, ci depind, ca dominion, de Marea Britanie, ca re vă este, scumpi **"şefi"-yankei**, "***pudel***", ori cu Tony Blair, ori cu Gordon Brown ca premier…EGAL!!!). Doar conducerea Angliei nici nu se află la palatul Preagraţioasei Sale Majestăţi, Elisabeta a II-a, ci în mâinile pline de aur ale Lordului Primar al City-ului londonez (în care mâini, orice rege englez "modern" îşi depune, anual, Coroana Sfântului Gheorghe…) – acum, "mister" **Nick Anstee**. Evreu olandez. Care Lord Primar îi refuză ajutorul bancar României…: ce, adicătelea strică un **sclav financiar** în plus… - chit că nu mai are nici Roşia Montană de distrus?!…că, de la *Gold Corporation "Roşia Montană"* canadiană, **tot aurul se va scurge tot pe Wall Street!!!** , conform **Tratatului Trilateral** amintit mai sus, prin ***Réseau Voltaire*****,** a curajosului ziarist Thyerry Meyssan (cel care a dezvăluit, pentru prima oară, potlogăria criminală de la 11 septembrie 2009 **–** cf. ***11 Septembre 2001 : L'effroyable imposture*** [5]**) – "soră" cu "măsluirea", nu mai puţin cinică, a Pearl Harbour-ului…! – pentru ca SUA, intrând în conflict cu Japonia, să se poată "înfige", TOTAL, în prăzile celui de-al doilea război mondial…!!!**

…Şi, în fine (deocamdată…!):
"*Ces jours-ci a eu lieu l'Assamblee generale ordinaire d' UBS. Les actionnaires sont inquiets et l' ont dit. Ils ont en pariculier refuse de donner décharge aux dirigeants pour les mauvaises décisions prises au cours de ces dernières années. Non sweulement les actionnaires, mais tout le monde, sur la planète, se demande ce quil va advenir de notre ordre financier, de nos banques, des dettes qui grimpent en flèche, et, de manière générale, de notre argent"* (cf. ***Horizons et débats***, 19 aprilie 2010 – ***De quelles sortes des banques avons nous besoin?***). Şi: *"La surveillance des citoyens vient encore d'etre resserée au Etats-Units, sous pretexte de lutte contre le terrorisme. (…) Les Etats-Unis ont besoin de la totalité du budget annuel uniquement pour leurs depenses militaries et l'amortissement des dettes. L'annonce faite par le President Obama il y a quelques semaines selon laquelle il fallait, dans le nouveau boudget, faire des nouveaux emprunts pour 1,8 bilions de dollars <<seulement>> est déjà dépassée! Les guerres en Irak et en Afghanistan continuent de faire grimper les dettes a des hauteurs astronomiques! Au sein du gouvernement, des voix se sont déjà élevées pour demander l'instauration d' un droit de la guerre "* (cf. ***Horizons et débats***, 19 aprilie 2010, ***Le coût de la guerre***).
…Nelinişti, datorii astronomice, "***dreptul războiului***" (era de aşteptat această involuţie spirituală a Terrei, **spre barbarie pură**, după spulberarea Dreptului Internaţional, în cazurile Serbia şi Iraq!)…Acum înţelegeţi că, de fapt, acest "atentat" grotesc din New York face parte, de fapt, dintr-o strategie disperată a SUA (prin CIA, care vor să se salveze din dezastru, fie şi cu preţul a 1000 de "***cazuri J.F.K.***" !!!), de a supravieţui unui dezastru, unui "rahat", în care i-au băgat, ca de obicei, nerecunoscătorii Marii Finanţe…(a se vedea "investirea" preşedinţilor SUA, "eugenia", avorturile şi homosexualitatea, Uniun ea Europeană, Noua Ordine Mondială… şi nu numai… - cazul atacurilor israeliene asupra trupelor şi vaselor americane…"aliate"! – denotând lipsa totală de conştiinţă/har de recunoştinţă, a/al Marii Finanţe

[5] - Thyerry Meyssan, ***11 Septembre 2001 : L'effroyable imposture*** . *"Conform versiunii oficiale a Administratiei Bush, la 11 septembrie 2001, 19 arabi – inarmati pana in dinti cu bricege si spray-uri cu piper – au deturnat 4 "Boeinguri" ale celui mai puternic stat din lume si le-au proiectat in <<World Trade Center>> (Twin Towers), precum si intr-o aripa (aflata in reparatii) a Pentagonului, provocand circa 3.000 de victime. Un al patrulea <<Boeing>> a cazut pe un camp din Pennsylvania, ratand obiectivul* (…). *In realitate, <<World Trade Center>> (Twin Towers) nu s-au prabusit, in niciun caz, datorita proiectarii celor doua avioane "Boieng" 767 in ele. Prima dovada este cea filmata, care a devenit imagine simbol a terorismului in secolul XXI.* ***Imaginea filmata prezinta cei doi zgarie-nori prabusindu-se prin implozie si nu prin explozie*** (s.n.*). Ai senzatia ca Turnurile Gemene intra in pamant. Ca se <<scufunda>>. "*

Mondiale!)[6]. Nu-i împrumută cu bani pe americani, dar îi mână în războaiele lor de răzbunare/răfuială…"***zonală***"! Şi, drept răsplată, îi împing pe năucii americani, dintr-un abator, în alt abator, la nesfârşit, parcă…
…Acum, mielul pare a fi Iranul… - acum, **"atentatul de paie"**, din New York este pentru…"***viitorul democratic al Iranului***"…Apoi, cine mai ştie pe cine îi va căşuna "*poporului ales*" şi Jandarmului său…"***personal***"…?!
…Dar va veni şi sfârşitul Dansului Satanei, deasupra Lumii…şi, atunci, Judecătorul Cel Drept va începe lucrarea Lui cea dumnezeiască, în care mincinoşii, intriganţii, instigatorii la crimă mondială - nu vor mai avea parte de apărarea prin martori mincinoşi, pentru că Singurul Martor le va fi Hristos -Dumnezeu, contra cărora ei hulesc şi scuipă, într-una, bezmetic - …azi, ca şi pe Drumul Calvarului, spre Golgota Mântuirii (…în care ei nu cred, dar de care se tem cumplit… - de aici şi ura şi neiertarea lor, întru mincinoasă pârâ contra creştinilor, sălbatică şi satanică**: *"Tov şebagoim harog"* – "Ucide-l pe cel mai bun dintre creştini!",** grăieşte o carte celebră**, *Talmudul* … – cf.** *Dr. Nicolae Paulescu: "**SPITALUL, CORANUL, TALMUDUL, KAHALUL ŞI FRANCMASONERIA**"***).**

Împotriva Judecătorului-Hristos nu veţi putea înscena atentate!
…Deasupra Casei Albe flutură, azi (s-a împlinit blestemul părinţilor şi moşilor noştri români, înşelaţi şi trădaţi de SUA, cândva, în anii '40 - '50!), Steagul Roşu al Internaţionalei marxisto-leninisto-staliniste, bolşevice. Dar **roşul bolşevic** poate deveni, oricând, **brunul nazist**, de care vorbea Radu Teodoru (cf. ***Nazismul sionist***, Miracol, Bucureşti, 2003)**. Vade retro, Satanas!**

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, **Adjud**

***

---

[6] - „**Stephen Samuel Wise** (1874-1949), **rabin**, nascut in Ungaria, plecat in SUA, lider sionist. Fondator al New York Federation of Zionist Societies in 1887. Secretar onorific al Federation of American Zionists, colaborator apropriat al lui Theodor Herzl. Prieten apropriat al presedintelui **mason Franklin Delano Roosevelt**.

Intr-o conferinta in New Jersey din 1911 a spus:

„Marti presedintele Princeton University va fi ales guvernatorul statului vostru. Nu-si va termina mandatul si va fi ales presedintele SUA. In martie 1917 va fi pentru a doua oara presedinte. Va fi unul din cei mai mari presedinti din istoria Americii"

Vorbea despre **Woodrow Wilson** … Dupa cum vedeti, in istoria moderna a lumii democrate, alegerile sunt de ochii lumii, in fapt sunt desemnari. Aidoma s-a petrecut cu presedintele Obama. Cititi va rog **Detalii esentiale despre PAPUSARII si sforile prin care este manuit presedintele marioneta Barack Obama**. Sau la noi chiar si cu patriarhul Daniel. Amintiti-va va rog cum a iesit la rampa **masonul Frunzaverde** pentru a-l numi castigator pe actualul Preafericit inca inainte de a fi ales … (…). Pe scurt, ELITELE au creat **Federal Reserve**, **Council on Foreign Relations**, **Bilderberg Group**, **Comisia Trilaterala**, au generat razboaiele mondiale pentru a veni apoi cu solutiile salvatoare: Liga Natiunilor si ONU, ca etape ale viitorului GUVERN MONDIAL, au creat instrumentele financiare necesare in aceste etape: **BANCA MONDIALA**, **FMI**, au creat crizele economice, au format **UE**. Asta pe de o parte.

Pe de alta parte, au sutinut, initiat si finantat **revolutiile 1848**, Simon Bolivar, Garibaldi, **bolsevica**, **nazista**, **sexuala** (inclusiv promovarea homosexualitatii), au promovat **avorturile** si **eugenia**. Ideologic, au aparut **socialismul si comunismul**, ce uneori au figurat a fi "alternative" la **capitalism**. Si aici apare necazul caci maselor li se arata cu degetul sistemul financiar-economic corupt si li se oferea solutia unei societati stiintifice egalitariste anti teiste. **In fapt insa, la varf, ELITELE** (n.n.: "**Elitele Negre**", Anti-Spiritualiste/Anti-Hristice!) **le conduc pe amandoua**." – cf. blogul ***Noua Ordine Mondială***, partea I, 6 iulie 2009 – la adresa electronică **saccsiv.wordpress.com.**

De observat că datele calendaristice ale informaţiilor se apropie, că lucrurile se precipită… - **finalul/deznodământul acestor comploturi mondial-mondialiste nu poate fi deloc departe!!!**

folclor sacral românesc

ORIGINEA CUVÂNTULUI CRĂCIUN ŞI SEMNIFICAŢIA ORIGINARĂ A SĂRBĂTORILOR DE CRĂCIUN

Cu puţin înainte de Sfintele Sărbători ale Crăciunului, câteva lucrări public ate în presa românească din ţară şi din afara ţării au repus în discuţie vechimea precreştină a acestei mari sărbatori creştine. În revista AGERO (www.agero-stuttgart.de) doamna Dr. Valerica Draica semnează ar ticolul *Prezenţa Divinităţii în colindele româneşti,* doamna Camelia Tripon ne propune anumite explicaţii sub titlul *In aşteptarea lui Moş Crăciun*, iar doamna Julia Maria Cristea (Christea) într-un mai amplu studiu de istorie şi etnografie, intitulat *Sărbătorile Crăciunului* descoperă şi ne descoperă că la germanici şi la scandinavi sărbătoarea de la sfârşitul lunii decembrie fusese un prilej de cinstire a marelui zeu Odhin, deşi pornise de la ideea că rădăcinile adânci ale sărbătorii se află în Cultul soare lui.

În revista *FORMULA AS* Nr. 748, doamna Aurora Peţan, ca bună cunoscătoare a ceea ce s-a mai putut salva din plăcuţele de plumb de la Sinaia, prezintă în premieră absolută o asemenea plăcuţă în care *Sacrificiul dacic al porcului* bine atestat pentru sfârşitul neoliticului, este consacrat învierii zeului. Urmând firul dovezilor pe care le scoate la lumină, şi doamna Aurora Peţan regăseşte, la originea sărbătorii, existenţa unei mari divinităţi despre care arată că *„ oamenii acelor vremi credeau intr-o divinitate a învierii şi a vieţii de dincolo care guverna ritmul vieţii lor pământene."* , deşi nu ezită să vehiculeze, alături de celelalte autoare, această idee a zeificării soarelui apărută mult mai târziu prin erodarea credinţei originare, idee conform căreia soarele era invocat pentru a se întrema ca un nou născut odată cu creşterea zilei. Prin teoretizarea acestei forme de sărbătorire, târzie sub aspect mitic, cunoscută sub denumirea de *Sol Invictus*, care pune accentul pe renaşterea puterii solare, nu s-a ajuns şi nici nu se putea ajunge la o înţelegere corectă a sărbătorii, din moment ce Crăciunul fusese celebrat şi la solstiţiul de vară, adică atunci când puterea soarelui începe să scadă, aşa cum arată mai ales domnul Mihai Vinereanu în manuscrisul dicţion arului său etimologic (netipărit, de mai mulţi ani, din lipsă de fonduri). Dar chiar şi în lipsa acestei importante informaţii, doamna Aurora Peţan, ca specialist de marcă în lingvistică, stabileşte cu fermitate că denumirea sărbătorii Crăciun este străvec he, *„iar cei care se căznesc să-i găsească o origine latină uită că această sărbătoare este prea veche şi prea importantă pentru a fi numită cu un cuvânt luat după venirea romanilor.*", realitate bine susţinută şi de faptul constatat de aceeaşi remarcabilă cercetătoare că 75% dintre colinde sunt de origine precreştină, în care se aduc laude Crăciunului şi lui Dumnezeu fără a se face referire şi la Fiul.

Preluăm din articolul doamnei Dr. Valerica Draica o asemenea colindă precreştină, convingătoare şi prin măiestria cu care este sugerată omniprezenţa lui Dumnezeu în cer şi pe pământ, acolo unde colindătorii trăiesc intens sentimentul că sunt trimişi Săi nemijlociţi.

„Ieşiţi, ieşiţi, boieri mari
Colindăm Doamne, colind/De vedeţi pe Dumnezeu,/Cum coboară de frumos,/Cu-n hojmânt până-n pământ, /Da de larg jur pre pământ./Scris în pieptul Domnului/Scris-e raza soarelui. /Iar în dosul soarelui / Scrisă-i luna şi lumnina, / Dar în brazii umerei /Scris-îşi doi luceferei,/Mai în jos pe mânecile/Scrise-s stele mărunţele./Dar în poala Domnului/Scris îşi juni colindători."

În legătură cu un posibil cult solar, important este faptul că versurile acestui colind indică în mod explici t că Soarele şi Luna nu sunt zeităţi ci componente ale creaţiei pe care Marele Dumnezeu Atoatecreatorul le ţine la piept, aşa după cum se vede şi pe plăcuţa de plumb din figura alăturată în care astrul zilei şi astrul nopţii nu reprezintă decât ornamente pentru Marea Zeitate care poartă mitră. De aici şi convingerea că străvechile sărbători precreştine ale Crăciunului, deşi aveau loc la solstiţiile de vară sau de iarnă, ele nu au pornit de la un

presupus cult al soarelui, ci chiar de la proslăvirea Marelui Dumnezeu, aşa după se întâmplă şi în cazul lui Odhin la germanici.

Pentru a consolida această convingere Victor Kernbach arată că *„ De un cult solar în miturile folclorice ale românilor nu se poate vorbi”*, pentru ca în acelaşi DICŢIONAR DE MITOLOGIE GENERALĂ să facă referire la un document ecleziastic din secolul XVII care condamna la românii din Transilvania persistenţa străvechilor colinde păgâne (precreştine) consacrate Crăciunului. Aceeaşi origine precreştină a Crăciunului este bine pusă în evidenţă şi de domnul Mihai Vinereanu, care utilizând legităţile lingvisticii comparate ajunge la concluzia că *„ sărbătoarea Crăciunului are rădăcini vechi indo-europene, întâlnită într-o formă sau alta la mai multe popoare indo-europene, fiind în esenţă o celebrare la solstiţiu, iar denumirea însăşi a Crăciunului este de origine traco-dacă, preluată apoi de celelalte popoare din Europa Centrală şi de Răsărit.”*

În acest caz special, al cuvântului Crăciun, domnul Mihai Vinereanu trece dincolo de caracterul strict tehnicist al palierului indoeuropean şi, la unison cu doamna A. Peţan, preconizează originea traco-dacă a denumirii, care în cele din urmă poate fi dedusă, tocmai datorită faptului că denumirea de Crăciun este bine reprezentată nu numai în unul ci în trei domenii lingvistice majore: în teonimie, în hidronimie, dar şi în antroponimie. Aflată cu totul în afara unui proces de contaminare, imposibil în cazul teonimelor, existenţa denumirii de Crăciun în cele trei domenii lingvistice nu poate fi explicată altfel de cât pornind de la unul şi acelaşi cuvânt arhetipal care supus în cele trei domenii lingvistice unor transformări fonetice similare, dar autonome a produs o aceeaşi formă *„ Crăciun”* si pentru teonim, şi pentru hidronime şi pentru antroponime.

Având în vedere postulatul lui Ernst Cassirer care a arătat că aceleaşi procese mentale generează forma cuvintelor atât în domeniul teonimelor cât şi în celelalte domenii lingvistice, se poate accepta că hidronimele de vecinătate Valc(hid) → Avrig → Vârghiş → Hârghiş → Cârţiş(oara) din bazinul Oltului reflectă acele etape care, în toate cele trei domenii lingvistice, au condus la rădăcina Carc-Crac pornind de la marele arhetip ***valac*** sau ***valc*****.** În ceea ce ne priveşte, concludent este faptul că alături de râul Cârţişoara există comuna Cârţa, denumire care face legătură directă cu denumirea de Cărţun aşa cum rostesc megleno-români cuvântul Crăciun. În acelaşi bazin hidrografic exista alături de râul Hârghiş şi râul Hârţa care susţine odată în plus forma Cârţa, În bazinul alăturat al Mureşului, dar în aceeaşi zonă comună dinspre izvoare există şi râurile Craca, Crac sau Cracului care împreună cu râurile Cricău, Curciu şi Crăciuneasca exemplifică modul în care sintagma teonimică arhetipală ***Vilac-Vilac*** devenită ulterior ***Valac-Valac*** a generat în cele din urmă teonimul Crăciun.

Remarcabil este faptul că şi mitologia oferă puncte de sprijin pentru lanţul acestor transformări fonetice aşa după cum am arătat în eseul intitulat *Stindardul dacic sau heraldica Strămoşului Vârcolac – Întemeietorul* publicat si în revista AGERO. Reluând fragmentul respectiv se constată că rădăcina mitonimica *Herc* (din Vârc), bine ilustrată de nume ca Baba Hârca sau Hercule, conduce la rădăcina *Karc,* care susţine formarea numelui de Crăciun.

Resfinţite de religia creştină prin prăznuirea la 25 decembrie a Naşterii Fiului, Cel întrupat nu pentru a strica ci pentru a plini prin jertfă Legea şi proorocii (Matei 5, 16-17), Sărbătorile Crăciunului au proslăvit de-a lungul a mii de ani numai pe Dumnezeul arhetipal, pe Moş ul-Strămoşul *Vilah-Vilah* sau *Valac-Valac* numit de laici şi *Vârcolac.* Dar pentru Dumnezeu Tatăl Atoatefăuritorul ca Existenţă fără de început, momentul aniversar nu putea fi decât de natură cosmică, aşa încât a fost prăznuit ca Ziditor al Universului în ipostasul său de creator al luminătorilor lumii, soarele şi luna (Facerea 1, 14-18), mai ales la solstiţiul de iarnă (uneori şi la solstiţiul de vară) atunci când soarele se reîntoarce (renaşte) în emisfera boreală şi lumina creşte, eveniment cosmic natural, uşor de observat şi uşor de prognozat pentru oricine.

Simbolismul buşteanului arzând toată noaptea, al roţilor de foc sau al colacului special, numit *Crăciun*, evoca în mod evident soarele ca furnizor de energie pentru viaţa de pe pământ, dar ofrandele şi întregul ritual erau consacrate Dumnezeului Transcendental, adică Celui care crease totul, inclusiv, soarele. Faptul că Fiul Său se întrupează în chip minunat în apropiere de ziua Tatălui, tot aşa după cum în aceeaşi lună (Tişri) s-au născut patriarhii din tată în fiu Avraam, Isac şi Iacov, reprezintă marele motiv de bucurie pentru acel moment în care dumnezeirea ni s-a revelat plenar în Treime. Iar dacă omul este cel care se desăvârşeşte, aceste coincidenţe încetează de a mai fi sincretisme sau suprapuneri, considerându-le minuni care consolidează relaţia reală om-Dumnezeu. Ca popor consacrat slujirii acestei relaţii, purtând adânc genetic, în subconştient, începuturile edenice ale revelaţiei divine, dar şi nădejdea mântuirii promise de la cădere (Facerea 3.15), vlahii de sub curcubeul tricolor al primului mare legământ (Facerea 9,12-17) sunt cei care la Crăciun preamăresc atât pe Tatăl prin colindele de sorginte precreştină cât şi miracolul naşterii Fiului Său prin colindele cu conţinut cristic.

Ca sărbătoare primordială precreştină devenită creştină în momentul întrupării Logosului Creştin, Crăciunul îşi conservă semnificaţia originară, dar si originea denumirii sale în succesiunea rădăcinilor Vârc → Hârc → Cârc pornind de la Vârcolac, a c ărui etimon arhetipal Vilah-Vilah, în mod evident precreştin, susţine în plan lingvistic şi denumirile Crăciunului din cehă şi slovacă, adică pe cele de Vanoci şi, respectiv, Vianoci, ca şi pe cea din germană Weihnacht, dar şi cuvântul ucrainian Vişciun pentru numele lupului mutant.

Tot pe baza aceluiaşi arhetip teonimic Vilah -Vilah poate fi explicat şi numele vâscului numit de G.J. Frazer *Creanga de Aur*. Mereu verde şi cu remarcabile proprietăţi terapeutice, vâscul a pătruns în recuzita obiceiurilor de Crăciun, motiv pent ru care i s-a şi atribuit o denumire asociată sărbătorii urmând succesiunea *Vilk → vik → visk → vâsc*.

Păstrând mereu semnificaţia originară a sintagmei teonimice arhetipale Vilah -Vilah, prin lanţul fonetic Volk → Vârc → Hârc → Kărc,Crăc limba română a mai creat şi e xpresivul concept de Moş Crăciun cu sensul de Crăciun Întemeietorul de moştenire. Ca încă o dovadă că Sărbătorile Crăciunului fuseseră de la început consacrate Dumnezeului numit iniţial Vilah -Vilah [a cărui esenţă teologică este cuprinsă în înţelesul tetragramei sacre YHWH] Cel care a dat şi iar a dat oamenilor spre moştenire pământul cu toate bunătăţile şi cerul cu soarele şi luna (Facere 1,27 -31;9,1-3), cehii şi letonii desemnează luna decembrie ca lună în care este prăznuit Marele Vilak -Vilak, motiv pentru care o şi denumesc Vilk Menesis, greşit denumită astăzi luna lupului datorita omonimiei.

În amintirea faptului că sărbătorirea solstiţiului de iarnă a fost instituită pe acest pământ românesc, limba latină denumeşte solstiţiul ca moment cosmic prin cu vântul dacic *bruma*, tot aşa după cum limba Vedelor denumeşte solstiţiul de iarnă şi ceremoniile aferente lui prin cuvântul *dākşa*, pregătirile care se fac pentru întâmpinarea ceremoniilor religioase prin cuvântul *dīkşa*, iar procesiunea prin cuvântul *valaka*.

Aici vom mai arăta că maiestos şi oferind condiţii excelente pentru vâscul ce creşte în simbioză cu el, stejarul ca arbore sacru consacrat aceluiaşi Unic Dumnezeu încă din perioada druidica precreştină, poartă în celtică şi în latină denumiri care confir mă lanţul etimologic indicat mai sus. Astfel *lucus, us* (a se citi Vulcus) înseamnă pădure sacră, *Hercynia silva* înseamnă pădure de stejari în limba celtă, iar *quercus, us* înseamnă stejar, cuvânt de la care derivă în italiană *quercino* sinonim cu *vischio* pentru înţelesul de vâsc.

Ca termeni extremi ai lanţului etimologic *Vâlc-Vârc-Herc-Karc,Crac* există în latină cuvintele *viscum,i* – vâsc şi *cracca, ae* – boabe de vâsc, tandem semantic care nu putea sa apară întâmplător. Ca act de voinţă a marilor preoţi, acest tandem conservă sub formă enigmistică faptul că sărbătoarea, dar şi cuvântul Crăciun îşi regăsesc originea în sintagma teonimică arhetipală *Vilah-Vilah* sau Valac-Valac. Celelalte cuvinte referitoare la vâsc care provin de la rădăcina *mel* ca în limbile slave sau de la rădăcina *mistel* ca în limbile germană şi engleză se află în corespondenţă cu mitonimele Melqart, Meilichios şi Melchisedec ca semn al legăturii lor prin alt lanţ fonetic cu aceeaşi magnifica sintagmă teonimică arhetipală *Vilah-Vilah* sau Valac-Valac.

Inclusiv ca dovadă că sărbătorile de la solstiţiul de iarnă, numite ale Crăciunului, durau mai multe zile, românii, mai ales cei din Transilvania, au păstrat până nu demult pentru noaptea Anului Nou datina profeţirii norocului de peste an numi tă *Vergelat* sau *Vergel*, denumiri care prin intermediul verigii Vârcolac evocă încă odată arhetipul teonimic Valac -Valac ca origine a Sărbătorilor Crăciunului şi a numelui de Crăciun.

Lăsând la o parte imaginile sale comerciale de astăzi, vom arăta că Moş Crăciun a fost imaginat ca personaj tainic încă din perioada de început a sărbătorii precreştine din moment ce în colinde îi se recunosc drepturi de judecător stând alături de Dumnezeu şi de Ion -Sânt-Ion reprezentat pe plăcuţa de plumb din figură sub forma lui Ianus Bifrons *„socotit principiul iniţial al tuturor lucrurilor”* şi având această dublă faţă ca expresie grafică pentru dublul cuvânt ***Vilah-Vilah*** al sintagmei teonimice arhetipale, care de asemenea poate fi considerată principiul iniţial al tuturor l ucrurilor. Interesant este faptul ca Cel judecat de dumnezeirea care îşi reuneşte diferitele sale ipostasuri este chiar *Sivo-Ilio, Vasileo-Ilio*, nume care evocă aceeaşi sintagmă arhetipală, dar sub alte două forme.

Aceeaşi imagine tainică transpare şi di n unele denumiri enumerate de doamna Julia Maria Cristea (Christea) pentru Moş Crăciun. Dintre ele atrag atenţia cele de *Baba Chaghaloo* din Afganistan, *Gaghant Baba* din Armenia, *Kalėdų Senelis* din Lituania, sau *Dyado Koleda* din Bulgaria care împreună cu nu mele românesc de *călindău* şi cu cele celtice de *chalendal, chalendaou, calignaou, calnos* (M. Vinereanu) atribuite buşteanului care se aprinde în noaptea de sărbătoare, alcătuiesc un grup de cuvinte a căror formă provine tot de la sintagma teonimică arhetip ală.

În încheiere vom arăta că prin coroborarea obiceiurilor şi elementelor de vocabular specifice Sărbătorilor Crăciunului cu caracterul special al hidronimelor din Transilvania, s -a putut dovedi că arhaicul cuvânt traco-dac Crăciun îşi are originea în sintagma teonimică arhetipală ***Valac-Valac,*** numele primordial al lui Dumnezeu celebrat ca Unic Ziditor al Universului mai ales la solstiţiul de iarnă. Odată cu întruparea Logosului Divin tot în această perioadă, Crăciunul devine şi sărbătoarea creştină a Naşterii Mântuitorului. Deşi, de mii de ani, Sărbătorile Crăciunului au avut loc, aşa cum au loc şi astăzi la momentul solstiţiului de iarnă, ele nu pot fi puse în legătură cu un presupus cult al soarelui din moment ce de la bun început au reprezentat marele praznic anual al acelui monoteism funciar numit ***Urmonotheismus***, tocmai fiindcă s-a aflat la originea societăţilor civilizate, aşa după cum au demonstrat Wilhelm Schmidt şi şcoala sa vieneză.

cercetător genetică lingvistică **George Liviu TELEOACĂ**
liviuteleoaca@yahoo.com

***

poeme mitologice

SARMISE ŞI GETUZA
(Nunta Soarelui)

"Vremuri mari, zile de aur, regi si crai fara de numar,
Printi ai neamurilor Trace, adunati umar la umar –
Despre care Eliade prezentand creanga cea mare,
Numara vreo doua sute – din Apus pana la Mare!

La a Hestiei* gradina, azi, Sarmise – rege-Soare,
Si-a ales-o pe Getuza, cea a neamului Get floare,
La "Corona Montium"* s-o aduca de mireasa,
Legand astfel Daco-Getii vesnic de aceeasi casa!"

Raze daltuite-n aur pe alei incremenite,
Deschid calea spre Cetatea Daciei prea-aurite,
Stralucirile in toate uneau Dacia cu Cerul,
Usi, ferestre din arginturi, aurit era si fierul!

Vin si hiperboreenii, panonii cu totii Daci, Harudealul
Este Centrul unde s-a nascut Mosneanul,
Getii cei calari napraznici vin la marea sarbatoare,
Daruind-o pe Getuza mireasa regelui-Soare!

Peste ape vin Etruscii zisi Rasena, Tirhenina,
Cu-a lor "cap de leu" – insemn capitalei Castelina,
Iar in fruntea tuturora cu-a lui arme aurite,
Calarea vestitul princip-militar Avile Tite!

Vin cu-ntregile familii, femei magic co afate
O aduc si pe Minerva, pe Tinia-zeitate,
Care-au dat lege sa fie cu a lor barbati egale,
Din senin veni Voltuma insirand stele pe cale,

Legi frumoase Belangine lui Zalmoxe sa inchine;
Vin biesii si bistonii, vin bisaltii, vin frumoasele bitine,
Caci de-aici li se trag neamul, din Carpati si Euxin,
Desi ei traiesc in Asii, creanga Tracilor o tin!"

Lucumonii* trecand Ruma* mai iuti ca Fenicienii,
Pun Etruria-n miscare, vin latinii, padovenii,
Vin cu vechile lor rude ce-au colonizat Madera,
Lumea-i toata-n Orastie, Zeii vin, se schimba era!"

Insasi Hestia din Helis tinand mana lui Sarmise,
Zambind Soarelui Coronei, zeului Zalmoxe-i zise:
"Zeu cu vesti de vesnicie, eu la tine fac rugare,
De-azi, Getuza cea din Hemus, cea a neamului Get floare,

Invoieste-o sa dea mana cu Sarmise-rege-Soare!
Fiii Daciei vin iarasi din pamanturi departate,
Neamul nostru Dacic astazi, se-aduna frate cu frate,
Dupa cantec, dupa limba, dupa visele lor bune,
Dupa Zeii ce-i luase salvatori prin larga lume!
"Zeu, asculta tu Mosneanul, pe oierul cel cu fluier de rachite,
Vezi-i haina, vezi-i blidul, cantecele-i invechite –
Ca-s din vremea de-nceputuri, vin cu neamul, cu poporul;

Le-ai dat voie sa traiasca unde vor, dar ei Daciei duc dorul!
Iata-i vin la casa veche, Mare Zee-Dumnezee, au gand s-o
reinnoiasca!
Azi ingaduie unirea tinerilor Geto-Daci nunta-ndata
s-o porneasca!"
Asa grai Zeita, Zalmoxe i-a răspuns:
"Rugarea ta cea buna pe Munte a ajuns! Bine-ai venit Getuza,
Cetate noua dau, dau vremuri glorioase la Sarmisegetuza!"

"Ca un nor de bucurie urc sagetile spre soare,
Semn al getilor razboinici pregatiti de sarbatoare,
Cu camesile lor albe coborate pe itari, stranse bine la mijloc,
Zburau pietrele-nstelate cand pornira ei la joc!

Dacii cei amfitrioni, mult pe ganduri nu st atura,
Se repad la boloboace dandu-le incepatura;
O armata de paharnici toti cu cornurile-n mana,
Serveau vinul fara apa, ca de-i vin, vin sa ramana!

Se-nclinau, serveau, umpleau, avand vin pe saturate,
Vin de cel zeesc ca roua, asezat din vremi uitate;
La Daci vinu-i cu legende, cu istorii si cu zei,
Care se-ngrijesc de-apururi sa dea roada pentru ei!

Dar la un moment anume, dansul, muzica-nceteaza,
Un simbolic gest de rit: muschii pun de si-i cresteaza
Cu-n cutit incovoiat, dac si get sa se-nfrateasca
Sangele-si unesc pe rane si-n virtutea lor zeeasca!

S-au oprit din respiratii principesele etrusce,
Domnitele rutulene, heme, gete, au privirile nauce,
Numai dacele codane, desi tremur, se tin tare,
Maretindu-se ca ele nu-s la prima prezentare!

Se ponira si la trante, strang opince, strang itari,
Doar de-aici porni Olimpul, luptatorii cei mai tari!
Apoi alergari cu cai, unde getii prind "cununa;"
Etruscii civilizati aruncau doar flori cu mana!

Din nou liniste adanca. Vin tinandu-se de maini,
Mirele si cu Mireasa, noii Daciei stapani!"
Au incremenit si muntii, vaile adanc mirate,
Doar izvoarele isi murmur doina-n undele curate!

La un semn vin fluierasii imbracati in flori de aur,
Cu acele mandre haine ce-s a dacilor tezaur;
Lin din fluiere se-nalta si pe inimi se asterne,
Ritmul muzicii strabune, melodiile eterne,

Ce-s de veacuri cunoscute si de veacuri repetate;
Tara-ntreaga se aduna pe aleile-nstelate,
La altarul cel de piatra unde Zeul se inchina,
Chemand Soarele s-aduca binefaceri si lumina!

Urca mirii de-ngenunche intre Zeu si intre Steag,
A lor frunte o ridica, ochii scantee de drag,
Dorul Daciei strabune azi renaste cu uimire,
Caci si Cerul vrea prin tineri sa aduca fericire!

Azi, Sarmise si Getuza dau stravechiului popor,
Noua Sarmisegetuza – simbol, geniu, viitor!
Dau fundatiei Cetatii, dragoste, unire, dor,
Steaua dacica in Ceruri poarta scris numele lor!

Astfel traco-daco-getii, Mosi ai neamului strabun,
Din istorii ne desteapta: "Tu, Dacule esti stapan!
Simplitatea ta-i divina – de Parinte ce priveste,
Cum mladita tinerimii radacina ta o creste!"

Limba, cantec, dans si haine, le primiram mostenire,
Ni-s in sange, ni-s in port, le-mplinim fara oprire,
Chiar de uneori prin vremuri ratacim a tine minte,
Astea-s tainice de-apururi, de strabunu ne-aduc aminte!

"Oare, Decebal gandit-a sa incline a lui frunte,
Rob romanilor sa zaca si-n rusine pe-al lui munte?
Nu, mai bine-n stanca vetrei si cu inima in cer,
Caci viata-n lant de sluga e ca iarna cea cu ger!

E tristetea ce preface ziua alba-n noapte neagra!
"Oare, Decebal dorit-a sa-si dea viata lui intreaga,
Pe averi si pe tradare ce lugind-o an de an,
Sa-si incline a lui frunte la piciorul lui Traian?

"O, Tu Dacie frumoasa, bea tu sangele meu tare,
Brazi, izvoare cristaline, munte de-aur si de sare,
Inveliti-ma degraba in vesmantul vostru sacru,
Sa nu vad navalitorul cu gand rau cu suflet acru!

Asadar, voi Daci de astazi, fii ai Daciei strabune,
Sa pastram mosia noastra si al nostru nobil nume,

Pana-n nesfarsite veacuri! – Nunta asta fie Muza,
Muza vetrei si-a Cetatii de la Sarmisegetuza!"

Dar nici greu nu-i de ai cuget in gandirea cea mai buna!
Cel venit la pragul casei si-umilit ceva iti cere,
Mangaie-l si-i da si paine si o lingura cu miere!
Si-o sa aiba marturie despre tara asta toata,
Ca-i de Dumnezeu din Ceruri de El insusi masurata!".

Nu-i usor sa duci pe umeri mostenirea cea strabuna,
Date:
-Sarmise – dacul rege-Soare din Dacia, supranumit "slujitorul Soarelui".
-Getuza – fata geta din M-tii Hemus (Dobrogea)
-Helis – Cetatea veche a Daciei, unde domnea Sarmise(In nordul Daciei)
-Hestia(Vesta) – Zeita, stapana vetrei pe care se afla cetatea Helis.
-Zalmoxe – Zeul suprem al Dacilor
-Mosneanul – dacul liber.
-Corona Montium – Transilvania
-Harudealul – Ardealul
-"ruma"- fluviu, rau.
-"rutulene" – femei din neamul Rutulilor
-"heme"- femei din muntii Hemus
-"bitine"- femei din neamul Bitinilor
-"principese etrusce" – egale cu sotii lor,semnul civilizatiei etrusce.
-Tinia – zeul suprem al Etruscilor(vorbea prin tunet si cobora prin fulger)
-"lucumon"- stapan al puterii civile, si militare in timp de razboi la Etrusci.
-Avile Tite – lucumonul suprem
-Minerva – zeita latinilor, si chiar este foarte probabil(G.Dennis), ca numele dat acestei zeite de catre romani deriva direct din limba etruscana . Mai era numita si Nortia, si corespundea zeitei Fortuna a romanilor!

***

LÂNGĂ LIRA-I SFĂRÂMATĂ !

Langa lira-i sfaramata, ratacit Orfeu priveste,
Inspre cerurile albe, inspre marea ce vuieste,
Nestiind in ce abisuri aschiile-i adunate,
Sa le-arunce cu durere vremurilor tulburate!

El privind adancul Marii cu-nnegritele ei valuri,
Cerul, unde zeii lumii in lucindele altaruri,
Croiau legi eternitatii, ne-odihnitelor popoare,
O cata pe-Eurydice, a lui dragoste si floare!

Ea era precum o floare, izvor cantecelor sale;
Cum fugea de ispitire sarpele-i iesi in cale,
Cu a dintelui otrava si a limbei rele spume,
El muscand-o, o trimise in a Persefonei lume!

Acol' dorm in vesnicie toti de-avalma mobi si regi,
E imperiul racelii si-al intunecimii legi!
Doar cand Hades ii trezeste de-i aseaza-n adunare,
Le-aminteste din cea lume, ce facut-au fiecare!

Sisif, Ixion, Tantalus, toti purtau a lor pedepse,
Primul la impinsul pietrei, celalalt in flacari dese
Biciuit pentru adulter, Tantalus de sete frant,
Desi pan la gat in apa n-ajungea sa bea nicicand!

Cerberus pus la intrare paznic lumii din adancuri,
Oprea tainica simtire chiar si tainicele ganduri,
Celei lumi miraculoase de sub scoartza pamanteasca,
Unde geniul Mortii sterge via limba omeneasca!

Dar, Orfeu luandu-si lira si pornind din nou sa cante,
Reinvie lumea moarta, se misc pietrele din munte,
Pomii ramurile freamat, Marea valul si-l imbuna,
Cerul arginteaza zarea cu-a lui rasarit de Luna!

Pe-a lui tron de din adancuri Hades capata blandeata,
Persefona amintirea vremii cand era in viata,
Cerberus cazu in vise si in somnuri prelungite,
Cei de sub pedepse, liberi deveneau pe nesimtite!

La a lui Orfeu cantare, Hades ii promite-n data,
Sa-i dea lui Eurydice sansa cat mai are-n fata,
De-a trai in lumea vie, insa cum s-o sfarsi timpul,
Inapoi sa se intoarca! Nu-i salvare-n tot Olimpul!

Persefona insa are o nastrusnica idee,
A nu se privi–mpreuna ori imbratisati sa stee,
Pan ce vor iesi in lumea viilor si in lumina,
Acceptand Orfeu porneste, urmat de Euridyc ea lui sublima!

Cum ajunge la lumina cu mult dor vru s-o priveasca!
"Vai, doar cativa pasi ramase, cativa pasi sa se iveasca,
Si ea-n lumea cu lumina! Ca o umbra cazu iarasi in adancuri,
Orfeu faramandu-si lira, ratacindu-si a lui ganduri,
Langa Lira-i sfaramata!
Auzi spre el cum vine,
Vocea ei: "Ramai cu bine!"

Ioan MICLĂU – Cringilla, **AUSTRALIA**
6 decembrie, 2009

***

autori uitaţi, texte rememorate

RADU GYR – INIŢIEREA ÎNTRU MARTIRIU: ÎNTRE LUT ŞI AZUR, ÎNTRE LANŢ ŞI ARIPĂ (comemorare)

Radu Gyr (n. 2 martie 1905 la Câmpulung Muscel - d. 29 aprilie 1975, Bucureşti, pseudonimul literar al lui **Radu Demetrescu**) a fost un poet, dramaturg, eseist şi gazetar român.
S-a născut la poalele Gruiului din Câmpulung, de unde şi pseudonimul literar ***Gyr***, prin derivaţie. A fost fiul actorului craiovean Coco Demetrescu. A fost membru de seamă al Mişcării Legionare, comandant legionar şi şef al regiunii Oltenia. Conferenţiar la Facultatea de Litere şi Filosofie din Bucureşti. Radu Gyr a fost autorul textului ***Sfântă tinereţe legionară***, imnul neoficial al Mişcării Legionare, al Imnului ***Moţa şi Marin*** (dedicat lui Ion Moţa şi Vasile Marin, legionari căzuţi în luptă la Majadahonda în 1937 în timpul războiului civil din Spania împotriva forţelor republicane), al ***Imnului muncitorilor*** *legionari* şi al altor lucrări dedicate Mişcării Legionare
Laureat al mai multor premii ale Societăţii Scriitorilor Români şi ale Academiei Române. În 1940, pe timpul guvernarii legionare, a fost director general al teatrelor. **În această calitate, ia iniţiativa înfiinţării Teatrului Evreiesc "*Baraşeum*".**
Volume de versuri dinainte de puşcărie: *Linişti de schituri* (1924) (volumul de debut)**;** *Plânge Strâmbă-Lemne* (1927)**;** *Cerbul de lumină* (1928)**;** *Stele pentru leagăn* (1936)**;** *Cununi uscate* (1938)**;** *Corabia cu tufănici* (1939)**;** *Poeme de război* (1942)**;** *Balade* (1943)**. Eseuri:** *Învierea, de Tolstoi*, Bucureşti, 1928**;** *Evoluţia criticei estetice şi aspectele literare contemporane* , 1937. A mai scris prefeţe, conferinţe, i s-au publicat postum cărţi pentru copii, dar şi ***Ultimele poeme*** (1994) şi ***Calendarul meu*** (1996) etc.

După detenţia de sub regimul lui Carol al II-lea - este închis şi de Antonescu, apoi este eliberat şi trimis, spre „reabilitare", în batalioanele de la Sărata. În 1945, regimul comunist îl încadreaza în *„lotul ziariştilor"* şi îl condamnă la 12 ani. Revine acasă, în 1956, dar după doi ani este din nou ar estat şi condamnat la moarte, pentru poezia ***Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!*** (pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică -exterminatorie…) – poem de un patetism unic, care anunţă, profetic, Vremurile Martiriului Necesar (dimensiunea lui vaticinară e valabilă, funcţională şi pentru timpul "democraţiei" masonice de azi…care aduce, se pare, semnele aceleiaşi "furtuni" -schimbări întru Duh – prin veac, se propagă aceeaşi chemare, spre revelaţii şi lupte, pentru Metanoia Neamului Românesc…): " *Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri, pe funii!/Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane !/ Şi, sus, sub lumina din urmă-a furtunii,/Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!*"
Sub regimul comunist a executat aproape 16 ani de detenţie.

A îndurat chinuri cumplite, în închisoarea Aiud, cu un regim de celulă aspră. Bolnav grav, cu un prolaps rectal gangrenat, cu hepatită, infiltrat pulmonar TBC, hemofilic, i s-a refuzat orice ajutor medical.
"O mare parte din detenţia de la Aiud şi-a petrecut-o în celula nr. 281" – cf. ***wikipedia***.
Cum afirmă un site monografic: "*Creaţia poetului Radu Gyr avea să cunoască înălţimi nebănuite în bezna temniţelor comuniste. Evoluţia poeziei sale de după gratii poate constitui un scurt istoric al acelor ani de viaţă inimaginabilă. Poetul scrie despre foamea permanentă, frigul cumplit, moartea ca prezenţă zilnică, se ceartă cu Dumnezeu, pentru ca, în final, să ajungă la linişte sufletească şi la o credinţă adâncă, înţelegând soarta ce i-a fost rezervată şi jertfa uriaşă care îi stătea în faţă. Crezul său a devenit crezul unei întregi generaţii*. "

Din 1963, după eliberarea din închisoare (aproape orb…), a fost ameninţat permanent, urmărit de Securitate. Scos din circuitul valorilor publice în ţară, numai criticul Nicolae Manolescu a avut îndrăzneala să-l antologheze în 1968 în volumul al doilea din *Poezia românească modernă*, **însă nu cu poemele cele mai reprezentative**.
A trecut în veşnicie în anul 1975 (28.04).

La înmormântarea sa din cimitirul Bellu Catolic, în 1975, singurul literat "oficial", care a îndrăznit să participe la ceremonia funerară şi să citească din versurile lui Gyr a fost, potrivit unui martor ocular, poetul **Romulus Vulpescu**.
Dar, conducându-l în drumul spre eternitate, aproape i-a fost, ca de obicei, camaradul **Constantin Em. Bucescu** – cel care-i ştia întreaga poezie pe de rost…şi care s-a întâlnit de sute de ori, după detenţia ambilor, cu Gyr, chiar acasă la acesta, în ciuda extrem de severei interdicţii a Securităţii, ca "proaspăt" eliberaţii să se vadă între ei…

***

În prezentul eseu, noi vom avea în vedere numai poemele "concentraţionare", poemele de închisoare – adică, acele poezii scrise pe săpun sau, pur şi simplu, care au circulat oral, printre condamnaţi (după ce fuseseră "*bătute Morse*", de către poet, în ţevile dintre etaje…) – unii dintre ei notându-le abia după ce au fost eliberaţi din temniţă (cum este cazul lui Dumitru Cristea – cel care a făcut patru ani de "lanţuri", după ispăşirea condamnării prime, cea de 25 de ani…, tocmai pentru că a scris şi păstrat versurile lui Gyr, memorate în închisoare) : I- ***Sângele temniţei – Balade***, II- ***Stigmate***, III- ***Poezia orală***. Ele au fost publicate de Zaharia Marineasa, la Timişoara, în 1992, fiindu-i încredinţate acestuia de către fiica poetului, Simona Popa.
Poezia lui Gyr, ca şi cea a lui Arghezi, este una a vitalităţii paroxistice (" *Mi-eşti mult prea sfântă, clipă pământeană,/de dragul tău jertfesc eternitatea"* – cf. **II-Stigmate**, ***Clipei***) , insuportabil de violentă, întru sonoritatea chinului cosmicizat - **atotsfidătoare întru Lumina Amiezii** - dincolo de care începe **smerenia ultimă**, aceea a **amurgului mioritico-meditativ**, al **Nopţii Misterului Hristic** şi a **Tragediei Mântuitoare**, a **Rugăciunii întru Frăţia/Înfrăţirea Martiriului (***" precum în cer, aşa şi…în temniţă"* **! – poziţia întemniţatului fiind cea a unui "Toma după Revelaţia Încrederii Hristice"!)** : *"As' noapte Iisus mi-a intrat în celulă./O, ce trist, ce înalt era Christ!/ (…) A stat lângă mine pe rogojină: / - Pune-mi pe răni mâna ta./ Pe glezne-avea umbre de răni şi rugină,/parcă purtase lanţuri, cândva…(…) Când m-am trezit din grozava genună,/miroseau paiele a trandafiri./ Eram în celulă şi era lună,/numai Iisus nu era nicăieri…(…) – Unde eşti, Doamne? – am urlat la zăbrele./ Din lună venea fum de căţui./ M-am pipăit, şi pe mâinile mele/am găsit urmele cuielor Lui…"*(cf. **I- Sângele temniţei**, ***As' noapte, Iisus***…).
Temniţa, la Radu Gyr, este simbolul **Materiei Înjositoare**, a **Trupului Înjosit**, ajuns povară Duhului...! Este necesară **Revelaţia Azurului-Hristos**, prin **Revelaţia Golgotei-Martiriu**, pentru ca **Temniţa** să-şi piardă puterile malefice...!
Răzvrătit, ostenit de moarte, Poetul refuză, deseori, condiţia lui "**imitatio Christi**": *"Ia-Ţi înapoi grozava urgie (…)/Nu vreau să fiu asemenea Ţie,/ Nu vreau azurul să mă-nvenine,/nu mai vreau să mă răstignesc lângă Tine (…) Dă-mi, Doamne, Marea Tăcere"* (cf. **II - Stigmate**, ***Osândă***) – dar, cu un poem înainte, recunoaşte că tocmai "necruţarea", iniţierea/sfinţirea prin martiriu, l-a întărit întru Duhul de Forţă: "*Ce tare sunt, Doamne, ce tare!/ Nu m-ai cruţat niciodată (…) /Dar din pieire şi disperare/zvâcnesc de fiece dată (…) şi ziua mea creşte din trântă,/fierbinte şi sfântă …//Tare sunt, Doamne, tare"* (cf**. II-Stigmate**, ***Ce tare sunt, Doamne***). Drumul de-ntâlnire, întru Dumnezeul Ortodoxiei, este, totdeauna, MIJLOCUL dintre Cer şi Pământ, acolo unde Omul Recuperat pentru Rai şi Dumnezeul care i-a arătat/re-amintit, de pe Cruce, semnele recuperării paradisiace, îşi dau mâna, fratern: " *Sfinţit pe cruci pe care nu m-am vrut/şi de-nvieri pe*

care nu le-aş cere,/nu ştiu: Tu te cobori la mine-n lut/sau eu mă urc spre raiul Tău bând fiere?" (cf. **II-Stigmate**, ***Identitate***).

1-…Întâi, a fost titanul neîmblânzit, de tip eminescian, dar mereu lucid, la modul **luciferico-blagian** şi **hristico-melancolic**, totdeodată – "**cu semn de osândă pe frunte**"("*Calfă la diavol, ucenic la tâlhari/de-aş fi fost, în zănoagele crunte,/încă n-aş trece cu răni aşa mari,/cu semn de osândă pe frunte"* – **II-Stigmate**, ***Calfă la diavol***) : "*Eu, cocoţat deasupra Europii,/ trist urinez pe propriu-mi dezastru*" – cf. ***II-Stigmate***, ***Tifle***) – sau: "*Nu cu brăţări la glezne goale, Viaţă,/nici dănţuind din pântec mi te-am vrut* (…)//*Căzut, n-am zăbovit în praf. Ca fiara,/ţâşnit-am mai turbat ca-n alte dăţi./Dureri n-am milogit, nici voluptăţi:/ţi le-am prădat cu dinţii şi cu ghiara"* (cf. **II-Stigmate**, ***Mândrie***).
Da, o poezie aspră, "*neţesălată*", de o vigoare înspăimântătoare a trăirii "la hotar": Poetul (întemniţat de greul pângăritor al materiei) se zbate, cumplit, precum Făt-Frumos cel în luptă cu Zmeul oribil, pe care-l Zmeu îl va reda borboros-ului infernal, "în trepte" ("*până la glezne, până la gât"*) - cu o sete de viaţă titanescă se zbate şi frământă, între **materialitatea** "*pietrei şi fierului şi beznei şi urâtului"*, care îl invadează şi-l "*suge*", îl "*înfulecă*", îl întemniţează silnic şi cumplit, împotriva voinţei sale – şi **avântul cel sălbatic, spre Lumina Vieţii-Hristos** – spre "*soare*", spre "*stepele de foc*" ale Frumosului şi Libertăţii Divine, spre respiraţia cosmică a "*năpraznicelor amieze*": "*În aprigele mele belciuge, / piatra mă-nfulecă, fierul mă suge./ În bezne m-afund, zi de zi, şi-n urât,/întâi pân' la glezne, apoi pân' la gât (…) Dar, hămesit, sub lăcate, chei şi zăvoare,/de tine, sălbatece soare (…) aceste cântece în pielea goală,// şi -n tine le-arunc, în năpraznice-amieze,/s-alerge, să tropăie şi să necheze,/slobode, aspre, neţesălate deloc,/ ca nişte cârlane fugare în stepe de foc…"* (cf. **I- Sângele temniţei**, ***Prefaţă la cântece din temniţă***).
Ca şi Arghezi, aflat la jumătatea drumului "**dintre credinţă şi tăgadă**" ("*Sfinţit pe cruci pe care nu m-am vrut/şi de-nvieri pe care nu le-aş cere")*, se lasă pradă ispitei, chiar în mijlocul iadului: "*Uneori, dintre ziduri severe,/jefui, prin poarta de fier, printre gratii,/ o zdreanţă de stradă, sau câte-o muiere/cu gura mai roşie decât a muşcatii (…) când luna şoldul alb şi-l dezbracă*". Dar, spre deosebire de Arghezi şi având parte, împotriva voinţei sale, de experienţe de Duh mult mai grave şi mai profunde, în comparaţie cu Arghezi, îşi dă seama că ispitirea vine dinspre o zonă a "violului" voinţei cosmico-umane, că trăim, toţi, un Timp al Blestemului Cosmic şi, totodată, al Ispăşirii-spre-Mântuire, încă tulbure ca tâlc şi modalitate de exprimare, dar necesară! – un "viol" exercitat atât de Omul-Brută a Străfundului, asupra intimităţii Întemniţatului în Materie, cât şi de Diavolul însuşi, asupra intimităţi i Aştrilor Creaţiei Divine ("**plopilor**" li se descoperă valenţe satanice, prin uniformitatea lor rigidă, "comunistoidă"!): "*Năuc, prin vizetă, ochiul urmăreşte/ca din străfundul unei gropi,/ cum domnişoara lună scânceşte/siluită de plopi…"* (cf. **I- Sângele temniţei**, ***Jind***).
2-…Apoi, vine rândul Omului Meditativ, cel înaripat în Duh, spre căutarea Dumnezeului său, Dumnezeul Milei şi Plinului – dar şi Dumnezeu-Hristos-Fratele lui Dismas, întru suirea smerită şi tăcută, a Golului Fiinţei Terestre/Istorice, pe Muntele Revelaţiei Golgotice (care conţine tot Dorul de Dumnezeu şi exclude orice Dor de Întoarcere Terestră!): "*Doamne, păzeşte-mă. Doamne, ai milă…/Sunt ca o scorbură veche-ntr-un tei./ (…)Seacă-mă, Doamne, de-aduceri aminte (…) //Fii şi Tu, Doamne, o singură dată,/ ucigaş şi tâlhar la răscruci (…) Pradă-mi tot cerul, hoţeşte-mi toţi anii (…) //Cremene-n mine, 'n osândă, 'n omăt,/ muşchiul tăcerii să mă înece,/furtunile dorului să dea îndărăt/ rupte din piatra mea rece"* (cf. **I-Sângele temniţei**, ***Rugăciune din celulă***).
Şi, în cele din urmă, prin **iniţierea întru MARTIRIU**, nu se mai simte exclusiv "**al lutului/argilă**", întemniţat în materia-trup, ci **AL CERULUI/AZUR, AL ARIPII – ÎNTRU CHIPUL TATĂLUI-DUMNEZEU**: "*Eşti Doamne bun, eu pământean şi rău/Şi-n dragoste nu-ţi semăn, nici în milă./Dar, după răni, sunt chip din chipul Tău/de par dospit din cer nu din argilă."* (**II-Stigmate**, ***Identitate***).
Tot chinul **Temniţei,** întreg **Martiriul-Biruinţa întru Rănile Lui Hristos**, întreg **procesul de Metanoia**, dus la desăvârşire, adică la **Nădejdea Neamului Românesc Metafizic**, de dincolo de **aparenţele momentului-istorie**, de dincolo de **individ** şi de **poporul-istorie**, ca iniţiere spre a învinge borboros-ul infernal, sunt concentrate şi transpuse în finalul apoteotic al poemului ***Întoarcerea din Cruciadă*** (cf. **II-Stigmate**, ***Întoarcerea din Cruciadă***) – Poetul Vaticinar neferindu-se să dezvăluie drumul de la penibilul "**geamăt/betegeală/poticneală/cârpeală jalnică/strâmbă**", semn al ratărilor iniţiatice dintru început: "*Trist geme cornul/stinse-i cruciade, /iar noi, betegi şi jalnici seniori,/ne poticnim sub platoşe schiloade,/în vechi armuri, cîrpite strîmb cu sfori –/baroni şi prinţi ce-au fulgerat în spade/ Ierusalimul altor aurora"* – până la forţa vulcanico-stihinică a izbucnirii, inspirată, **ANISTORICĂ-ATEMPORALĂ/ASPAŢIALĂ**, a apoteoticului vizionarism profetic – vizionarism care spulberă toate ţesăturile iscusite şi perfide ale Marelui Iluzionist-Satana şi dezvăluie ceea ce **ESTE ÎNTRU ADEVĂRUL FIINŢEI**, dincolo de orice

tortùri ale aparenţei – deci, în spiritul Noii Lumi, numită de Ioan al ***Apocalipsei*** - **Noul Ierusalim/*”Strălucitorul Ierusalim”***: *“Şi iarăşi, spintecînd albastre spaţii,/peste doi ani, sau peste încă trei,/cu lănciile sus, în constelaţii,/cu platoşele evului în şei,/ţi-or sta în faţa porţii cruciaţii,/Ierusalime care nu ne vrei!/Şi vom veni mai mulţi din soare-apune:/şi cei de ieri, şi cei ce azi nu-i ştim;/pe vechile morminte or să tune/noi cavaleri cu chip de heruvim,/şi ei sau alţii tot te vor supune,/strălucitorule Ierusalim*!” – aceşti Noi Oameni, Re-Îndumnezeiţi, “*cavaleri cu chip de heruvim”*, dezvăluind, astfel, Categoriile Divine: **ETERNITATEA** şi **DEFINITIVUL** – adică, revelând Victoria Ireversibilă a Duhului Re-Îndumnezeit!

…Temniţa şi **Martiriul** devin, prin Radu Gyr, nu doar punctul de plecare al iniţierii (eventuale) şi, respectiv, mijlocul iniţierii (eventuale) – ci indicii clare şi **IMPERATIVE** ale Drumului Necesar dinspre **Lut** şi **Lanţ (simboluri ale MATERIEI ÎNROBITOARE)** – spre **Azur** şi **Aripă (simboluri ale DUHULUI DUMNEZEIESC)**. Nimeni nu se poate mântui, întru Hristos (nu pentru “binele” său personal, ci întru Mântuirea Neamului Metafizic!), decât atunci când, după zona ispitirii (“ **mlaştina deznădejdii**” şi “**pădurea cu fiare sălbatice**”…), urcă, transfigurând metanoic, **Muntele Suferinţei** – în **Golgota Mântuirii**: “***Acolo, la sfârşitul drumului greu al celor trei încercări, începe apoi munca cea dulce, munca cea binecuvântată pentru înălţarea din temelie a României celei noi.”***

prof. dr. ***Adrian Botez***, Colegiul Tehnic “Gheorghe Balş” - Adjud

***

RIDICĂ-TE, GHEORGHE, RIDICĂ-TE, IOANE!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin şanţuri,
pentru cântecul tău ţintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâşnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpşane
o claie de zări şi-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Aşa, ca să0 bei libertatea din ciuturi
şi-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
şi zarzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Şi ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,
pe toate ce slobode-ţi ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Şi sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

***

meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni

POETULUI CONSTANTIN GHINIŢĂ (*in memoriam*)

Motto: *„eu locuiesc un timp ce nu-i al meu/ un loc de încercare permanentă”.*

„în mine se strecoară altul/ ce nu-l hulesc dar nici nu îl îndemn”

(şi dacă-n mine se strecoară altul – Constantin GHINIŢĂ).

Atât de mult zbucium în doar două versuri!... Citirea lor m-a făcut să mă gândesc la filmele care au ca personaje principale îngerii. Ele pot părea basme ecranizate... dar odată urmărite, ni se întipăresc în minte făcându-ne să ne tot întrebăm: ***Dar dacă?***

Îngerii vin pentru a interveni în destinele oamenilor, cu scopul de a îndrepta la un moment dat o anumită greşeală. De cele mai multe ori îngerul reuşeşte să-şi ducă la bun sfârşit misiunea şi se întoarce la Tatăl Ceresc; iar cei în viaţa cărora a intervenit îşi continuă existenţa uitându-l (la fel cum uită şi ajutorul primit).

Sunt şi situaţii în care acesta nu reuşeşte... Nu reuş eşte pentru simplu motiv că oamenii pentru care a venit nu vor să -i accepte ajutorul. Iar pentru că el stăruie în a dărui binele, unii oameni, în mod brutal îi rup aripile... Nici o şansă de a se mai întoarce în lumea sa! Rămâne condamnat la o existenţă pă mântească, trebuind să se adapteze într -o lume pentru care nu a fost creat şi care, la rândul ei, pare să nu -l accepte.... În lupta sa pentru asumarea noii stări, îngerul, va împrumuta din trăsăturile firii omeneşti (cu bunele dar şi cu relele sale), dar n u va uita niciodată scopul întrupării sale şi anume: binele. Iar în dorinţa sa acerbă de a face bine (şi pentru că oricum nu -i mai sunt de folos), îşi va împărţi fărâmă cu fărâmă aripile - fiecare fărâmă constituind, pentru cel care -o va poseda, o poartă deschisă visului şi înălţării...

Contantin Ghiniţă a fost asemenea acestor îngeri... Cu bunele şi relele firii omeneşti, însoţit pe tot parcursul vieţii de dorul întoarcerii - *„**mereu pe Drum calea spre casă am uitat -o/ ştiu doar că pe acolo m -aşteaptă Cineva/ că poarta mi -este plânsă şi legea am călcat -o/ tot căutând Intrarea ce -ntruna mă Chema//,*** ne spune **Constantin al Dorului** (după cum îi plăcea să-şi spună) - dar continuu frământat de dorinţa de a face bine. Prietenii vechi şi cei mai noi, apropiaţ i sau mai puţin, au în posesie (dăruită cu mare bucurie) o fărâmă din "aripa de înger" a **poetului Constantin Ghiniţă**. Dăruia fără a aştepta răspalată (asemenea îngerilor), dar dorind -o în străfundul sufletului său (asemenea oamenilor)... Iar atunci când vi aţa şi oamenii, poate, l-au dezamăgit (nerecunoscând ajutorul sau "pana" din aripa -i rănită), a continuat să dăruiască şi să ierte, asumându-şi suferinţa, asemenea lui Iov (după cum ne spune):

„până şi Suferinţa este o minune/ de -nduri ca Iov şi nu acuzi când ceri/ când revelat în Opere Postume/ înveţi visând să mori, murind să speri// ascult durerea ca pe -o simfonie/ curgând din Cerul -uger; din Potop/ să gust cu picătura apă vie/ şi - aromele culorii strop cu strop// (eu, Doamne, ştiu că şi acuma sângeri).

Nu putem să nu ne întrebăm: cum de putea considera suferinţa minune? Răspunsul ni -l dă **Constantin al Dorului** în opera sa, operă pe care acesta o recunoaşte ca o consecinţă a iubirii sale de viaţă, de familie şi de semeni, dar şi a suferinţei deopotrivă.

Atunci când nu se mai regăsea în latura umană, îşi înmuia "aripa" în călimară şi se refugia acolo unde durerea devenea... simfonie:

„dacă suferinţa -i tot ce -mi urcă/ pe golgota trupului bolnav/ dacă Drumul Stelei mi -l încurcă/ lutul ars de patimi şi firav// dacă munţi de doruri şi -aisberguri/ de dureri neîmplinite mă izbesc/ dacă în vârteju -atâtor cercuri/ umbra mea subţire mi-o sfinţesc// şi dacă -n uitare sting mânia/ şi alaiul viselor de verde/ este că din toate, Poezia/ incoloră e şi nim eni nu mă vede." (este că din toate, Poezia).

...Nu-l vedea nimeni în momentul creaţiei pentru a deveni atât de vizibil atunci când era citit, scrierea fiindu -i inspirată de latura -i îngerască:

"eu sunt Poet desigur şi legea mea e crudă/ şi traiul meu se scurge din ce în ce mai greu/ Cuvântul ce mă naşte menit să se audă/ Porneşte dragă Mamă direct din Dumnezeu// (…) Poetul însă Mamă aşa -i menit să fie/ să poarte Crucea Viţeii spre -ndepărtaţii Zori/ şi-atunci când se culcă pe -a lumii murdărie/ în urma lui să crească numai lumini şi flori!// o, nu mai plânge Mamă – e-o bucurie sfântă/ să credeţi că prin lume degeaba n -am trecut/ prin trupul Lumii care de veacuri se frământă/ să strângă cu iubire iubiri ce s -au vândut// ar fi o cinste Mamă – de pe acum mă -nchin/ de pe acum în mine Cuvântul varsă foc - / pericol este -n toate când vrem să ne jertfim/ căci sunt ursit de Viaţă să n -am în Moarte loc;// mai am o spiţă Mamă pe care Roata Vieţii/ nu a ajuns să calce cât Drumul e şi frânt/ unde se zbate Visul – un vis pe care Morţii/ ni -l seamănă prin perne să nu murim urât…" (Ars Poetica III)

"Lumini şi flori" răsar din opera dăruită semenilor din preaplin de suflet, ca mărturie a trecerii sale prin această lume. Cât despre "a muri"!?... Putem spune simplu: **Poetul Constantin Ghiniţă** nu a murit! Nu a murit pentru că... nu putea să moară! S-a despărţit doar de latura umană, la care a fost pedepsit pentru că a insistat prea mult în a dărui binele... El poate fi, acum, cu noi ! Doar că noi nu suntem în măsură să -i auzim rostirea... Dar dacă am putea -o face, cu siguranţă, l-am asculta pledând iarăşi pentru binele prietenilor săi şi al tuturor slujitorilor întru arta cuvântului (aşa cum a făcut -o în nenumărate rânduri). Mesajul său, în aceste timpuri în care cultura este ţinută de cele mai multe ori la porţile cetăţii, ar suna astfel:

***"Domnilor din Fotolii/ Domnilor din Maşini permanente/ Domnilor din Apartamente ţesute cu salarii de tranziţie/ Domnilor cu acces pe uşi de rezervă/ vă rog frumos în numele Marilor Umiliţi/ să eliberaţi din când în când câte o/ Diplomă de Poet/ chiar şi pe bază de concurs sau licitaţie/ de exemplu/ cine poate merge cu ochii legaţi// spre Lumină/ cine poate locui pe steaua cuiva/ care cade/ cine poate rezista ispitei de a nu se întoarce din d rum/ sau cine poate umbla cu sufletul în mâini/ scriind poeme de dragoste/ da, vă rog frumos să daţi o Ordonanţă de Guvern/ pentru cei care nu ştiu să facă altceva/ decât Poezie / pentru cei care trudesc necontenit sub aripa ei/ ca nişte lacrimi albastre r ăsfirângându-se// celor care nu au putinţa/ celor care nu au Ştiut/ celor care nu au Vrut/ celor care nu au dat nici o importanţă/ legilor şi actelor şi înscriselor/ tuturor rămaşilor Singuri/ în marele imperiu al durerilor/ daţi -le Domnilor Nechemaţi/ dar permanent supuşi ai artei/ daţi -le o Diplomă de Poet/ poate le vine şi lor un chef al dracului/ să se înscrie la cuvânt/ să vă spună ce gândesc cu sufletul mai ales/ să vă spună ce văd cu lăuntrul mai clar/ să vă spună ce aud/ cu trup alungit/ între Ceruri şi Pământ/ (Ars Poetica I).* –** şi ar încheia în stilu -i inconfundabil:

“CAM ATÂT DESPRE ZIUA DE AZI, O ZI DUPĂ CUM VEDEŢI,
FOARTE BOGATĂ...
VĂ IMBRĂŢIŞEAZĂ CU TOATĂ INIMA LUI INIMOASĂ,
TICĂ”

Ce am putea răspunde în faţa unei asemenea pledoarii? I-am mulţumi zâmbind (pentru că nu i-ar plăcea să ne vadă trişti), i-am îmbrăţişa sufletul (aşa cum ne-a îmbrăţişat la rându-i de atâtea ori) şi i-am pune propria-i întrebare retorică:

Prieten drag, ***“tu Prinţ şi Proprietar deopotrivă/ al lui Dumnezeu moştenire/ dar cine te-a pus să te naşti/ Prea Târziu/ cine te-a pus să mori/ Prea Devreme?”***

prof. **Camelia CIOBOTARU, Colegiul Naţional “*Al. I. Cuza*”-FOCŞANI**

***

Colegiul Tehnic “*Gheorghe Balş*” – Adjud

Casa de Cultură - Adjud

PORTRET LIRIC

UN POET INCOMOD ŞI POEMELE SALE MAGISTRALE:
ADRIAN BOTEZ

Şi în aceste versuri recente, străluminate de harul nesăţios al melancoliei care-l face pe autor să bea seva mesteacănului secular ivit în creierul muntelui, Adrian Botez, transfigurat de lumina lăuntrică, dezvăluie iscusinţa rostirii sale inimitabile. Cu o pană înmuiată în apa sfinţită în ziua de Bobotează de Trupul Preacurat al Mielului lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatele lumii, Adrian Botez se arată sub chipul Celui ce strigă-n pustiul veacului, cu plânset înăbuşit şi uneori cu strigăt înalt, surzilor şi orbilor şi muţilor, ologilor şi leproşilor propovăduindu-le sosirea veacului cel de pe urmă*: „ţi-am aşteptat – din stânci şi pustiuri – chemarea/ nimeni nu te iubeşte – Criste – decât cel de tot părăsit / şi căruia apelor le este silă să-i mai repete – în // limba lor lunecoasă - umbra întunecoasă / cât de uşor de găsit e cel ce de toţi – şi de Crist / a fost – pentru credinţa-n credinţa lui – părăsit”* ***(Melancoliile lui Ioan).***

Adrian Botez simte *„vibraţia duhului pe/ ascuţişul săgeţii care ţinteşte mult dincolo de / Poarta Soarelui”* ***(Melancoliile lui Ioan).*** El spune liniştit şi senin, împăcat cu sine, cu Dumnezeu şi cu oamenii

(lucru foarte rar!): *„Vreau să trec// Teafăr de Hotare”* deşi: *„alături de mine – se strecoară – suavă – ambiţia // duhurilor altor lumi // * // rănile mele se-nchid: una singură – care / niciodată n-a sângerat – a rămas // să ţâşnească din ea – orbitor – sufletul / plecat să-ntâlnească cereştile – neînvinsele oşti”* ***(Melancoliile lui Ioan).*** Şi iată şi pactul de pace şi armonie semnat de Adrian Botez: cu Dumnezeu, cu sine, cu lumea: *„PAX /presimt / uluitoarea forţă de a lua / de la capăt - toate călătoriile morţii // Doamne – poţi să faci abstracţie de / cocote bătrâne - vieţile – care / sufocă măreţia tăcerii // Doamne – aşază-ţi capul / în sfârşit – pe piatra sufletului meu”*.

Desigur, este vorba despre o pace vremelnică pentru că, prin de finiţie, Poetul este un neliniştit, un nemulţumit de sine şi un neîmpăcat.

Aflat la apogeul creaţiei sale artistice, când orice autor s-ar simţi obosit, plictisit de înzadarul travaliului de care NIMENI nu-şi poate da seama şi NIMENI nu-l apreciază pe măsura străduinţei sale, Adrian Botez nu doreşte decât: *„daţi-mi un pat – o carte şi lumină: / e mai mult decât lumea: este linişte / reîntocmesc simetriile – răvăşite de plictisul vulgului // (*)/ iată-mă iarăşi – până la brâu / în băltoaca de raze a piscului: sunt regele – toate // sălbăticiunile capătă – pe piei ori / între coarne – flacăra Crucii”* ***(Meditaţii ramificatoare).***

Un ***Jurnal din marea temniţă interioară,*** un ermitaj, călătorie-n spirală a melcului prin propria-i locuinţă, exil interior pentru autocunoaştere, pentru autodefinire şi autodepăşire. Acestea sunt treptele devenirii poetice ale lui Adrian Botez. El a depăşit toate etapele creaţiei şi acum priveşte cu detaşare rodul zemos şi apetisant, ispititor, dar la care nu au acces decât perso ane care ţintesc înaltul.

E dificil să faci o disociere între poetul Adrian Botez al primei cărţi şi cel al următoarelor volume. Dar, un lucru e cert: **Acest Poet este inconfundabil.**

E cel a cărui *„înspinată coroană sângeră continuu”*, cel întemniţat în sine pentru Adevăr, Credinţă şi Iubire.

Triada Magică. Triada care nu poate fi nicicum despărţită, aşa cum nu pot fi despărţite Persoanele Prea Sfintei Treimi.

Esenţa trăirilor lăuntrice exprimate laconic în poeme-ntr-un vers ori distihuri albe, ori terţine libere sau în catrene fără rimă, construite, demolate şi (re)construite, pentru că, temelia e aceeaşi. Schelăria este şi ea, una singură, doar faţadele, aparent diferite lasă privirilor, imagini surprinzătoare mereu schimbătoare ca-n ocheanul prin care priveam în copilărie şi nu ne săturam să închipuim, mişcându-l, rotindu-l, alte şi alte modele colorate ce imediat se spărgeau în zeci de bucăţele de sticlă colorată, pentru ca din nou să se realcătuie, sub altă formă.

Miezul incandescent al ideii, de ce le mai multe ori sparge coaja, învelişul tuturor iluziilor ce le-ar putea avea eventualul cititor.

Şi, nu arareori, acesta poate intra în stare de şoc.

Fiindcă se aşteaptă la o poezie calmă, caldă, impregnată de lirism şi imagini suave, metaforizată şi înzorzonată cu panglicuţe roz-bombon, cu beteală şi ploaie de confeti, şi află una însângerată, durută, cu un mănunchi de „oase plângând” – vorba genialului poet Nichita. Ar putea provoca angoase şi stări anxioase, dar nu, ea trezeşte, scutură, pune pe gânduri, provoacă la meditaţie gravă asupra, în primul rând, a condiţiei umane.

Risipindu-şi comorile delirului în visări, *„departe de depravările realităţii – departe,/ de catastrofele posibilităţii”* – Adrian Botez cu *„sângele/ săltând peste bănuieli/ al timpului”* - adânc scufundat în *„străine demersuri”*, spune: *„nu-i greu/ şi-i atât de aproape să mori:/ ninge-ntre noi şi moarte cu iluzii – docile dureri! („Străine demersuri”).*

Într-o lume fără aripi, acest Icar modern îşi confecţionează cu migală elitrele, pregătindu-şi şi pregătindu-ne, aerul pentru zbor. Terenul de înălţare e neprielnic, însă şi el poate deveni lesne teren de cădere.

Şi totuşi, Icar stăruie luptând cu aerul *„zgrunţurosul – colcăind de demoni”* ***(„Expresionism: bufon, tragic, obosit”).***

Ce straniu zbor! Până şi *„temeliile cerului se zguduie”;* iar temerarul zburător spune: *„în aerul bătătorit de trecerea spre Moarte – aud/ undeva – Cântecul: vifor – terciuind robiile-ntâmplării// lăstarii Timpului – învârtoşaţi – străpung – trestii treze/ apa Lethei: în ceruri – panica de zei// ***/ păgân de singură – se plimbă prin/ rarişte a timpului – lumina împăcării mele cu eternitatea.”* ***(„Expresionism: bufon, tragic, obosit”).***

Dar iată că *„punţile spre Dumnezeu nervuri coridoare - / ca un ţipăt/ sunt goale”* – iar *„pe turla templului”* – stă la pândă *„Cuvântul cu gheară”* ***(„Expresionism II”).***

Însă, poetul ştie, deşi atras de beţia zborului, că: *„prima furtună spărgătoare de ceruri – mă va instaura/ printre fulgere – Băştinaş al Luminii”* ***(„Expresionism III – Tip Nietzsche”).***

Singur poruncitor şi supus poruncii, în aceeaşi măsură, Adrian Botez îşi impune *„ calvarul unor – încă de/ nimeni născocite – voinţe: te vei numi DE TINE ALESUL”* ***(„Expresionism III – Tip Nietzsche”).***

În demersul său liric, într-o continuă stare de oniro-luciditate, *„nici bufon, tragic, obosit, nici alcoolic, dement, mazochist”,* aşa cum se autoproclamă, Poetul îşi contemplă cu autoironie vădită, acea *„şubredă nebunie plimbându-se – inofensivă/ prin grădina spitalului: neîntreruptă repetiţie pentru/ aleile raiului”* ***(„Expresionism IV: Alcoolic, dement, mazochist”).***

Pentru cine conştientizează că e ***Băştinaş al Luminii***, stăpân pe teritoriile ei incerte, *„în acest univers de năluci”* - gesturile se scufundă într-o *„magmă de neputinţă – în Munţii Noptatici”* ***(„Expresionism II”).***

Doar Poetul, doar el poate fi *„crucificat pe poarta răsuflării fiecărui val”.*

Adrian Botez, detaşat şi consecvent cu sine însuşi, ajuns ***În amurgul lumii cuvintelor,*** meditează liric, gândeşte liric, simte liric, cum este să:

“striveşti între buze un vierme în loc de cuvânt / liniile din frunza palmei au fost luate de vânt // cerşeşti să-ţi ajungi umbra – s-o pipăi / s-o întorci cu faţa la / soare: ea nechează – şi-i neagră: dă drumul la Fiare // pân la gât ţi-a ajuns scrisoarea / desfă ştreangul Literei – năpârleşte-ţi / închisoarea” ***(În amurgul lumii cuvintelor).***

Scrisul lui Adrian Botez nu e comod, reconfortant, stenic, el obligă, strigă, interpelează, se impune – fără a face compromisuri şi temenele curentelor vechi sau noi ale liricii. El merge pe principiul: Acesta sunt eu, cui îi convine. Dar, dacă încerci să ţi-l apropii, ceea ce va urma, întrece orice închipuire: vei descoperi un univers mirific, fabulos şi real în aceeaşi măsură, de care ştiai că există pe undeva, dar nu erai conştient că e atât de aproape de tine şi că faci parte integrantă din el. Şi în această privinţă, Adrian Botez este un vestitor. El anunţă şi se anunţă, fără surle şi tobe , dar apropiindu-se iminent de conştiinţa şi inima ta, de unde nu-l mai poţi smulge.

Şi iată cum se auto-portretizează: ***VAGABOND AL LUMII****: mâinile mi se scufundă în buzunare / ca-n peştera lui Aladin // trec pe străzi: ninsoarea pufului de salcâm / pâlpâie coroane – fierbinţi şi zburatice – în jurul frunţii mele: / Rege Zdrenţăros al Marilor / Dispariţii şi Pagube”.*

Cântecele pe vechi motive medievale - nu sunt altceva decât nişte rugăciuni superbe, simple ca ţărâna şi apa, pe care Adrian Botez le adresează Divinităţii: *„lepăd de la mine – Doamne - ultima trufie: / a mai înţelege ceva / / sufletul aurului – de mult nu-mi răspunde / nici flăcării nu-i mai sunt bun // primeşte-mă – Doamne - aşa / fără cuvânt”.*

Ori: *„limbi spânzurând – în / câte nehotărâri are / diavolul // adună – Doamne – cadavrele vorbelor / de pe unde le-am lepădat ucigaş – de-a lungul / vieţii”.*

Cuvintele îl slujesc cu credinţă şi evlavie pe Adrian Botez şi el nu se sfieşte să se folosească de ele ca de cel mai preţios material de construcţie. Adrian Botez nu este un pudibond, el spune lucrurile pe lume fără să fie nici o clipă vulgar ori superficial. Orice cuvânt e aşezat cu mult discernământ în pagină şi formează un ansamblu arhitectural perfect.

Nu s-ar putea spune că Adrian Botez este un romantic. **El este un lucid suferitor şi jertfitor pentru substanţa şi trupul cuvântului, ducându-l cu sine la cele mai înalte cote ale valorii autentice, dublată de o demnitate fără cusur şi de o probitate morală cum rar se întâlnesc în ziua de azi.**

Toate acestea respiră în poemele sale care, la prima vedere ar putea să nu placă celor avizi de amănuntul cotidian învăluit în mătasea moale a vulgului şi în sclipiciul de-o clipă al steluţelor stil gablontz, ori în poleiala şi aromele îmbietoare ale pidosniciei umane.

„lacătele cad – toate – de lepre // ajută-mă – Doamne – să dezleg / de întunericul Fiinţei – acea voce-n delir – care / strigă spre Tine / nu mă-nspăimântă cataclisme – cu care cutremuri / credinţele mele // cântecele au aripi prea grele / cât aş da pentru – pas măreţ de profet // moartea vine dansând printre clopote / / măşti de-mpărat culeg de pe jos / cap rostogolit de călău: are / un ochi închis – altul / deschis – a batjocură // carnaval sau nu – când urmează – fără-ndoială / Moartea – toate-s adevărate şi / sfinte //nebunia rămâne: cea mai / rezistentă – la apocalips – parte a omului // măreţie are nu omul: suferinţa lui / / rătăcitul – nu e pierdut / niciodată: nu vreau să-ndrăznesc a-mi închipui: a dormi / înafara Casei Lui” ***(Cântece pe vechi motive medievale).***

Şi de ce ar plăcea poemele lui Adrian Botez? El nu dezbracă femei, nu descrie insidios actul sexual, are respect infinit pentru ceea ce se numeşte Iubire, fiind de sorginte divină, nu abordează teme cotidiene, uzitate de confraţi, el are credinţa că Singur-Cuvântul – poate salva de la cădere omenirea, şi

cum ar putea un cuvânt deşănţat, pătat, tăvălit cu noroi să mântuie un suflet? („Căci din cuvintele tale te vei mântui, şi din cuvintele tale te vei osândi").

Dumnezeu l-a înzestrat pe Adrian Botez cu virtutea răbdării în suferinţe şi încercări şi suferinţa l-a înţelepţit şi i-a dat putere să biruie.

Imagini de o frumuseţe negrăită se perindă privirilor noastre – dacă avem bunăvoinţa să deschidem larg ochii: *„geometrie perfectă – Aerul: lumină retezată cu sabia/ fumegă muntele de tămâie: / numai îngerii mai pot aici să-ntârzie";* şi: *„se-ncaieră caii / strănută craii / când fâlfâie luna prin cântecul de leagăn al zeilor"* ***(Drum cu cavaleri).***

Regal metaforic, supleţe stilistică, măiestrie şi har, acurateţe şi simplitate precum şi acribie în alcătuirea textului poetic, iată ce caracterizează lirica lui Adrian Botez, unde nici un cuvânt nu e pus acolo întâmplător. Vechi teme medievale, cavalereşti, mitologii şi motive istorice devenite si mboluri, capătă în lirica acestui autor, haine noi şi înţelesuri adânci, care se distainã sub ochii noştri.

*„**CĂTRE DON CERVANTES** / pe Deşiratele – cu-nverşunare voi călări – până când / sumbrul Sfinx îmi va zâmbi // nu cavaleri m-au ciopârţit – ci / pietroaie de râu – Cuvintele // aşteptaţi – aşteptaţi laşilor / mă voi scula şi voi rosti un trăsnet / păsări şi furtună voi isca / voi face să fulgere stele – pe trupul / Potirului // aşteptaţi - aşteptaţi laşilor / am prins în menghinea braţelor – zilele / va fi lumină sau disperare – după cum / Eu voi porunci / pe saltimbanci i-am înhămat la morile de vânt / Arborele Cuvântului şi-a scuturat cenuşa peste lume // am ascuns anotimpurile sub piatra inelului / marea: cerşetoare încântătoare – la / porţile trufaşelor stânci // sfinţenia mea e-n toate cărţile – risipite pe / mese de joc // îndeletnicirea de căpetenie a degetelor: / pipăie mistice goluri – între / lună şi soare".*

Adrian Botez este conştient de menirea sa, de aceea el declară senin:

„sunt din neamul regilor norilor – şi ai / mărilor / nestatornice: sclava cea mai de preţ a / haremului meu / valurile – ghemuri de suspin: le sacrific / eternităţii // făptura mea princiară se îmbată măreţ / la toate ospeţele uitării // de aceea - sunt de o politeţe desăvârşită / în faţa morţii" ***(Către Don Cervantes).***

Cine are răbdarea şi bunăvoinţa de a căuta printre cuvinte, în spaţiile dintre tăceri şi în legăturile tainice dintre ele, va descoperi, desigur, comori de frumuseţe, dure re, înţelepciune şi har în acestea. Dar cum, nimic nu e limpede şi uşor de la început, se cuvine să ne aplecăm cu luare aminte pentru a nu pierde sensurile adânci şi mistice ale întregii lirici a acestui inegalabil Poet care se recunoaşte un ales al Durerii şi al Răbdării omeneşti: *„o rază măcar – nu voi lăsa să străbată spre voi / degenerate – vlăguite odrasle – ale / ipocritei lumine a Soarelui // mi s-a întins – pe mantie – incendiul Crucii // El m-a ales ca trăsnet – herald puterii / m-a smuls din praful gloatei – şi / m-a-nchinat Durerii // m-a aşteptat sub minunări să gem / mi-a pus / pe frunte – mir: Steaua din Bethlehem"* ***(Lânced neam al aurului).***

Poetul se consideră un *„cruciat al cântării"*, îmbrăcat în *„armură de dor"* ***(Bizantină).***

Un Crez artistic care se relevă în ***Bilanţ,*** e de natură să aducă lumină în materia conştiinţei acestui remarcabil Poet intransigent cu sine şi cu aceia care-şi trădează propriul crez: *„**BILANŢ:** n-am asuprit – şi n-accept – decât spre Dumnezeu / îngenuncherea / pe cine m-a împins să cad – nu-l iert: prea scurtă-i viaţa – s-o priveşti / îndatorat mocirlei / nu am lovit de câte ori puteam: e bine – doar aşa / nu mi-e frică de un capăt prea scurt al puterii // slab poţi să fii – uneori – cât mai / rar: ticălos / niciodată // cine greşeşte din credinţă - nu / greşeşte – dar când el / ager – şi-a cântărit grijuliu – bunătatea – deja / simt neplăcut pe obraz - încleiate a moarte / balele Iudei // nu la mormânt aştept să-mi vină oameni – nici de sus – apoase lacrimi să mă stropească / sub pământ // aş vrea – ca otrava cea bună – care / asmute-n plumb – răutatea şi / măreţia divină a aurului – de neoprit / să pătrund – prin ureche – ori / minte – sau ca sfânta muzică însăşi: în sufletul celor / puţini – dar aleşi întru Duh – care-mi citesc / fiece epitaf: versul smuls / din rărunchii durerilor mele / cu patimă / trecute // doar aşa mi-ar fi dat – în vecie – să / obţin un prim armistiţiu – cu / Dumnezeu".*

Şi asumarea condiţiei de creator-poet, zugrăvită magistral în poemul cu titlul: *"**CONDIŢIA DE POET**/ sfinţii se uită la tine pieziş – iar / arhanghelii te percheziţionează / de-a binelea: nu cumva ai / traficat pe sub mâneci ("te ştim noi – iluzionistule") –vreun gram / neştampilat – de / ilicită dumnezeire // aşa că – Poete – privindu-L / de foarte departe – cu jindul de frate – sus / pe semenul imperial de pe Cruce – / rebel şi umil contrabandist de / credinţă şi vise – zgârie / munte şi lemn – cu degete vii – şi aşteaptă – jos – / din sângele – propriu şi sterp – disperat / al mâinilor tale –// să scrii – pe şesul orizontal al Golgotei / cronica zenitului ei".*

Poetul alege conştient deşertarea de slava lumii, se despoaie de Lumina care-l aureolează şi se prezintă nud în faţa noastră, având ca singur acoperământ, propriile cuvinte, care-l apără, îl ţin la suprafaţă

şi-i redau identitatea şi demnitatea de Copil al lui Dumnezeu, pe care a primit -o o dată cu primul Sacrament al iniţierii creştine.

CEZARINA ADAMESCU, **Galaţi,** redactor la revista ***AGERO*-Stuttgart**
7 ianuarie 2010, de ziua Ionilor

***

orientalia

INEDIT: UN ORIENTALIST ROMÂN - FLORIN DELEANU - LA TOKYO

Prezentăm, mai jos, date absolut noi, în România, cu privire la orientalistul Florin Deleanu, obţinute de la savantul însuşi, în urma unei corespondenţe deosebite - Tokyo-Focşani - purtate luni de zile, cu autorul prezentului material; mai facem precizarea, înainte de toate, că Deleanu calcă viguros pe urmele conjudeţeanului său, constănţeanul Aram Frenkian; cât despre capacităţile sale de poliglot, ne-a uimit faptul că este un foarte bun cunoscător a şapte limbi străine, la care se adaugă rezonabila cunoaştere a încă douăzeci de limbi clasice şi moderne .

În anul 1959, pe data de 9 decembrie se naşte Florin Deleanu, unul din cei mai titraţi orientalişti români contemporani, a cărui specializare în domeniul indianisticii s-a accentuat după 1991.

Plecat în Japonia - naturalizat în Ţara Soarelui Răsare - Florin Deleanu porneşte în aventura orientală, iniţial, printr-o aparte deschidere către spiritualitatea chineză, căci studiile universitare împlinite la Bucureşti între anii 1979-1983 demonstrează specializarea sa în limba chineză.

În schimbul intercultural româno-chinez de dinaintea anului 1989, Florin Deleanu se înscrie în cadrul Facultăţii de Limbi Străine de la Beijing, unde urmează cursuri intensive de limba chineză.

Începând cu 1988 şi continuând până în anul 1991, sub îndrumarea profesorului ***Bunga-Fumimasa Fukui*** se specializează în filosofie orientală, respectiv în budhismul chinez. Cursurile urmate au loc la Universitatea **Waseda,** Tokyo.

Demersurile derulate în vederea definitivării tezei de doctorat, se derulează trei ani mai târziu sub îndrumarea aceluiaşi profesor universitar doctor, ***Bunga-Fumimasa Fukui***, pentru ca doctoratul în filosofie să fie trecut cu *Magna cum laudae*, în 2005, la Universitatea din Hamburg, *Departamentul de Cultură, Istorie Indiană şi Tibetană*, avându-l drept coordonator doctoral pe universitarul ***Lambert Schmithausen***.

Înaintea plecării din ţară a lucrat ca translator la Compania de Calculatoare Bucureşti, în postura de translator; apoi, după anii 1990, mai precis începând cu 1991 a fost profesor de engleză la ***Miyazawa Gakuen High School*** (Yokohama, Japonia) până în 1994; un an de zile, în 1995, a predat limba engleză la *Yokohama International College*, ulterior la *Facultatea de Litere* a *Waseda University* (Tokyo).

Urmează o perioadă intensă a activităţii profesionale de nivel universitar, când Florin Deleanu ocupă, pe rând, posturi importante ca profesor de engleză şi filosofie - 1994-2001: *Kansai Medical University* (Osaka, Japonia).

Între anii 2001-2003 susţine cursuri de budhism la *International College for Postgraduate Buddhist Studies*, pentru ca între 2001-2002, aproape în paralel, să deţină calitatea de *visiting professor* al *Universităţii Hamburg, Institututul de Studii Asiatice şi Africane* .

În 2007 i se oferă un post universitar la Oxford, refuzat de Florin Deleanu din motive personale. Îşi continuă activitatea în cadrul Departamentului de Arte şi Litere al Universităţii Meiji, iar în 2008 devine lector al Universităţii din Tokyo, specialist în studierea budhismului.

În 2009 e ales Director al Institutului Internaţional pentru Studii Budhiste.

Urmare a meritelor ştiinţifice, devine membru al mai multor instituţii, precum: ***International Association of Buddhist Studies, Japanese Association of Indian and Buddhist Studies, Nippon Buddhist Research Association, Association of Buddhist Philosophy, Institute of Eastern Culture, Society of Oriental Philosophy of Waseda University***.

Aria specializărilor sale, în prezent, cuprinde: **budhismul indian** - Yogācāra, Abhidharma, **buddhismul timpuriu**, literatura Prajñāpāramitā, **buddhismul chinez**, meditaţia în buddhismul timpuriu chinez, secolele II şi VI, istoria canonului budhist în Asia de Est şi Tibet, paleografia textelor budhiste medievale, din nordul Indiei.

***

*(L-am lăsat pe Florin Deleanu să vorbească despre sine însuşi prin intermediul corespondenţei avute cu acesta, considerând că, pe de o parte, intervenţiile sale reprezintă un document, dar şi un aport personalizat privind propriul CV, realizat într-o manieră fascinantă prin conţinutul informaţiilor inedite oferite. Rândurile italice, din textul de mai jos, îi aparţin în totalita te).

Din corespondenţa cu Florin Deleanu – Tokyo/Focşani
3 aprilie 2010

Stimate domnule Agafiţei,

Încă o dată permiteţi-mi să vă mulţumesc din inimă pentru onoarea pe care mi-o faceţi prin a mă include în minunata carte a dvs., alături de nume aşa de celebre din cultura română. Mulţumirile mele sincere sunt de asemenea datorite şi pentru generoasele aprecieri pe care le faceţi faţă de persona mea. Nu cred că le merit, dar oricum vă sunt adânc recunoscător.

Aştern în cele ce urmează câteva precizări ă i amănunte (în paranteze, pentru a le diferenţia de textul original) legate de activitatea mea. Probabil că nu toate sunt necesare şi relevante – şi în acest sens, mă scuz că vă răpesc timpul –, dar am considerat că va fi mai bine să aveţi toată informaţia la dispoziţie, informaţie care de altfel nu poate să fie reflectată în mod suficient în cele câteva rânduri ale unui CV.

Evident, dvs. sunteţi autorul şi în această calitate, veţi hotărî cum veţi redacta textul în forma sa finală.
Vă rog să-mi spuneţi dacă veţi mai avea nevoie de alte precizări şi amănunte.
Cu cele mai sincere mulţumiri şi cele bune urări de sănătate şi fericire,
Florin Deleanu

(Comentariul următor nu e legat direct de aceasta frază, dar mi-am adus aminte că într-un mesaj anterior, aţi avut amabilitatea de a mă asemăna cu Aram Frenkian datorită locului meu de naştere — Constanţa. Apropo, este o mare onoare şi deşi vă mulţumesc din in imă încă o dată, nu m-aş putea compara cu un asemenea savant). Aş dori însă să adaug în acest context că deşi m-am născut în Constanţa, la trei ani m-am mutat la Mangalia. În acest sens, trebuie să spun că în privinţa locului de baştină, sunt şi mă conside r 'mangaliot', acesta fiind oraşul unde am locuit cel mai mult în Romania. Mă scuzaţi pentru acest neimportant amănunt, dar mi-am permis aceste câteva rânduri pentru a aduce o mică precizare).

Plecat în Japonia, naturalizat în Ţara Soarelui Răsare, Flori n Deleanu porneşte în aventura orientală, iniţial, printr-o aparte deschidere către spiritualitatea chineză, căci studiile universitare împlinite la Bucureşti între anii 1979-1983 demonstrează specializarea sa în limbile chineză şi engleză. În schimbul int ercultural româno-chinez de dinaintea anului 1989, Florin Deleanu se înscrie în cadrul Facultăţii de Limbi Străine de la Beijing, unde urmează cursuri intensive de limba chineză.

(În China am stat numai două luni, într-un curs intensiv de vară, care nu a fost însă în cadrul schimburilor româno-chineze. Participarea a fost organizată ca o excursie privată, pe care am plătit-o de unul singur în întregime).

Începând cu 1988 şi continuând până în anul 1991, sub îndrumarea profesorului Bunga-Fumimasa Fukui se specializează în filosofie orientală, respectiv în budhismul chinez. Cursurile urmate au loc la Universitatea Waseda, Tokyo. Pregătirea în vederea definitivării tezei de doctorat se derulează trei ani mai târziu sub îndrumarea aceluiaşi profesor, Bunga-Fumimasa Fukui, pentru ca doctoratul în filosofie să fie trecut cu *Magna cum laudae* în 2005, la Universitatea din Hamburg, Departamentul de Cultură şi Istorie Indiană şi Tibetană, avându-l drept coordonator pe universitarul Lambert Schmithausen.

(În privinţa studiilor postuniversitare, trebuie să fac câteva precizări detaliate, mai ales legate de sistemul de educaţie japonez. În Japonia, până la sfârşitul anilor '90, doctoratul a fost considerat sfârşitul (sau mai bine-zis, încununarea) unei activităţi ştiinţifice mai degrabă decât debutul pe arena academică.
Această atitudine are rădăcini istorice adânci şi complexe, una fiind vechiul sistem chinez, în mare parte confucianist, de 'savanţi de erudiţie vastă numiţi în japoneză 'hakase'. Sistemul a fost introdus pe la sfârşitul secolului al VI-lea şi „savanţii de erudiţie vastă" erau membri ai elitei guvernamentale, fiind însărcinaţi de obicei cu educaţia, arhivele istorice, medicina tradiţională, astrologia etc.
Acest sistem a încetat să fie operativ prin secolul al X-lea, dar cuvântul 'hakase' a continuat să fie folosit pentru a denumi o persoană de erudiţie (nu neapărat având o funcţie guvernamentală). O asemenea persoană era de obicei în vârstă, deoarece oricât ar încerca un tânăr să studieze, erudiţia nu se poate obţine în zece sau douăzeci de ani. (În paranteză, aş adăuga, aici, faptul că în cercurile tradiţionale de studii buddhiste din Japonia, venerabilii profesori şi cărturari ţin să reamintească tinerilor, mai ales celor impetuoşi şi dornici de rezultate imediate, că vârsta când un învăţăcel devine un expert este 60 de ani, înainte de această vârstă nefiind decât un 'kozo', 'novice de templu' de obicei însărcinat cu slujbe nesemnificative cum ar fi curăţenia mânăstirii….)
Acelaşi cuvânt -'hakase' - a fost folosit pentru a traduce termenul modern de 'doctor' (PhD. etc.) în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când Japonia a început perioada de modernizare şi reformare a vechilor instituţii feudale.
O persoană tânără care devine 'doctor' = 'hakase' , mai ales în umanistică, a fost percepută mai mult sau mai puţin ca o 'contradictio in adjecto'. Trebuie să amintim aici şi faptul că obţinerea doctoratului în umanistică era mult mai dificilă pe atunci şi în Occident. Au fost, totuşi, cercetători japonezi, nu mulţi, care au devenit doctori la universităţi europene. Ei însă se foloseau de titlul de 'PhD' etc. scris în litere latine, deci netradus în japoneză - dovada că un PhD. nu era (şi nu este) văzut ca echivalent cu 'hakase'. Majoritatea din ei au devenit profesori universitari şi deşi 'doctoratul' japonez nu a fost considerat o condiţie pentru poziţia academică, unii (foarte puţini, cam 10-15% - aceasta nu reprezintă statistici oficiale ci mai degrabă impresia mea!) au decis să-şi prezinte teza de doctorat, de obicei, cam în jurul vârstei de 60 ani. Aceasta era considerată mai degrabă ca o recunoaştere a unei lungi cariere academice. De fapt, o mare parte dintre aşa-numitele 'teze de doctorat' tradiţionale în umanistică, consistă într-o culegere de articole publicate de autor pe parcursul a câtorva decenii, articole având mai mult sau mai puţin (uneori, foarte puţin…) o anumită congruenţă tematică. (Trebuie subliniat că, ceea ce spun se aplică mai ales pentru studii umanistice, în special cele având în vedere istoria, sinologia, buddhologia etc. Doctoratul în ştiinţe exacte, matematica, economie etc. a evoluat mai mult sau mai puţin pe aceleaşi linii ca în Occident). Numai la acest stadiu putea un savant să se folosească de titlul de 'hakase' (mai precis , ,bungaku hakase' = savant de erudiţie vastă în litere', care avea în primul rând o valoare simbolică.
Lucrurile s-au schimbat în mod dramatic pe la sfârşitul anilor '90, mai ales sub presiune guvernamentală. În anii '80, guvernul japonez a promis că va accepta 100.000 de studenţi străini, mai ales din Asia, la studii în Japonia. Numărul însă nu a crescut în proporţie cu aşteptările oficiale.
Unul dintre motive, s-a observat, a fost faptul că studiile post-universitare în umanistică nu duc la obţinerea doctoratului, ceea ce făcea ca mulţi studenţi să aleagă SUA sau Europa.
Sistemul a fost re-organizat cu precizarea ca doctoratul să fie acordat cu aceeaşi rapiditate ca în ştiinţele exacte. Comunitatea academică s-a împotrivit dar în cele din urmă un factor 'ne-ştiintific' şi-a spus cuvântul. Marea majoritate a universităţilor japoneze, publice sau private, primesc substanţiale subvenţii din partea Ministerului Educaţiei, subvenţii care sunt de cele mai multe ori esenţiale pentru supravieţuirea instituţiei. În cele din urmă, s-a ajuns la un compromis: noul sistem a fost acceptat însă titlul de doctorat a fost rebotezat.
Beneficiarii vechiului sistem vor continua să fie numiţi 'bungaku hakase' 'doctori în litetere', dar noii novici vor fi cunoscuţi sub numele de 'hakase (gakujutsu)' 'doctori (studii academice)'. Noul sistem s-a răspândit aşa cum a dorit Ministerul, şi numărul de doctori, locali şi străini, a sporit considerabil. (În Japonia, de obicei, durează mult până se formulează şi se adoptă o nouă lege, dar o dată devenită lege, se aplică cu uluitoare viteză şi precizie matematică). Din păcate însă, şi probabil neanticipat de guvern, este faptul că 'ranking'-ul internaţional pentru un doctorat în Japonia a scăzut considerabil…
Ca să mă întorc la cazul meu, eu am fost practic cam ultima generaţie de doctoranzi tradiţionali. Deşi, personal, mi-am început studiul şi am obţinut apoi masteratul cu speranţa că voi putea scrie teza de doctorat în câţiva ani, încet, încet mi-am dat seama că va fi, 'sistemic', imposibil. Aşa cum mi-au atras atenţia câţiva profesori şi colegi, după trei ani ca doctorand, oricine are dreptul legal să-şi prezinte teza. Dar aşa ceva este o dovadă de impertinenţă academică, şi chiar dacă profesorul şi universitatea vor

accepta teza acordându-ţi doctoratul, eşti obligat să-ţi publici teza. Şi dacă alţi savanţi vor observa vârsta noului 'doctor' şi vor critica lucrarea în public (articole, reviews etc.), acesta va fi sfârşitul carierei academice, mai degrabă, decât începutul ei.

Adevărat, au existat câţiva temerari care s-au abătut de la sistem, în mare majoritate din China sau Coreea. Dar era vorba mai ales de străini care aveau nevoie de titlu în ţara de baştină. Li se acordase doctoratul, dar condiţia era că se vor întoarce imediat în patrie, şi nu vor încerca să obţină posturi în Japonia (implicaţia fiind, că oricum nu le vor primi...).

Personal, eu am fost hotărât atunci, ca şi acum, să rămân permanent în Ţara Soarelui Răsare, de care mă simt foarte înamorat chiar după mai bine de 23 de ani de stabilire, şi nu am găsit nici un motiv să mă grăbesc cu doctoratul.

În plus, din punct de vedere academic, interesul meu se îndrepta din ce în ce mai mult spre India şi nu eram sigur cât de mult să-mi vâr nasul' în indianistică şi cât să mi-l ţin în sinologie.

De fapt, la numai şase luni după terminarea celor trei ani de doctorat şi având numai masteratul, mi s-a oferit postul de profesor de engleză şi filosofie la Institutul de Medicină Kansai din Osaka. Aceasta fiind, de fapt, în buna tradiţie a lumii academice japoneze – la urma urmei, îmi terminasem toate studiile, titlul de doctor nu era aşteptat de nimeni. Aş fi putut, de fapt, să continuu în buna tradiţie japoneză şi să duc o fericită viaţă de ,dolce far niente'. Ca profesor de engleză (de fapt, şeful catedrei) în primul rând, aş fi avut obligaţia de a preda câteva ore pe săptămână şi a veni din când în când la şedinţe. Seminarul de filosofie l-aş fi putut dedica studiilor de etică medicală (ceea ce de fapt am făcut câţiva ani), uitând de studii buddhiste, sinologie, indologie etc.

Nici până azi nu ştiu de ce nu am am ales acest drum dulce în viaţă. Probabil un demon (al curiozităţii sau/şi al vanităţii?) m-a împins să nu fiu satisfăcut numai cu dulceaţa...

La 34 de ani, m-am aflat de facto în culmea carierei academice. Nimic nu mi se cerea pe plan de cercetare. Cei câţiva ani de început în activitatea profesională au fost însă marcaţi de un fel de chinuire sufletească (cuvântul trebuie însă luat într-un sens uşor, nepatologic – sunt o fire foarte optimistă şi jovială şi chiar în momente de ,chin' sunt în general bine dispus).

Oricum, mă simţeam ,stingherit', ca să zic aşa, de faptul că deşi sunt tratat cu tot respectul ca ,domn profesor universitar', mai am aşa de mult, imens de mult, de a învăţa şi doream să o fac. În aceşti ani, am înţeles, de asemenea, din ce în ce mai bine, că în studiul pe care îl făceam, istoria aşa-numitelor ,scripturi de meditaţie buddhistă', în traducere chineză, cere o serioasă bază în indianistică, mai mult dacât în sinologie.

Mai bine de jumătate din studiile făcute la Universitatea Waseda din Tokyo au fost în indianistică, dar nu am simţit că trebuie să continuu sau, în unele cazuri, să reîncep mai toate ramurile necesare studiilor buddhiste indiene.

Acest şir de evenimente ne aduce acum pe la sfârşitul anilor '90, când sistemul de doctorat se schimbă, şi în câteva convorbiri cu profesorul meu de la Waseda, dl. Fukui, am fost sfătuit că pot să-mi prezint teza şi că îmi va garanta obţinerea doctoratului. Dl. Fukui, un mare sinolog educat la Tokyo şi Paris, a fost şi continuă să fie extrem de drăguţ cu mine şi încurajarea sa a fost tentantă, dar deja contemplam un nou ,zid'. Nu îmi puteam închipui teza decât în domeniul indianisticii, şi dl. Fukui fiind un sinolog nu mi-ar fi putut da decât un ajutor limitat. Foarte probabil, aş fi putut obţine titlul de doctor, devenind unul dintre primii europeni numit ,hakase', chiar dacă aceasta ar fi fost în noul sistem. Dar ceea ce a fost şi este mai important, este nu un simplu titlu, ci cantitatea şi calitatea cunoştinţelor care vor însoţi acest titlu. În plus, titlul nu îmi era necesar pentru cariera profesională. Eram deja profesor, fără nici o obligaţie de noi titluri...

În acest context, am făcut cunoştinţă în 1997 cu un doctorand german aflat la studii de câţiva ani în Japonia. Acest doctorand, pe nume Michael Zimmermann (actual profesor titular al catedrei de studii buddhiste la Univ. Hamburg) era, de fapt, studentul unui savant legendar în lumea studiilor buddhiste , profesorul Lambert Schmithausen, de la Universitatea din Hamburg.

Prof. Schmithausen era pentru mine un nume foarte cunoscut nu numai pentru eminentele lucrări dar şi datorită faptului că era magistrul unuia dintre foştii mei profesori de la Univ. Wased a, Prof. Takashi Iwata, care adesea ne vorbea despre marile realizări şi excepţionalele calităţi umane ale d-lui Schmithausen. Într-un fel, eram ceea ce în tradiţia orientală se numeşte ,discipol-nepot' al profesorului Schmithausen, mai ales că dl. Iwata a fost principalul îndrumător al paşilor făcuţi de mine la Waseda în domeniul indianisticii. În plus, norocul (karma?) făcuse ca în anul precedent al întâlnirii mele cu Michael să fi avut marele privilegiu de a-l cunoaşte pe Prof. Schmithausen personal la o conferinţă în Leiden, Olanda. Nu numai că domnia sa s-a bucurat mult să afle de faptul că-i sunt ,discipol-nepot', dar m-a

măgulit nespus în a fi interesat în prezentarea mea. În plus, am descoperit că avem în comun interese în studii, mai ales în legătură cu buddhismul.
Un lucru pe care noul meu prieten german, Michael, mi l-a relevat a fost faptul că sistemul german de doctorat este extrem de liber şi generos. În principiu, se reduce la acceptarea ca discipol de către îndrumător, numit de fapt în germană ‚docktorsvater'. Universităţile, cel puţin Hamburg Univ., nu au nici un regulament care să ceară reşedinţa doctorandului în Germania. Dacă doctorandul are masteratul şi este acceptat de doktorsvater, există o singură cerinţă: să scrie o teză solidă (soli dă în sensul dat de buna tradiţie academică germană). Această relevaţie (de fapt, revelaţie!) m-a umplut de bucurie şi speranţă: poate că voi avea şansa să-mi scriu teza în indianistică (istoria buddhismului indian) sub îndrumarea unuia dintre cei mai mari savanţi în domeniu. După câteva luni de cumpănire, mi-am luat inima în dinţi şi i-am scris d-lui Schmithausen, explicând însă că obligaţiile profesionale nu-mi vor permite să stau în Germania decât pentru scurte perioade. Răspunsul a fost mai mult decât favorabil.
Prof. Schmithausen era foarte bucuros să mă primească printre doctoranzii lui, ceea ce nu va necesita însă reşedinţă la Hamburg, mai ales că fiind un ‚discipol-nepot', sunt deja familiarizat cu metodele lui. O scurtă prezenţă, preferabil o dată pe an, va fi de ajuns. Răspunsul d-lui Schmithausen a venit în luna martie, 1998.
Nu vă pot spune cât de fericit am fost! Am plecat imediat la Hamburg, unde am discutat cu dl. Schmithausen despre detaliile temei de studii (care a devenit apoi cartea The Chapter on the Mundane Path (Laukikamārga) din lista de mai jos) şi a mă înscrie în mod oficial în cursul de doctorat (deşi doktorsvater este esenţial, o anumită doză de formalităţi şi criterii sunt cerute de biroul universităţii). În anii următori, am fost în câteva rânduri la Hamburg ca student şi o dată ca profesor (în iarna 2001-2002). Dl. Schmithausen a fost mai mult decât generos să mă invite să predau ca ‚visiting professor'.
Am fost, în acelaşi timp, doctorand frecventând seminarele domniei sale, şi profesor predând în domeniul traducerilor buddhiste timpurii în China. (Prof Schmithausen mi-a făcut marea onoare să participe la cursurile mele; nu ştiu dacă domnia sa a avut ceva de profitat de pe urma lor (deşi m-a asigurat că a avut...), dar eu am avut multe de învăţat din comentariile şi întrebările sale.) În plus, în decursul anilor, dl. Schmithausen a venit de cîteva ori în Japonia, şi în două rânduri a predat câteva luni de zile la universităţi japoneze ca ‚visiting professor'. În total, am studiat direct sub îndrumarea domniei sale cam nouă luni.
Dar mai mult decât orice, notele pe care le-a făcut pe marginea tezei mele de doctorat au fost cea mai preţioasă exeperienţă pe care am avut-o în întreaga viaţă ca învăţăcel. Deşi mi-a luat şapte ani de viaţă să-mi scriu teza (dat fiind faptul că în întreaga această perioadă a trebuit să continuu să-mi îndeplinesc sarcinile profesionale, întâi la Kansai Medical University şi apoi din 2001 la International College for Postgraduate Buddhist Studies, actuala instituţie unde lucrez), nu am regretat nici o clipă.
Nu numai că am avut enorm de învăţat, dar în dl. Schmithausen am întâlnit figura ideală de savant şi profesor eminent. În plus, este un om de omenie cum rar găseşti. Deşi am avut imens de învăţat de la mulţi profesori şi oameni remarcabili, dl. Schmithausen rămâne pentru mine adevăratul ‚guru' pe care îl respect din toată inima (încă o dată, cuvântul ‚guru' nu trebuie luat într-un sens foarte grav; fiind agnostic şi în esenţă nespiritual, nu dau cuvântului un sens metafizic; probabil că ‚mentor' sau ‚magister' ar fi mai potrivite). Oricare ar fi nuanţa cuvântului, adevărul rămâne acelaşi: îi sunt infinit recunoscător d-lui Schmithausen pentru uriaşa cantitate şi impecabila calitate de cunoştinte pe care a avut generozitatea să le împărtăşească împreună cu mine.
Mă scuzaţi pentru această lungă, prea lungă, serie de episoade, dar situaţia care este exprimată în câteva cuvinte în CV (anume, că am terminat cursul de doctorand la Waseda şi apoi mi-am luat doctoratul la Hamburg) cere sute de linii labirintice. Vă voi mulţumi imens dacă le veţi putea redacta într-un mod mai concis).

Îmi permit, aici, o mică paranteză: văd că scrieţi ‚buddhism' ca în engleză, franceză etc., ceea ce mă bucură mult. Uneori mi s-a atras atenţia de către vorbitori români, că ar trebui sa ortografiez ‚budism' în acord cu legile fonetice ale scrierii române. În principiu, nu cred că ‚budism' este greşit, mai ales dacă se adoptă o perspectivă strictă a legilor fonetice. Pe de altă parte, ‚buddhism' este cel mai potrivit mod de a translitera cuvântul sanscrit ‚Buddha'; şi dacă scriem ‚Shakespeare' la fel ca englezii, nu văd de ce nu adoptăm ‚Buddha' (şi în consecinţă, ‚buddhism') care este cel mai fidel mod de ortografie a pronunţiei indienilor antici şi moderni.
În plus, grafia budism ne izolează într-un fel pe plan internaţional, fiind una dintre puţinele limbi care scrie acest termen cunoscut, probabil, mai tuturor ca ‚buddhism'. Dar, repet, nu sunt total împotriva grafiei, budism' – dacă cineva doreşte să o adopte, are, cred, toate drepturile în cadrul legilor limbii

române. Este mai degrabă o preferinţă personală şi mă bucur că mi -o împărtăşiţi), dar una care sper sa fie acceptabilă.

LISTA PUBLICAŢIILOR

1. The Sutra on the Entry into the Island (An English Translation of Bodhiruci's Chinese Version of the Laukāvatārasūtra) aflată în lucru pentru a fi editată de BDK English Tripitaka Series, în 2012

2. *The Chapter on the Mundane Path (Laukikamārga) în Śrāvakabhūmi*: *A Trilingual Edition (Sanskrit, Tibetan, Chinese), Annotated Translation, and Introductory Study* . Tokyo: The International Institute of Buddhist Studies, 2006

3. *Studies on the Manuscript Tripitaka of the Kongō -ji and the Newly Found Buddhist Scriptures* <*co-autor*>, Tokyo: The International College for Postgraduate Buddhist Studies, 2004

ARTICOLE

1. „*Spiritual Cultivation in Yogācāra Buddhism* , publicat în *Yogācāra-Vijñaptimātratā Thought,* volumul VII al Seriei *Mahāyāna Buddhism Series,* Publishing House (Japonia) (cca 50 pages).

2. „*Transmission and Creation: Ordinations for Nuns in Ancient and Early Medieval Japan . Journal of the International College for Advanced Buddhist Studies,* (2010, cca. 50 pag.).

3. „*Meditative Practices in the Bodhisattvabhūmi: Quest for and Liberation through the Thing-In-Itself*, în Ulrich Timme Kragh ed. *Yogācārabhūmi and Yogācāras*. Harvard: Harvard University Press (2010 cca. 30 pag.).

4. „*Agnostic Meditations on Buddhist Meditation . Zygon: Journal of Religion and Science* . Vol. 45 (2010, cca. 30 pag.).

5. „*Sedi, Vidi, Vici: Whats, Hows and Whys in Buddhist Meditation* . În *N.H. Samtani Felicitation Volume*. Varanasi: Benares Hindu University (2010, cca. 60 pag.).

6. „*The Formation and Historical Background of the Śrāvakabhūmi: Focusing on its School Affiliation*, *Thought and Religion of Asia,* 2007

7. „Spiritual Cultivation and Awakening in the *Śrāvakabhūmi*. *Transactions of the International Indology Conference,* Goa (India), 2007 (17 pag.).

8. „*The Manuscript Transmission of Xuanzang's Trans lation of the Śrāvakabhūmi in China and Japan*, Toshinori Ochiai, în *Comprehensive Studies on the Manuscript Tripitaka and Sacred Texts of the Kongō -ji Collection* - Tokyo: The International College for Postgraduate Buddhist Studies (2007)

9. „On the Newly Discovered Kongō-ji Text of the *Anban shou yi jing trades",* în *Tōhōgaku no shin-shiten* - (*New Perspectives in Eastern Studies*), editat de Fukui Fumimasa-Bunga. Tokyo: Goyō shobo (2003)

10. „The Newly Found Text of the *Anban shou yi jing*, *Journal of the International College for Advanced Buddhist Studies* - (2003)

11. „Some Remarks on the Textual History of the *Śrāvakabhūmi*, *Journal of the International College for Advanced Buddhist Studies* (2002)

12. „Mindfulness of Breathing in the *Abhidharmakośabhāşya*', *The Journal of the Department of Liberal Arts of Kansai Medical University* (2001)

13. „Buddhist Ethology", în Canon Pali: "*Between Symbol and Observation*, *The Eastern Buddhist* (Serie nouă) (2000)

14. „*A Preliminary Study on Meditation and the Beginnings of M ahāyāna Buddhism*, *Annual Report of the International Research Institute for Advanced Buddhology,* (2000)

15. „Recent Trends in Japanese Studies on Premodern (Song to Qing Dynasties) Buddhism in China, *The Journal of the Department of Liberal Arts of Kansai Medical University* (1998)

16. „Participating in the International Workshop on The Works of An Shigao - 1996, Leiden, *Eastern Studies,* (1997)

17. „A Preliminary Study of An Shigao's, Translation of the *Yogācārabhūmi*, *The Journal of the Department of Liberal Arts of Kansai Medical University* - (1997)

18. „The 34th International Congress of Asian and North African Studies - *Thought and Religion of Asia* - (1994)

19. „Śrāvakayāna Yoga Practices and Mahāyāna Buddhism, *Bulletin of the Graduate Division of Lit erature of Waseda University*, (1993)

20. „An Shigao and the History of the *Anban shouyi jing', Asian Culture and Thought,* (1993)

21. „Mindfulness of Breathing in the *Dhyāna Sūtras*, *Transactions of the International Conference of Orientalists in Japan,* (1992), de asemenea publicat şi în Chieh-hsien Ch'en, ed. *Proceedings of the 35th Permanent International Altaisitic Conference, 1992, Taipei.*

22. „On the Compilation Process of the Present Text of the *Anban shouyi jing*, *Thought and Religion of Asia* - (1992)
23. „Oriental Studies in Romania: A Brief Introduction - *Eastern Studies* (1991)
24. „O perspectivă semiotică asupra progresului în artă („A Semiotic Perspective on Progress in Art), *Revista de filosofie (Journal of Philosophy)*, Romanian Academy, (1985)
25. „Filosofia limbii în China antică („Language Philosophy in Ancient China), *Studii şi cercetări lingvistice (Linguistic Studies and Research)*, Romanian Academy, în Vol.35 -36 (1984)

***

OVIDIU CRISTIAN NEDU ŞI PROGRESUL REMARCABIL AL INDIANISTICII ROMÂNEŞTI ÎN CONTEMPORANEITATE

Numai dacă arunci o simplă privire asupra tezei de doctorat a tânărului cercetător Ovidiu Cristian Nedu şi este suficient să realizezi, că lucrarea ştiinţifică dezvăluie, *in nuce*, savantul de anvergură care promite, cu fiecare nouă ieşire în arealul livresc de profil, o perspectivă apropiată a înţelegerii cugetării caracteristice subcontinentului indian; în fapt, Ovidiu Nedu demonstrează gradual şi în timp, că eforturile intelectuale proprii, în direcţia relevării modalităţii specifice de cugetare indiene se metamorfozează în adevărate jaloane spirituale, de data aceasta, în spaţiul istoriografiei româneşti de profil.

Teza de doctorat - ce tratează chestiuni referitoare la sistemul metafizic al budhismului Vijnanavada - reprezintă, în ansamblul său, o tratare aproape exhaustiv-esenţial-paradigmatică a temei; astfel, probleme ca *statutul ontologic al fluxului cauzal, universalitatea conştiinţei-depozit ori registrul alterat al existenţei determinate*, reuşesc a fi discutate din interiorul acestora şi dintr-o fericită perspectivă indiană, fapt arareori petrecut în scrierile românilor care s-au raportat la Orient, în general, India, în mod special.

Şi Eliade abordase probleme ale budhismului, pe când avea aproximativ 23 de ani, edi tând în *Revista de filosofie*, din lunile ianuarie şi martie ale anului 1930, în cuprinsul a 22 de pagini, părerile personale cu privire la *contribuţiile filosofice ale doctrinei, legii celor 12 cauze, înlocuirii conceptului de cauzalitate cu al relativităţii*, însă, prin comparaţie cu Ovidiu Nedu - aflat şi el la o vârstă nu foarte depărtată de a lui Eliade - modalitatea de lucru era una foarte sintetică, bazată, într-o anumită măsură, pe contribuţiile occidentalilor Poussin privind Nirvāna, de pildă, sau ale lui Stcherbatzky; Eliade includea, în reperele personale livreşti, de pe atunci, mai ales pe cele occidentale, precum - de exemplu, *Buddhist Philosophy* - editată de A.B.Keith la Oxford, în 1923.

Cu Ovidiu Nedu, însă, lectorul are prilejul, nu numai de a parcurge pagini budhiste comentate ştiinţific, riguros, ci şi de a constata, că bibliografia utilizată, deşi se întâlneşte, în unele situaţii, cu a lui Eliade - de exemplu, *Rhys Davids* - cuprinde repere indiene sută la sută, garanţie în plus a tratării fenomenului supus investigaţiei.

E drept, Eliade, mai târziu - ca şi Nedu, de altfel - avea să cunoască India la ea acasă, avantaj incontestabil pentru reliefarea lumii din perspectiva estică, fapt concretizat în anumite creaţii eliadeşti la revenirea în ţară şi apoi în activitatea sa ulterioară desfăşurată departe de ţara natală.

La Nedu, experienţa indiană se va observa mai bine ca în cazul altora, lucru pornit, probabil, şi dintr-o structură interioară aparte, care i-a facilitat înţelegerea, dar şi comentarea, expunerea celor studiate într-un limbaj firesc, uşor accesibil, nu ermetic, fapt ce ne face să ne amintim, din nou, de Eliade care deţinea o aceeaşi uşurătate a expunerii chiar şi a celor mai complicate doctrine ori şcoli filosofice indiene *astika* ori din afara acestora.

Upanishadele - traduse direct din limba sanskrită de Nedu - notele introductive şi comentariile realizate, editate la Herald în 2001, ne amintesc nouă, personal, de modalitatea de lucru a lui Sergiu Al-George.

Aceeaşi seriozitate în traducerea textului/textelor, aceeaşi aplecare spre detaliu şi oferire a amănuntelor necesare înţelegerii cât mai complete a celor prezentate, acelaşi comentariu îndrituit ştiinţific, înalt, ce face din autor un nume de referinţă al literaturii indiene, de specialitate, din România prezentului.

Lecturând, în paralel, traducerile, notele şi comentariile realizate de Simenschy la Mundaka - Upanishad şi de Ovidiu Nedu asupra aceleiaşi creaţii, nu poţi să nu constaţi superioritatea celui din urmă, care "*aduce la zi*" stilul şi forma prezentării upanishadei amintite, citirea în paralel reliefând, în cazul lui Simenschy, o încordare a textului, o crispare şi o traducere încorsetată între anumite limite lingvistice, ceea ce nu se regăseşte, din fericire, în cazul lui Nedu.

Traducerea efectuată de Nedu, propune o mai bună întregire a textului şi o superioară adaptabilitate a limbii sanskrite la limba română; până şi comentariile realizate sunt altele, adeseori total diferite ca formă şi, uneori, conţinut, căci acolo unde, de pildă, Simenschy vede în traducerea sa ca utilă folosirea termenului "*fericire*", Nedu întrebuinţează "*bunătate*" sau "*generozitate*", fapt ce diferenţiză sensibil cele două abordări.

Şi textul upanishadic, în sine, oferă destule diferenţe, prin traducere, cel puţin, în favoarea lui Nedu, atât cât să demonstreze, că "*şcoala*" de indianistică, neoficial declarată în spaţiul autohton, traversează o perioadă fastă, încercând să ajungă din urmă şcolile occidentale demult consacrate; mai mult decât atât, să se circumscrie înţelegerii indiene a spiritualităţii milenare născute în arhaica Indie.

Ca o prelungire firească a preocupărilor şi urmând firul istoric, chronologic al derulării cercetărilor de sorginte metafizică, Ovidiu Nedu abordează, într-o altă apariţie editorială, *Advaita Vedānta*, propunând discuţii asupra doctrinei ca atare, precum şi raportări la Śankara, Gaudap āda, Sādananda.

Mai este de remarcat, cel puţin un aspect, anume al comentariilor realizate de Nedu, care, practic, întrec în volum şi, uneori, în consistenţă, textele originale, redate în carte.

Munca de anvergură asupra celor prezentate succint - în rândurile de faţă - ne propune un alt reprezentant al generaţiei tinere, alături de Liviu Bordaş sau Mircea Itu, care contribuie din plin la progresul indianisticii din spaţiul carpato-danubiano-pontic.

prof. univ. dr. **Florinel AGAFIŢEI**, **Focşani**

***

valahica

CUVÂNTUL VALAH – CIFRU AL LOGOSULUI UNIVERSAL

Cuvântul ***Valah*** trebuie considerat cifru al logosului universal întrucât reprezintă arhetip ul graiului uman articulat, aşa cum l-a definit E. Cassirer în eseul *Mit şi Limbaj* (vezi revista „Secolul XX", 1988 Nr. 1-2-3, p.235), conform căruia arhetipul reprezinta atât originea cât şi raţiunile care au generat marea majoritate a cuvintelor fundamentale ale graiului uman articulat.

Pe de altă parte în viziunea filozofului şi matematicianului Leibniz, faptele de limbă care au avut loc la origini pot fi ilustrate şi prin cuvinte actuale, aşa încât prezentăm seriile de mai jos pentru a evidenţia faptul că numeroase toponime româneşti de vecinătate se înrudesc sub aspect lingvistic, prin forme fonetice succesive începând mereu de la unul şi acelaşi cuvânt arhetipal – ***Valac***, ceea ce îl şi impune atenţiei noastre

- Valcău – Balc – Barcău – Porc – Marca – Mărgău,
  Alac –Lac (dar care este culme şi nu lac)
- Vlăhiţa – Vulke – Ulcani – Lucani (Lupeni) – Păuleni
  Bulgă(reni) – Becle(an)
- Vulcan – Lupeni – Uricani
- Vulcana-Băi – Vâlcăneşti – Bălceşti – Păuleşti – Lipăneşti
- Valchid – Calva (şi alte trei hidronime Colbu = Colvu) – Albac
  Coveş – Covasna – Covaşniţa
  Bârghiş – Richiş – Ighiş
  Avrig – Givra
- Vârghiş – Arcuş – Racoş – Acoş omonim cu Agăş, Acâş şi ogaş
- Vârghiş – Hârghiş – Cârţiş(oara) – Creaţa – Craca – Cracu – Crăc(i)un – Crăciuneasca – Crăciuna

Aici trebuie remarcată, în mod obligatoriu, coincidenţa dintre hidronimele Crăciun şi teonimul C raciun, zis Moş Crăciun, fapt care nu poate fi explicat prin transfer de nume, ci prin aceea că unul şi acelaşi arhetip ***Valac*** a generat prin aceleaşi forme succesive pe de o parte toponimele, iar pe de altă parte teonimele, unele dintre ele devenite teonime eterne aşa după cum sugerează următoarele exemple:

- Walhala
- Walkirii
- Vulcanus
- Valak-Hilyah atestat de Rig-Veda cu 4000 de ani în urmă, aflat în corelaţie cu al-Ilah astăzi Allah, iar pe de altă parte cu YHWH
- Volkodlak exprimat de hieroglif a (fonogramă) ***Lupul Dacic*** folosită ca insemn pentru rangul preoţesc de Vlădică şi implicit ca semn heraldic pentru Dacia.
- Volkolak
- Wilkolak
- Vârcolac
- Vurvolak
- Werwulf
- Beerwolf
- Garwalf
- Versipelis

În temeiul universalei şi binecunoscutei treceri **V—M** mai includem aici

- Zeus Meilichios mai târziu Zeus Lykaios
- Melqart, identificat cu Hercule,
- Mars

Remarcat pe cale empirică pentru că este termenul de început al seriilor de toponime şi m itonime pe care le-a generat, cuvântul ***Valah*** se motivează ca arhetip prin legătura sa directă cu apelativul ***avlake,*** apelativ prin care armânii definesc de multe milenii până astăzi apa curgătoare.

Metaforizat după cele minimum zece înţelesuri ale concept ului de râu, cuvântul, arhetipal ***avlake*** a generat noi şi noi cuvinte pentru graiul uman articulat, prin derivate individualizate fonetic, urmând ***gramatica universală a limbilor*** ale cărei principii sunt ilustrate prin anumite structuri lingvistice concretiz ate sub forma unor ***toponime de vecinătate*** din România.

Pentru lingvişti ca şi pentru nelingvişti, cuvântul este metaforă, şi s -a şi născut ca metaforă. Primordiala onomatopee – adică a face ca … – este din punct de vedere stilistic tot o metaforă.

Referitor la vechimea şi importanţa metaforei, Lucian Blaga a arătat cu mult înainte că: „Metafora s -a ivit în clipa când s-a declarat în lume, ca un miraculos incendiu, acea structură şi acel mod de existenţă numite împreună om, şi se va ivi necurmat atâta timp cât omul va continua să ardă, … omul este animalul metaforizant." (***Trilogia culturii,*** pag. 366-367). Ulterior Prof. Univ. Dr. Ştefan Avădanei consolidează ideea că metafora a apărut odată cu cu omul pe baza unei bibliografii exhaustive prin lucrarea de de mare importanţă intitulată ***La început a fost metafora***.

Interpretată din perspectiva arhetipului ***avlake***, pus în evidenţă de toponimia Vetrei Româneşti, după ce omenirea l-a căutat cu înfrigurare, dar fără succes, două milenii şi jumătate, structura gra iului uman confirmă simultan toate anticipările teoretice care s-au făcut până acum cu privire la limba primordială, cele mai importante dovedindu -se a fi anticipările unor mari gânditori printre care Platon, Abulafia, Cassirer, Chomsky, Blaga.

Aşa dar, fiindcă păstrăm în limba toponimelor noastre ***gramatica universală a limbilor,*** deţinem implicit, conform criteriului formulat de Umberto Eco, şi pârghiile ontologice pentru adoptarea limbii unice în Europa, iar prin teonimele lumii, care au aceeaşi origine cu toponimele, bazele înfăptuirii reale a ecumenismului.

Cu sau fără avizul celor rămaşi la dogma sterilizantă a lui Saussure, gestionăm vatra sacră a Tradiţiei Primordiale, ceea ce ne obligă să afirmăm şi să interpretăm faptele de limbă descoperite, edif icatoare chiar şi pentru cei care din varii motive ne acuză, pe nedrept, de orgolii protocroniste. Aici trebuie să reamintim că noutatea perspectivei la care ne conduce o descoperire nu se etichetează şi nici nu se abordează votând în mod subiectiv ***pro*** sau ***contra***, ci obiectiv, punând în discuţie justeţea premizelor şi dezvoltarea logică prin care s -a ajuns la ineditul concluziilor. Dacă nimic nu poate fi contestat cu privire la premize şi la raţionamente, concluziile se acceptă fără rezerve ori cât de surprinzătoare ar părea la prima vedere.

În cazul dezvoltării de faţă, considerăm incontestabilă marea vechime a toponimelor de pe valea Dunării (de vârstă neolitică şi preneolitică - Georgiev) ca şi faptul că seriile toponimelor de vecinătate pun în eviden ţă arhetipul

avlake. Incontestabil este şi faptul că prin metaforizare şi numai prin metaforizare se pot defini noi şi noi cuvinte. De asemenea, incontestabil este faptul că prin metaforizarea conceptului de râu, denumit până astăzi de armâni ***avlake***, au apărut cuvintele fundamentale ale lumii urmând ***gramatici generative*** eternizate prin anumite toponime româneşti de vecinătate. De aici, incontestabilă şi concluzia că originea graiului uman articulat s-a păstrat vie şi nealterată în vatra multimilenară a vlahilor, acolo unde în spiritul vital al Tradiţiei Primordiale continuă să se dezvolte neîntrerupt cea mai matură, cea mai bogată şi exactă limbă a Europei, limba română.

Neaşteptată doar pentru cei cărora le lipsesc noţiunile elementare de geografia resurselor naturale, de arheologie sau de antropologie, originea valahică a limbilor se cere însuşită şi valorificată fără rezerve, cu atât mai mult cu cât această origine valahică satisface integral şi simultan toate anticipările privind originea graiului uman articulat.

Fiindcă Umberto Eco, pornit ***Pe urmele limbii perfecte în cultura europeană***, caută gramatica universală a graiului uman articulat, ca pe o condiţie ontologică în desemnarea ***limbii perfecte***, iar noi deţinem această ***gramatică universală*** mai ales sub forma unor toponime de vecinătatea din Ardeal, trebuie să înţelegem că a sosit timpul să ne punem în slujba Europei Unite.

Prin misiunea pe care trebuie să ne-o asumăm poate că a sosit acel timp pentru ***Schimbarea la faţă a României.***

cercetător lingvistică genetică, **George Liviu TELEOACĂ, Bucureşti**

***

traduceri

Din versurile poetului austriac THOMAS BERNHARD (1931-1989): versuri din volumul *BIOGRAFIA DURERII*

GEAMBAŞI, ŢĂRANI, GRENADIERI

Geambaşi, ţărani, grenadieri,
un mare ofiţer, un cardinal... numărul anilor
mai mulţi decât ai pământului strămoşilor
ce încă bântuie culoarele obscure.
Arcadele criptelor nu spun nimic,
ele doar te previn,
nici o scriere şi toate slovele mari,
iată operele lor răscumpărând satele
întrebând cine eşti tu şi unde şi când...
şi nu ştiu nimic despre ceea ce nu este,
şi nici n-are cum să devină,
iată ce glăsuieşte gerul, grăiesc pădurile
foşnind în urma ta, putregaiuri, jucăuşe mlădiţe
frânte de vânt, asta destăinuie tânguirea grinzilor,
încât ce spui tu n-are nici o legătură cu tine,
ce gândeşti tu, nimeni nu vrea să priceapă,
iar preţul vinului tău nu-l va mai achita nimeni...
Geambaşi, ţărani, grenadieri,
un mare ofiţer, un cardinal… cuvinte
ce nu mai înseamnă nimic
pentru cel ce acum este însuşi nimicul...
Uşile se întunecă, nu mai recunoşti nici un nume,
pentru tine nu pâlpâie nici focul, paturile-s
învelite
iar câinele tatălui tău, chiar el te va sfâşia.

***

CE CAUTĂ SUFLETELE PRINTRE TUFELE DE LILIAC

Ce caută sufletele printre tufele de liliac,
vântul din păduri purtându-şi şoaptele
peste întinderea albă a lacului,
dăltuind în temniţele ţăranilor şi călugărilor
chipurile suferinţelor seculare,
unde mor mulţimi şi deprind muzica păsărilor
pentru izbânzile lor şi drumul fără larmă
al animalelor moarte, ce se retrag
în bezna grotelor să preschimbe lumea
într-o peşteră biciuită de ploaie?

Ce caută sufletele printre tufele de liliac ,
în dimineaţa aceasta în care nici o casă
nu se mai regăseşte pe sine şi nici o grădină
nu-i luminată de pietrele de hotar ale Poeziei,
unde mortarul bătrânilor zidari devine nimic
în faţa pădurilor ce-nconjoară aceste deşerturi
pentru un timp ce nu ne mai aparţine?
Ei nu mai găsesc pietriş pentru chinul lor
nici pentru chinul părinţilor.
Pe soră o vor privi într-o dimineaţă
cu ochii întunericului…

Ce caută sufletele printre tufele de liliac,
desfătând la ora opt neînduplecatul pământ,
când sub cedri şi plopi transportul de cadavre
scrâşneşte-n albul nisip călătorind cu lehuza în cer,
şi-n câteva clipe dau năvală pe uşi
copii cu ghiozdane populând pământul verde
cu ţipetele lor ce-ar putea să-nvie şi morţii,
iar pe bătrânii paznici îi fac să blestEme
primăvara în timpul dejunului?

Ce caută sufletele printre tufele de liliac,
când ceaţa sângelui suie printre grădini
şi povârnişurile respiră adânc
sub carnea verde a zilei abia trezite,
a cărei tristeţe curge-n râul cu vaiere molcome,
când fetele de liceu urăsc fustele lor negre
şi albele fundiţe din păr,
şi-n urma ferecatului suflet al maicilor
păşesc mute pe pământ, tot mai sus, pe deal,
la capelă, să cânte un psalm bătrân?

Ce caută sufletele printre tufele de liliac,
ţipătul ce din somn s-a desprins, silabele
întunericului, boala şi setea ucigaşului misterios,
ce sugrumă visul printre livezile de meri
şi-ndepărtatele umbre ale oraşului,
pălmuind moartea cu umbrele primăverii,
iubind beatitudinea cu mii de năluciri solare,
cu milioane de guri şi de ochi răsărind din foc,
în jocul captivant al Nimicului,
când tumoarea zilei năpădeşte gândurile
pomilor şi apelor, copiilor şi bătrânilor trişti?

***

ŢĂRANII

Îi spun brutarului: de când mă hrăneşte pâinea ta?
Îi spun cizmarului: de când port eu pantoful tău?
Îi spun croitorului: haina ta nu mi se va mai potrivi!
Îi spun preotului: de când mă rog eu, fără de ruşine?
Tuturor le spun cât de mult mă tem de casa lor,
iar dragostea este şubredă,
atât de şubredă încât haina croitorului
nu mi se va mai potrivi niciodată, niciodată,
şi pantoful mă va strânge,
cu lehamite voi mânca eu porcul măcelarului.
Privesc în jurul meu întrebând:
cine v-a făcut pe voi?
Hei, voi, creaturi minunate,
cine v-a învăţat minciuna
la care v-aţi nărăvit?
Voi, copii, voi, bătrâni, la tot pasul
iute ca vântul ucideţi?
Voi sunteţi asemeni strămoşilor părinţilor mei?
Un neam nesfârşit, nesfârşit!
Cine v-a făurit pe voi?
Mă doare chipul ce creşte pe grumazul vostru
ca floarea soarelui, sorbind seva
trecutului an, ea însăşi soare devenind.
Dar voi nu străluciţi!

***

în româneşte de **Ioan Evu** şi **Theresia Haas**

***

Din volumul ***POEZII DE IUBIRE***, al lui **EMILY ELIZABETH DICKINSON** (1830-1886), cel mai viguros talent feminin al liricii

EPIGRAMĂ

Aceasta e tot ce-am adus azi,
Şi inima mea pe lângă,
Aceasta şi inima mea şi toate câmpurile,
Şi toate ascunsele pajişti.

Fii sigur socoteşte că te-aş uita,
Ceva poate spune soarele,
Aceasta şi inima mea şi toate albinele
Ce se opresc pe trifoi.

XII

Nu pot trăi fără tine
Ar fi viaţă
Şi viaţa-i sfârşită acolo
Asemeni şi după

Sacristierul păstrează cheia
Aşezând
Viaţa noastră, porţelanul ei,
Ca pe o cupă

Abandonată de gospodina
Străină ori spartă:
Doreşte un nou Sevres,
Vechi neciobit.

Nu am putut muri lângă tine,
Pentru asta trebuie aşteptat
Să închizi ochii altuia –
Nu ai putut.

Şi eu puteam sta lângă tine
Să te văd îngheţând,
Fără dreptul meu de-a fi gheaţă,
Privilegiul morţii?

Nu mă puteam ridica lângă tine
Pentru că faţa ta
Ar fi arătat noua graţie a lui Iisus

Incandescent şi simplu, străin
Ochiul meu nostalgic,
Fără tine, fără el
A strălucit închis,

Ei ne-au judecat, dar cum?
Pe tine te-a ajutat Cerul, ştii,
Te-a şi căutat;
Eu nu am putut,

Ţi-ai săturat privirea,
Şi eu nu mai am ochi
Pentru sordida excelenţă
Ca Paradis

A vrea să fiu, pe unde te-ai rătăcit,
Numele meu crească
Cel mai fetid
Pe icoana cerească

Unde te-ai dus,
Te-am condamnat să fii
Unde nu ai fost,
Era infern pentru mine.

Astfel te ţii departe,
Acolo tu, eu aici
Cu uşa întredeschisă

Oceane sunt acestea,
Şi rugăciune, şi tu pală speranţă,
Dispari!

în româneşte de **Victor ŞTIR**

***

pagina profesorului

EVOLUŢIA ÎNVĂŢĂMÂNTULUI sau… PORTOFOLIUL ÎNAINTE ŞI PROSTUL DUPĂ EL !

Cu ceva vreme în urmă a circulat, internetistic, un mesaj foarte interesant cu titlul **„ Evoluţia problemei cu cartofi”.** Să citim cu atenţie problema conţinută în mesaj **!**

„ Anul 1960, învăţământul obligatoriu de 4 ani

Un ţăran vinde un sac cu cartofi cu 50 lei. Costurile de producţie se ridică la 40 lei. Calculaţi profitul.

Anul 1970, învăţământul obligatoriu de 7 ani

Un ţăran vinde un sac cu cartofi cu 50 lei. Costurile de producţie se ridică la patr u cincimi din preţul de vânzare. La cât se ridică profitul? (Se interzice folosirea abacului).

Anul 1990, învăţământul obligatoriu de 10 ani

Un economist agrar vinde o cantitate de *solanum tuberosum subteran* cu o sumă de bani *B*. *B* are mărimea 50. Din diferenţa *B-b* rezultă că *b= 0* . Mulţimea costurilor de producţie *P* are o mărime cu 10 elemente mai mică decât mulţimea *B*.

Reprezentaţi mulţimea *P* ca mulţime-parte a mulţimii *B* şi haşuraţi mulţimea rezultantă *R*, potrivit următoarei întrebări: cât de mare e prof itul? (Se interzice utilizarea minicalculatorului).

Anul 1995, învăţământ liber Waldorf

Desenează un sac de cartofi şi cântă în acest timp un cântecel.

Anul 2006, învăţământ incluziv

Un ţăran vinde un sac cu cartofi cu 50 RON. Costurile de producţie se rid ică la 40 RON. Profitul se ridică la 10 RON. Să se sublinieze cuvântul *cartofi* şi să se discute despre el între colegii din medii culturale diferite. (Se interzice utilizarea armelor)

Anul 2010, învăţământ *obligatoriu dar nu neapărat* , de tip ***haretis****t*

Un injiner agronom vinde un sag de gardofi cu 25 euro. gosturile sund de 5 euro. profidul este de 20 euro. selegtează şi maileză soluţia în format pdf la clasa ***2a@scoala.euroba***

Onul 2015, şe e oare ăla învădzământ??

sori, nu mai egzistă gardofi!

doar vrenci vraiz la mec donelts!

drăiasgă brogrezul!

să drăiţi din şe în şe mai bine, că meridatzi, băi!!!! Hă,hă,hă!!!Hă,hă,hă!!! ”

Sesizaţi ce bine seamănă **evoluţia problemei** cu cartofi cu evoluţia...**Legii învăţământului**???!!! Oare evoluţia problemei e inspirată din lege sau …**legea din problemă**? Mă gândesc că vreo comisie, din lipsă de „inspiraţiune” în scrierea legii, o fi primit internetistic acest material şi, cine ştie, n -o fi înţeles gluma, **o fi luat-o de bună**…?! Ştiţi de ce zic asta?...Chiar aşa e în lege (pardon, în ***viitoarea lege***, …n-ar mai apuca-o ***Monitorul Oficial***!!!), te poţi exprima româneşte cum doreşti (mă rog, **zic unii** că-i româneşte!), că oricum calificativul minim pe care-l primeşti la examene (pardon, la ***competenţe***!) e *mediu.* Asta nu înseamnă că iei nota 6 la comunicare în limba română chiar de eşti mut ? (O, scuzaţi, pardon,.... ***cu deficienţe***!). Şi se mai preconizează ceva: să se reducă stresul elevului examinat, **sireaaacul**! Daaaa,…să se reducă la maximum, drept pentru care au luat o măsură **RADICALĂ**,… **au suspendat examenele**!!! Nu-i o idee simplă? (vorba unei cunoştinţe, „***să pornim de la întrebări simple***!”) Genial!!! Nu m-ar fi dus mintea la…*un aşa ceva*, vorba lui jupân Dumitrache!! Da! Şi dacă tot trebuie ***un ceva*** examinat, că o ierarhie trebuie făcută, atunci au hotărât să examineze portofoliul. Daaa,…portofoliul elevului, că oricum portofoliul e facut din materie, nu are suflet, **care va să zică nu poate avea stres**!!! Cine-l are cel mai mare, e ***ăl mai tare din parcare***; cine-l are cel mai mic, ***nu va primi mai nimic***! (sper că aşa se scrie, *cine-l are*, nu?...*un portofoliu-două portofolii*…sau poate…*cine-o are*?...cu care se face acordul? Hai că m-am zăpăcit , e ca aia: ***un carnaval-două carnavale***, nu?)

Hai că bat apa-n piuă, mai bine VĂ ROG PE DUMNEAVOASTRĂ, STIMAŢI CITITORI SĂ FACEŢI ANALIZA CAUZELOR în modul cel mai serios, iar până terminaţi, vă urez….

***UN PORTOFOLIU CÂT MAI MARE* !!!**

prof. **Ellen POPOVICI**, Colegiul Tehnic “***Gheorghe Balş***” – **Adjud**

***

un elev “năcăjit”

SIMT, MĂ! - …NU-S NESIMŢIT, CA VOI!

…Wow, simt miros de primăvară, simt miros de vacanţă! Simt, măi! – nu-s nesimţit, ca voi!

Simt putoarea societăţii ăsteia, “făurite de voi – a societăţii “măreţe”, care se împute tot mai dihai, pe zi ce trece!

…Toţi zic, toţi profii zic, că-s nesimţit: ba nu, **eu simt**, nu-s nesimţit…!

…Puţoaice de 10-12 ani, machiate ca paţachinele, cu dosul şi cu şalele goale…şi ele **simt**…dar **simt frigul**, din această primăvară ca o iarnă târzie, primăvară în care întârzie “criza” şi iarna…

…Celularele “manelizează”, lălăiesc, scârţâie, zgrepţăne pe timpane, în timpul orelor, din toate colţurile clasei… - îmi simt capul ca o solniţă scuturată degeaba… **Simt, măi, nu-s nesimţit**!
…Toţi se cred “***fruntea grămezii***”, “***moţul de pe…magiun***”! De la “copchil” şi până la prof! **Simt**, simt prin nervii mei, bolborosind “aerele” voastre vedetistice, ca nişte flatulaţii prin maţele tot mai goale! **SIMT**!
…O, sunt onorat că m-am născut în vremurile astea de nesimţire! **EU SIMT**! Deci, adulţilor de mămăligă, staţi cuminţi, e vremea ca noi, copiii, să ne ieşim din minţi… **ŞI SĂ SIMŢIM**!!!

Semnat: **Caută-mă!...**, Colegiul Tehnic “***Gheorghe Balş***” etc. etc.

***

umor…de dimineaţă

BANCURI CU PROFESORI, ELEVI ŞI STUDENŢI

1.Un student e la examen şi nu prea ştie. Profesorul îi zice : - Măcar ştii ce-i aia examen ?
- Da, este atunci când doi oameni inteligenţi vorbesc între ei.
- Şi dacă unul dintre ei este idiot?
- Celălalt nu ia examenul.

2. Perle culese de la Academia Trupelor de Uscat – SIBIU 1992-1996

a-Să nu mai prind picior de student cu mâinile in buzunare !
b-O mână criminală a dat cu piciorul în chiuvetă.
c-Daţi-mi o bară metalică din lemn.
d-Ce te uiţi aşa la mine ca la un bou ? Ce, ori nu-i aşa ?
e-Am să vă ţin cu ochii în soare până la 12 noaptea.
f-Daca ţi se întamplă să cazi de pe transportor, ori mori ori rămâi prost. Eu am căzut de 3 ori.
g-Fă-mi o listă cu el.
h-Când plecaţi acasă să nu uitaţi vreo brichetă aprinsă în dulapuri.
i-Să nu vă daţi jos din mersul trenurilor.
j-Vă doare mâna să bateţi 3 paşi de defilare ?
k-Împărţiţi suprafaţa în 3 jumătăţi egale.
l-Lipeşte călcâiele pe lânga corp.
m-Jumătate din batalion ştia că este adunare, numai tu nu.
n-Băi rahaţilor, dacă vin la voi va mănânc !

3.Un student se duce la cantină şi singurul loc liber este lângă un profesor. Neavând ce face, se asează acolo. Profesorul spune : - Porcul nu-i este prieten porumbelului. Studentul raspunde : - Bine, atunci eu am zburat.
Enervat la culme, la examen, profesorul ii pune studentului cele mai grele intrebari, dar acesta raspunde la toate. In cele din urma, profeorul il intreaba : - Vezi pe drum un sac de minte si unul de bani. Pe care il iei ?
- Pe cel cu bani.
- Eu l-as lua pe cel cu minte.
- Fiecare cu ce n-are...

4.Profesorul, furios de-a dreptul, ii scrie pe lucrare “BOU”. Studentul merge la el si ii spune :
- Domnule profesor, v-ati semnat, dar nu ati trecut nota !!!!!

5.Un student ia nota 4 la examenul Logica si ii propune profesorului : - Daca va pun o intrebare logica si nu-mi raspundeti imi mariti nota ?
- Profesorul : Da !
- Ce este ilogic dar legal, logic dar ilegal si totodata ilogic si ilegal ?
Se gandeste profesorul.... nu stiu, si ii mareste nota.

Studentul raspunde : - Ca dvs. aveti 60 de ani si sunteti casatorit cu una de 24 - este ilogic dar legal ; ca sotia dvs. are un amant de varsta ei - este logic, dar ilegal ; ca dvs. îi mariti nota amantului sotiei - este si ilogic si ilegal.

6.La o şcoală din SUA , învăţătoarea le cere elevilor să povestească un film ce tratează o temă de dragoste.
- Dintre un bărbat şi un bărbat ? întreabă un elev.
- Nuuu, răspunde grăbită învăţătoarea.
- Dintre o femeie şi o femeie ? întreabă o elevă .
- Nuuu, răspunde îngrijorată învăţătoarea.
- Dar atunci între cine ? întreabă nedumeriţi elevii.
- Intre un bărbat şi o femeie, răspunde învăţătoarea.
- Aaa, am înţeles, spuse un elev mai dezgheţat. Vreţi sa tratăm un film istoric.

7. Directorul unui internat îi previne pe băieţi :
- Dacă dă dracu' şi-l prind pe unul din voi în dormitorul fetelor, îl amendez cu 10 Euro, a doua oară îl ard cu 20 de Euro şi a treia oară cu 40 Euro ! Din spate, o voce timidă :
- Dom' director, da' un abonament cât costă ?"

8.Un preot explica la ora de religie : - Dumnezeu l-a creat pe Adam şi cu o coastă din Adam a creat-o pe Eva.
- Părinte, îl întrerupe un elev, tata spune că ne tragem din maimuţe.
- Ascultă, zice preotul plictisit, cazul familiei tale nu mă interesează ! Eu vorbesc în general.....

9. Se spune că s-a petrecut la Politehnica din Bucureşti. Studenţii aveau examen, dar, nemergând la cursuri nici măcar nu-şi cunoşteau profa. Un grup de studenţi aşteptau şi ei... Vine o tipă fainăcu un şal în jurul gâtului, iar unul din studenţi zice :
- *"Iată vine un sol de pace c-o năframă-n vârf de băţ"*. Şi toţi se prăpădesc de râs.
Se uită tipa atent la ei şi intră în sală. Studentul în faptă : - Waw ! Am pus-o ! E profa. Sigur mă pică. Dar îşi încearcă totuşi norocul şi intră în sală. Când să tragă biletu' cu subiectu', profa întreabă :
- Tu eşti Mircea ?
- Eu sunt, doamnă. Dau acum sau vin la toamnă ?!

10. Clasă de maghiari la ora de limba română : „Gyury, spune, te rog, o propoziţie !"
- "Duminică me duc la pedure".
- Gyury, dragă, nu-i bine.
-"Atunce nu me duc".

11. Elevii unei clase au fost fotografiaţi, iar diriginta lor încerca să-i convingă să cumpere pozele :
− Gânditi-vă, copii, ce drăguţ va fi atunci cand veţi fi mari şi vă veţi uita la fotografii spunând : "Uite-o pe Oana - acum e avocat" sau "Uite-l pe Mihai - acum e doctor"...
Din clasă se aude o voce:
− Uite-o pe diriga - acum e moartă !!!

12. Profesorul de matematică Grigore Moisil, la o ora de matematică. După ce a citit prostiile pe care le-a debitat unul dintre studenti într-o lucrare, îl cheamă pe studentul respectiv la el, il pupă pe frunte şi zice:
- Tu poţi să te lauzi la toată lumea că profesorul Grigore Moisil te-a pupat în fund, că ăsta nu-i cap!

***

ultima oră/ultima oară

CEREM UN NOU IMN NAŢIONAL ROMÂNESC!

Ciprian PORUMBESCU (1853-1883)

Ne-am săturat să tot ironizăm, să râdem, să facem „haz de necaz” - când asistăm la agonia României!
Şi, în plus, tâlharii şi trădătorii puţin se sinchisesc de ironiile noastre – şi, chiar dacă ar vrea să se sinchisească, nu pricep ce spunem noi, printre gratiile ironiei! Hoţii şi trădătorii sunt fie proşti şi violenţi, de cei orbiţi de orgolii nemăsurate, fie sunt străini de limba şi de cultura românească!
...Avem un imn naţional inutilizabil, în condiţiile tragice şi disperate, pe care le trăim, zi de zi şi tot mai fără de ieşire spre cer: ***Deşteaptă-te, române***! Şi ce dacă se deşteaptă românul, în acest pustiu al Duhului, în mijlocul acestui ocean de egoism feroce, în această junglă de indiferentism şi iresponsabilitate, în care şcoala românească actuală de stat ni-i creşte şi „educă” pe ai noştri copii?! Şi ce dacă se trezeşte, **DACĂ** se trezeşte?! Se culcă românul la loc, văzând că e, mereu, întuneric şi se află într-o asasină/sinucigaşă, exasperantă şi demoniacă singurătate!
...Avem, nevoie de **SOLIDARITATE**, iar nu de o simplă „***trezire/deşteptare***”!
...Când vezi pe hienele astea rânjitoare, din Guvern, Parlament, Preşedinţie – când vezi şacalii care ne podidesc, dinspre U.E. (priviţi, priviţi, vă rugăm frumos, mutra, rânjind sinistră, de pitbull fornăitor, pitbull întărâtat de sânge, a vechilului/şefului Misiunii F.M.I. în România, **Jeffrey Franks**!), sub măşti de „komisari” bolşevico-„liberali”, îţi dai seama că grecii de săptămâna trecută nu degeaba s-au strâns, cu sutele de mii, pe străzi, nemaiaşteptând niciun semnal sindical (care, oricum, nu ar fi venit niciodată, din partea acestor lupi îmbrăcaţi în piei de oi!) – şi au început să dea foc neghinei din holdele Duhului lor: **BĂNCILE CĂMĂTARILOR – zarafii iudei, pe care i-a biciuit Hristos, în Templu**!!! Iată ce spunea, pe 4 aprilie 2010, genialul muzician grec şi fost ministru, **Míkis Theodorákis** (cf. ***Réseau Voltaire***)**:**
„*Avec le sens commun dont je dispose, je ne peux pas expliquer et encore moins justifier la vitesse à laquelle notre pays a dégringolé à partir de 2009, au point de faire appel au FMI, perdant ainsi une partie de sa souveraineté nationale et passant à un régime de tutelle. Et il est curieux que personne jusqu'à présent ne soit occupé du plus simple, c'est-à-dire de notre parcours économique avec chiffres et documents, de manière à ce que, nous ignorants, comprenions les causes réelles de cette évolution vertigineuse et sans précédent, qui a comme résultat* ***la perte de notre identité nationale accompagnée de l'humiliation internationale*** (s.n.). *J'entends parler d'une dette de 360 milliards, alors qu'en même temps je vois les mêmes dettes, voire de plus grandes, dans de nombreux autres pays. Par conséquent, celle-là ne peut pas être la cause essentielle du malheur. Ce qui me pose problème également, c'est l'exagération des coups internationaux dont notre pays est la cible, d'une telle coordination quasi-parfaite contre un pays d'une économie insignifiante, ce qui finit par être suspect. Ainsi suis-je conduit à la conclusion que quelques uns nous ont culpabilisé et nous ont fait peur, de manière à nous conduire au FMI, qui constitue un facteur essentiel dans la politique expansionniste des Etats-Unis et tout le reste concernant la solidarité européenne est de la poudre aux yeux, pour cacher qu'il s'agit d'une initiative purement états-unienne, pour nous jeter dans une crise économique artificielle, de manière à ce que notre peuple ait peur, qu'il s'apprivoise, qu'il perde des conquêtes précieuses et enfin qu'il se mette à genoux, une fois acceptée la* ***domination étrangère*** (s.n.). *Mais pourquoi ? Pour servir quels plans et quels objectifs ?*
Bien que j'aie été et reste partisan de l'amitié gréco-turque, néanmoins je dois dire que je crains ce renforcement soudain des relations gouvernementales, et les contacts précipités entre ministres et autres acteurs, les déplacements récents à Chypre et la prochaine visite d'Erdogan. Je soupçonne que derrière tout ça se cache la politique états-unienne avec ses projets suspects, qui concernent notre espace géographique, l'existence de gisements sous-marins, le régime de Chypre, la mer Egée, nos voisins du nord et l'attitude arrogante de la Turquie, ***le seul obstacle étant la méfiance et l'opposition du peuple grec*** (s.n.).
Tous, autour de nous, peu ou prou, sont attachés au char des Etats-Unis. La seule différence c'est nous, qui depuis la dictature de la Junte et la perte de 40% de Chypre jusqu'aux embarrassantes polémiques avec Skopje (Ancienne République Yougoslave de Macédoine) et les ultra nationalistes Albanais, nous recevons des coups sans prendre conscience.
Il faudrait ainsi que nous soyons éliminés en tant que peuple et c'est ce qui arrive exactement aujourd'hui. J'appelle les économistes, les politiciens, les analystes, à me démentir. Je crois qu'il n'existe pas d'autre explication logique en dépit du complot international, auquel ont participé les européens pro-US du type Merkel, la Banque Européenne, la presse réactionnaire internationale, tous ensemble ont participé au

”grand coup ” de la dévalorisation d’un peuple libre à un peuple soumis (s.n.). *Tout au moins, je ne peux donner aucune autre explication. Je reconnais que je n’ai pas de connaissances spécifiques mais ce que je dis, je le dis avec mon sens commun. Peut-être beaucoup d’autres pensent comme moi et nous le verrons peut-être les jours à venir.*
En tout cas, je voudrais préparer l’opinion publique et souligner que si mon analyse est juste, alors la crise économique (laquelle, comme je le dis, nous a été imposée) n’est que le premier verre amer d’un repas de Lucullus qui suivra et que ***cette fois-ci viendront aussi des questions nationales cruciales, dont je ne veux pas imaginer où elles nous conduiront*** (s.n.) .
Je souhaite avoir tort.”
…Deci, această conştiinţă majoră a poporului grec, **Míkis Theodorákis,** n-are teamă să declare, public, că **orice popor care nu stă în genunchi** în faţa forţelor oculte ale umanităţii terestre contemporane (orice nume vor fi purtând aceste “organisme” ale **CRIMEI MONDIALE ORGANIZATE ŞI OFICIALIZATE, LA NIVEL GLOBAL: U.E./STATELE UNITE ALE EUROPEI MASONICE, BĂNCILE MARII FINANŢE MONDIALE, STATELE UNITE ALE AMERICII MASONICE**!), trebuie redus la tăcere, prin “crize” artificiale (cumplite, care reduc un **popor demn şi înţelept**, la **o populaţie de oi înfricoşate de foame**!), supus şi umilit, trântit în genunchi, în faţa “*stăpânilor Lumii*” – alungat din **ORTODOXIE/Calea Cea Dreaptă/Adevărul/Viaţa Sfinţită**, fie direct, fie indirect, fie şi direct, şi indirect: în cazul Greciei, se speculează rivalitatea multiseculară cu Turcia… - dar în cazul României, se speculează ceva mult mai grav: **LIPSA DE SOLIDARITATE ÎNTRU DUH**! Ignorarea reciprocă, iresponsabila invidie şi zâzanie imbecilă: “ *să moară şi capra vecinului*!”
…În Grecia au mărit, direct, deci **VIZIBIL,** TVA-ul – în România au amânat (doar!) mărirea TVA-ului (tăind, întâi, “milos”, din salarii, pensii, alocaţii pentru copii etc.) – ca să n-aibă lupte de stradă, ca în Grecia! S-au “orientat” rapid, bandiţii cei laşi! **Nu e fiinţă mai grijulie cu viaţa sa, decât cel ce-o ia, senin, pe a altora!!!**
…Cine se ridică, mândru (întru apărarea onoarei de Neam), cu Duh de om, ca Fiu al Lui Dumnezeu, dar, mai presus de toate, ca **DUH DE NEAM**!!! - trebuie, degrabă, izolat total şi prăbuşit în abisul disperării, aneantizării personalităţii, demnităţii sale de Om-al Neamului! **Cât de degrabă, până nu se dezmeticeşte!!!**
…Uitaţi-vă, cu mult mai multă atenţie, la cel mai evident laborator al depersonalizării Neamurilor – **sportul**, şi, în special, **SPORTURILE DE ECHIPĂ**: pentru a dispărea simţământul apartenenţei la un Neam anume, echipele au cea mai pestriţă componenţă, amestecându-se popoare şi rase, mercenar peste mercenar (care şi-ar sugruma şi părinţii, pentru un salariu mai mare!), **în numele Competiţiei pentru BANI**!!! Cazul fraţilor Milito, din Bernal-Argentina (pe lângă alte sute de mii şi milioane de cazuri de mercenariat ticălos!), **Diego** (la ***Internationale Milano***) şi **Gabriel** (la ***F.C. Barcelona***) – este cel mai cunoscut: au fost puşi să se bată, unul contra celuilalt, cu sălbăticie, fără niciun drept la gândire/reflecţie asupra sângelui şi mamei comune şi a Neamului comun…! Chiar dacă socoteli le Francmasoneriei Mondiale, care vrea ca fratele să înfigă senin, la comanda “”venerabilului”, cuţitul în frate, nu se dovedesc a fi fost, mereu, desăvârşite:
…Diego Milito a fost în centrul atenţiei într-un meci sustinut împotriva lui Gabi Milito prin anul 2002, când actualul jucător al celor de la FC Barcelona l-a faultat foarte dur pe coechipierul lui Diego Milito de atunci, Juan Manuel Torres, iar centralul, respectatul Horacio Elizondo, l-a eliminat fără ca faultul să fie foarte dur. Ei bine, Diego a sărit la gâtul lui Horacio Elizondo şi astfel temperamentul arbitru argentinian l-a eliminat, pentru ca cei doi să se ducă la duşuri mult mai repede decât se aşteptau fanii celor două mari echipe din Avellaneda. Asta ce înseamnă, oameni buni? Vorba ace ea, <<sângele apă nu se face>> **” –**
…totuşi, **per total**, aranjamentele Satanei merg binişor: “*9 martie 2003. Nici nu începuse bine derbyul că Diego era deja cu o gheată în mână, cerîndu-i furios arbitrului să-i dea <<roşu>> lui Gabi, ce-l faultase în postură de ultimul apărător. Mezinul s-a aprins imediat şi cei doi s-au încăierat şi s-au înjurat zgomotos, chiar de mamă. Iar Mirta Milito* (n.n.: mama fraţilor…) *era în tribună: <<Eram cu viitoarele mele nurori şi mi-a fost o ruşine teribilă>>*".
…Să ne întoarcem la durerile Neamului nostru, însă (cel puţin deocamdată…): după ce Băsescu a ieşit, joi, cu anunţul tăierii salariilor bugetarilor şi a pensiilor, şi a ajutoarelor de şomaj (n.n.: azi, 10 mai 2010, **şi a pampers-ilor şi a protezelor celor cu handicap locomotor**...: se pregătesc pentru tăierea alocaţilor copiilor şi a indemnizaţiilor infirmilor!), dar noi înţelegând, dacă nu ne-am tâmpit de tot, că bietele noastre salarii n-au cum umple “groapa” de peste 280 de miliarde de euro (vorbim de cele douăzeci milia rde de euro împrumutaţi de noi, cu tot cu dobânzile aleatorii!!! de la şnapanii de zarafi ai Marii Finanţe Mondiale, în speţă, F.M.I… - dar cu complicitatea “***mongoloidului/khazarului băsesc***”…! - cam cum s-a procedat pe

timpul lui Ceauşescu, de a fost acela, Dumnezeu să-l ierte, nevoit să vândă, repede-repede, mâncarea – **pentru a nu lăsa România pradă corbilor hoitari** …!), şi, deci, vor mări, cu cca 25%, TVA-ul, pentru fiecare obiect! - s-au produs falii, crevase sociale grave: angajaţii de la patroni/"priva ţii" au început să urle de bucurie, şi să-i huiduie pe bugetari ("***Bine v-au făcut***!", uitând complet că bugetarii erau majoritari la cumpărarea obiectelor produse de "particulari"…) şi pe pensionari ***("Huooo! Milogilor***! - …uitând complet că orice pensionar a muncit o viaţă întreagă, uneori câte 50-60 de ani, contribuind, extrem de activ, la FONDUL DE PENSII!). Şi că fiece familie de muncitor "la firmă" (privată…) are, în componenţa ei, cel puţin câte un bugetar şi/sau pensionar!

…Neamul nu este obiectul de joacă al bandiţilor care-şi închipuie că vor moşteni pământul şi că Dumnezeu îi va lăsa să-şi facă de cap cum şi cât vor ei… – ci este o entitate dumnezeiască: "*Când zicem neamul românesc, înţelegem: toţi românii vii şi morţi, care au trăit de la începutul istoriei pe acest pământ şi care vor mai trăi şi în viitor.Neamul cuprinde:*

Toţi românii aflători, în prezent, în viaţă.

Toate sufletele morţilor şi mormintele strămoşilor.

Toţi cei ce se vor naşte români.

Un popor ajunge la conştiinţa de sine când ajunge la conştiinţa acestui întreg, nu numai la aceea a intereselor sale."

Iată ce spune, despre Neamuri, Sfântul Ioan din Patmos/al ***Apocalipsei***: "***NEAMURILE vor umbla în lumina ei şi împăraţii pământului îşi vor aduce slava şi cinstea lor în ea*** ".(**Apocalipsa**, 21, 23-34)". „***Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi numele tău? Căci numai Tu eşti sfânt şi toate NEAMURILE vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţii Tale au fost arătate (*****Apocalipsa***, *15, 4)"*.

…Având în vedere că bandiţii noştri autohtoni şi bandiţii internaţionali s-au coalizat pentru învrăjbirea oamenilor din cadrul entităţilor dumnezeieşti ale Neamului/Neamurilor - trebuie, în numele Lui Dumnezeu ("***La Tronul Lui Dumnezeu se vor înfăţişa toate NEAMURILE, cu regii şi împăraţii lor***"), să ne solidarizăm, dincolo de **ORICE** egoisme individuale, întru Neam!!! - să nu lăsăm loc (prin narcisismul nostru demoniac şi egotist), pentru pătrunderea demonului zâzaniei, prin care este risipit şi ucis spiritual un Neam, întru uitarea Misiunii sale Cosmice!

... "***Cultura este internaţională ca strălucire, dar naţională ca origine*** ." Un Neam care-şi diminuează efortul cultural - îşi pierde forţa de a dărui strălucire culturii mondiale, de a dărui lumină - drumului spre ţinta divină. Locul luminii lui va fi luat de alte lumini, ale culturii-efort spiritual de înălţare – afirmare al altor Neamuri. Rezultatul: cel fără lumină se va rătăci pe sine însuşi şi va dispărea. Va dispărea înghiţit în strălucirea altor Neamuri, cărora n-a avut forţa generozităţii să le dăruiască EL lumină - sau va dispărea în beznă, în neantul spiritual, în care dispar toţi cei care nu vor să asculte cuvântul hristic despre cel care şi-a pierdut sufletul - în munca zadarnică de a agonisi materie.(**Evanghelia după Luca**, cap. 6, vss. 20-25, p. 1169): ***"Ferice de voi săracilor, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu.***

Ferice de voi, cei ce flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Ferice de voi cei ce plângeţi, căci veţi râde.

Ferice de voi de vă vor omorî oamenii, de vă vor despărţi, de vă vor ocărî şi vor socoti numele vostru ca un rău pentru Fiul Omului.

(...)Însă vai vouă, bogaţilor, că v-aţi luat mângâierea voastră.

Vai vouă celor ce sunteţi sătui acum, că veţi flămânzi. Vai vouă celor ce râdeţi acum, că veţi plânge şi vă veţi tângui..."

...În numele Misiunii Dumnezeieşti a Neamului Românesc, cerem ca **Imnul Naţional Românesc** să fie unul al solidarităţii de Neam, împotriva satanelor care ne vor dezbinaţi, pentru a ne asasina Duhul şi a ne spulbera fiinţa, în cele patru vânturi, prin uitarea faptului că Misiunea Sfântă a unui Neam presupune **FRĂŢIE**, iar nu zâzanie, dezbinare, orgolii de doi bani şi trădarea Familiei Româneşti. Deci: să ne fie, ca Imn Naţional Românesc, adică al celor cărora hienele vor să le sfâşie şi împrăştie vlaga şi să le facă uitată Misiunea şi să le întunece Duhul de Lumină – cântul sfânt al martirului Bucovinei, **Ciprian Porumbescu** - ***PE-AL NOSTRU STEAG E SCRIS UNIRE !***

...Cine refuză această urgentă, imperioasă unire, întru Duh şi Faptă, întru Fiinţă şi Decizia de a-şi asculta/urma Misiunea Supremă, aceea pe care Eminescu o declară ca fiind de a deveni **CANDELĂ HRISTICĂ, PENTRU NEAMURILE CELELALTE ALE PĂMÂNTULUI, CĂZUTE ÎN BEZNA NECREDINŢEI** - înseamnă că vrea să-şi înjunghie, pe la spate, fraţii, să-şi aneantizeze Neamul şi să-i prăpădească pe fraţii-oameni tereştri - şi, fireşte, înseamnă, cumplit, să-l nege, cu maximă violenţă, precum Satana, pe Dumnezeul Cel Viu, care s-a automartirizat, pentru a mântui omenirea din toate timpurile planetei Terra!

PE-AL NOSTRU STEAG E SCRIS UNIRE

(**este un cântec patriotic, dedicat unirii Principatelor Române, Moldova şi Ţara Românească, de la 1859. Muzica îi aparţine lui Ciprian Porumbescu, iar versurile -lui Andrei Bârseanu. Melodia este, în present, imnul naţional al Albaniei**)

Pe-al nostru steag e scris unire,
Unire-n cuget şi simţiri
Şi sub măreaţa lui umbrire
Vom înfrunta orice loviri.
Acel ce-n luptă grea se teme
Ce singur e rătăcitor,
Iar noi uniţi în orice vreme
Vom fi, vom fi învingători.
Am înarmat a noastră mînă
Ca să păzim un scump pămînt,
Dreptatea e a lui stăpînă,
Iar domn e adevărul sfînt.

Şi-n cartea veşniciei scrie
Că ţări şi neamuri vor pieri,
Dar mîndra noastră Românie
Etern, etern va înflori.
Învingători cu verde laur
Noi fruntea nu ne-o-mpodobim
Nici scumpele grămezi de aur
Drept răsplătire nu dorim.
Ştiind că-n viaţa trecătoare
Eterne fapte-am împlinit.
Şi chinul morţii-ngrozitoare
Bogat, bogat e răsplătit.

***

Chiar dacă melodia acestui cântec, compus de unul dintre marii marti ri ai Bucovinei, **CIPRIAN PORUMBESCU** (a se vedea, la **Muzeul Ciprian Porumbescu**, din Stupca/Ciprian Porumbescu, alături de chipul tânărului martir, pe cel al bătrânului martir, **Grigorie Ghika al III-lea**, voievodul Moldovei de două ori: 18 martie 1764 - 23 ianuarie 1767 şi septembrie 1774 - 1 octombrie 1777 şi al Munteniei: 17 octombrie 1768 - 5 noiembrie 1769 – asasinat mişeleşte, la 1 octombrie 1777, pentru că protestase contra raptului Bucovinei, de către Austria Habsburgilor…), este, acum, "propr ietate" a Albaniei, noi nu ştim să fi existând vreun contract de "predare-primire", "vânzare-cumpărare", a acestei muzici. Aşa că propunem să facem schimb: noi să le dăm albanezilor imnul "**deşteptării**", pentru că ei au învăţat, deja, abecedarul solidarităţ ii, dar le lipseşte conştiinţa…"**proprietăţii**" (a se vedea "statul" Kossovo "albanizat", cu sprijin SUA – …**pentru a băga zâzania între europenii creştini şi "proaspeţii" musulmani albanezi…** - care Kossovo, de fapt, este "**inima**" şi **leagănul de formare al Serbiei Ortodoxe**!), iar nouă să ne luăm înapoi acel cântec care îndeamnă la imperioasa solidaritate, ca să învăţăm " ***a păzi un sfânt pământ***" (dăruit, cu tot cu Misiune, de Dumnezeu), "***întru stăpânia Dreptăţii***" şi întru "***domnia Adevărului Sfânt***"!!! Deci, pentru Re-Sfinţirea Neamului nostru Martiric!

…Şi, evident, pentru a înceta rătăcirea Duhului nostru, întru căutarea pustiului satanic, şi a începe, sub semnul "***unirii în cuget şi-n simţiri***", Victoria/Biruinţa asupra celui rău şi pierzător de suflete, risipitor de Neamuri, de vreme şi de identitate dumnezeiască: **Steag /Flamură** sub umbra misterioasă/mistică a căruia să înceapă lupta de re-plămădire a aluatului nostru de Neam, după pilda şi forma de Duh a strămoşilor noştri, cei împliniţi întru Credinţă – **egal**!: **ZALMOXIENII DACI, CÂT ŞI CREŞTINII MARTIRI - VOIEVOZI ŞI "CRĂIŞORI"!**

…Să înceteze să ne mai fie ruşine de moşii noştri (…acum, uitaţi sau huliţi!) - şi să-i pomenim/prăznuim, pe strămoşii noştri dreptcredincioşi, spre dreaptă şi folositoare pilduire, în fiec e zi de Lumină a Vieţii noastre!

…Pentru că, altfel, fiece zi ne va fi spre întuneric, beznă şi pierzanie definitivă! Şi numai duşmanii Duhului, cei de pe Ecranul Satanic al televizoarelor, pitbull -ii şi zarafii, vor rânji a "biruinţă"…! …Pentru că, **nu ştim cum se face, dar solidaritatea Elitelor Negre se face mult mai repede, decât cea a Elitelor Albe**...

...Probabil, totuşi, legătura dintre „**cei negri**" nu este cine ştie ce puternică sau, cum cred unii, „ **de nezdruncinat**": pentru că **răii** sunt legaţi de **rele** (câştigurile din/întru **materie**!), pe când cei **buni/ORTODOCŞI** sunt legaţi (atunci când, în sfârşit, se decid să iasă din coaşca egoismului şi să se unească!) de **legătura cea veşnică**: lucrările **Duhului/întru Duh**...!

prof. dr. ***Adrian Botez***, Adjud

***

revista revistelor culturale

MIORIŢA USA – Anul IV, nr. 38, mai 2010; revistă online şi "de hârtie", condusă şi făcută de un român inimos, **VIOREL NICULA**, din **Sacramento/California**! A fost prima revistă din lume, care şi-a exprimat condoleanţele, către statul polonez, pentru tragedia de la Smolensk! După editorialul ***Mereu aproape de Polonia***, urmează articolul problematizant, faţă de tragedia (şi!) Poloniei contemporane: ***A căzut un avion…şi, din nou, " a murit puţin o ţară!***, de Adrian Botez. Apoi, articolul Simonei Botezan, in memoriam prof. Liviu Librescu (***Profesorul Liviu Librescu – în memoria eroului român de la "Virginia Tech"***) – Liviu Librescu, profesorul român-erou, cel care, cu preţul vieţii sale, a salvat vieţile studenţilor dintr-o sală a Universităţii **Virginia Tech**, pe 16 aprilie 2007, atacaţi de un asasin psihopat!!! O nouă biserică românească, în zona Los Angeles, a arhim. **NICODIM** – este semnul de recunoştinţa al preotului Gh. Naghi, pentru împlinirea unui gând măreţ şi sfânt. Şi un semnal de alarmă: ***Ambasada culturii noastre în SUA riscă să se închidă!*** Le mulţumim…"partidului" şi dlui Director al ICR, Patapieviciu…!!!

VATRA VECHE – Anul II, nr. 4 (16), aprilie 2010, Târgu Mureş – revista patriotului român şi om de ales Duh, **NICOLAE BĂCIUŢ**, nu dezamăgeşte, dimpotrivă, îşi întăreşte renumele: semnează, în ea, cărturarul imens N. Georgescu – ***Un accent uitat***, Eugen Dorcescu – ***Eclesiastul în versuri***, cronici literare de Menuţ Maximinian şi Elena Câmpan, un dialog cu **Corneliu Traian Atanasiu** (realizat de Iulian Dămăcuş), un serial pentru neuitarea tragediei perpetue a aromânilor (***Spinoasa problemă a aromânilor***, de Adrian Botez), traduceri excelente din Emily Dickinson, făcute de Victor Ştir, poezii pline de miez, semnate de Ion Roşioru, Ovidiu Ivancu – sunt doar câteva din punctele de interes oferite de revista târgumureşană.

ZODII ÎN CUMPĂNĂ, Anul IV (XVII), nr. 1, 2010, Oradea – munca şi râvna unui om, **OCTAVIAN BLAGA**, aduc neuitarea tradiţiilor, ţării… – dar şi a oamenilor de la temeliile culturii române: numărul începe sub semnul teribilei poeme a lui Gyr, ***Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane***…Apoi: ***Eminescu – economistul*** (excelentă, ideea de a vedea dacă geniul tutelar român esc se pricepe la…"crize!"), de Radu Mihai Crişan, ***Întoarcerea în fabulos***, de Paul Anghel, Tighina ***– aşezare românească***, de savantul Caşin Popescu, ***Identitatea şi furtul de cultură***, de Theodor Domocoş, ***Poeme în spirală***, de Victoria Ana Tăuşan, ***Inducţii expresioniste la Aron Cotruş***, de Andreea Koller, ***Cele două reguli ale înţelepciunii, aşa cum le-am învăţat de la Petre Ţuţea şi Al Graur***, de Ion Coja, ***Spovedania lui Dostoievschi***, de Roxana Vac, ***Elemente de muzicoterapie***, de Simona Iacob etc. Un număr bogat şi profund, care poate stârni interes şi admiraţie, din partea oricărui om de cultură (şi) român.

PERMANENŢE, Anul XIII, nr. 1-2, ian-febr. 2010, Bucureşti: din nou, revista condusă de dl **MIRCEA NICOLAU** oferă istorie, adevăr, modele de izbândă prin Hristos, dezvăluiri: ***Realităţi istorice – "rebeliunea legionară"***, de Stoica Gheorghe, ***Majadahonda,*** de Blas Piñar, Mircea Nicolau, Marius Vişovan şi Bogdan Munteanu, un semnal de alarmă asupra concepţiei dezastruoase a lui ***"Merge şi aşa!*** (de Badea Gheorge), ***Eminescu – incursiune în universul poetului***, de Mihaela Nica, ***Criza morală a lumii***, de ing. dipl. Petru Olosu***, Ţinutul Herţa, pământ vechi şi autentic românesc***, de ing. Gh. Bâgu etc.

CREDINŢA ORTODOXĂ – Anul XIV, nr. 4 (158), aprilie 2010, Bacău – revista lui **IOAN ENACHE** este, din nou, comprimată, combatantă, mereu vie: ***Simboluri oculte ale Noii Ere***, de Ieromonah N.Arcaşu, ***Falsul zeu al toleranţei***, de Marius Manta, ***Dorul de metanii***, de Violeta Savu, ***Sfinţii părinţi, despre familia creştină***, de Cuviosul Amos, ***Ecumenismul, pan-erezia timpului nostru***, de Ioan Gându…După cum se observă, mai mulţi dintre românii "treji", adică având-l ca Lumină şi "steag" NUMAI pe Hristos, sunt îngrijoraţi de aceleaşi lucruri otrăvite… E un semn foarte bun!

ARDEALUL LITERAR, Anul XI, nr. 1, 2, 3, 4 (41, 42, 43, 44) 2009, Deva – revista condusă, cu nerv de autentic gazetar, de **MARIANA PÂNDARU-BÂRGĂU**, este forte consistentă şi diversificată, în oferta lecturii şi meditaţiei: un interviu cu Ion Beldeanu, Alexandru Mironov îşi pune întrebarea (al cărei răspuns ne interesează, cum nu, pe toţi…): ***An cu speranţe***?, Adrian Botez analizează distanţele dintre…***Tiranie şi…teorie***, o bună analiză a operei lui Valeriu Bârgău, făcută de Ovidiu Vasilescu (***Valeriu Bârgău şi Arta poetică***), precum şi un text comemorativ, a lui Gligor Haşa (semnatar şi a articolului comparatist: Eminescu şi Blaga), având ca pretext titlul ultimei cărţi a lui Bârgău: ***Tratat despre morţi***… poezia bună şi multă (…ba îl întâlnim chiar şi pe nelipsitul grafoman Traianus!)…Liviu Ioan Stoiciu declară: ***Scriu dintr-o fundătură a literaturii române.*** De fapt, toată Terra face ce face, şi…îşi "scrie" soarta, de prin fundături!

PROSAECULUM, Anul IX, nr. 1-2 (61-62), 1 martie 2010, Focşani: readusă de tutorele ei, profesorul **MIRCEA DINUTZ**, la parametrii uimitori şi la dimensiunile ei luminoase, de altădată (printr-o bună şi maioresciană …"măturare"…!), revista aduce contribuţii importante, la ne-aneantizarea culturii române contemporane (ba chiar îşi permite atitudini curajoase, absolut necesare, în climatul actual, de "moină" culturală mizeră şi de "mâzgă" spirituală!): ***Stima noastră şi mândria***, semnat: Mircea Dinutz; LIS – ***Jurnalul poemelor***, Tudor Cicu: ***Specatacolul poetic de sub acoperişul lumii***, Florinel Agafiţei: ***Repere inedite ale vieţii şi operei lui Traian Costa***, Nicolae Rusu: ***Canonul criticii revoluţionariste***; Camelia Ciobotaru: ***Constantin al Dorului – remember*** (in memoriam **Constantin Ghiniţă**), Gheorghe Zaharia despre ultima carte a lui Paul Spirescu: ***Poetul, ca "făptură firavă de glod şi cenuşă"*** etc. Imagistica: luxoasă şi de bun-gust, ca-ntotdeauna. În sfârşit, putem, cu relaxare, să spunem, din inimă: Felicitări! – şi ţineţi-o **tot înainte**!

AXA, Anul III, nr. 37, 16-30 aprilie 2010 – o revistă pe care am cunoscut-o, cu plăcută surprindere, abia în acest an: cu un colectiv inimos şi cu crezuri ferme, **revista (mai mult decât a fi doar o revistă de "atitudine creştină"! – …avem unele, dar cu efect de Duh ZERO!) propune un cu totul alt mod de gândire, decât toate celelate reviste culturale contemporane româneşti: modul de gândire a culturii, prin CULT**! Propune, prin viziunea cleicilor, monahilor şi laicilor ortodocşi, dimpreună, modul **de a trăi cultura întru Hristos**: "***Reguli noi" privind divorţul***, de Artemie Popa**,** ***La limita imposibilului sau testarea rezistenţei psihologice***, de Alina Glod, ***Jertfelnicul IOAN ALEXANDRU***, de Radu Iliaş, Biserica, unicul spaţiu spiritual real preocupat de soarta românilor din Harghita şi Covasna, de Costion Nicolescu, Cele patru prelegeri ţinute de prof. NAE IONESCU în temniţa de la Mircurea Ciuc (document!) etc. Nu i-ar strica niciunui român MĂCAR s-o răsfoiască, dacă nu chiar să trăiască în Duhul Ortodox, pe care revista îl propune, cu argumente irefutabile!

FEREASTRA, Anul VII, nr. 50, martie 2010: curajoasa revistă a lui **EMIL PROŞCAN** şi **LUCIAN MĂNĂILESCU**, din Mizil, nu se lasă! – şi, iată, aniversându-şi 50 de numere de existenţă! Am dori (dar « *aiasta nu se poate* »!), să asistăm la împlinirea vârstei de 50 de ani…! Deşi ar fi putut să se mărgineasc ă a-şi publica doar laudele, venite pe Internet, revista îşi roteşte, repede, proa, spre înainte, căci viaţa nu îngăduie multe sărbători… Poezie, proză, recenzii…Cel mai interesant articol ne pare a fi cel aparţinând profesorului dr. Dan Brudaşcu, de la Cluj: ***De ce lipseşte România din lucrări străine de sinteză?*** Eh, răspunsul nu e doar unul, iar antiromânismul e şi el proteiform…!

A. Botez

***

Editor: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRAT/**Director editură: **CONSTANTIN MARAFET**
Redactor coordonator: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic"***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**)

Colegiul redacţional (în ordine alfabetică):

-**CEZARINA ADAMESCU**, scriitor, critic, eseist, jurnalist – Galaţi/**ROMÂNIA**;
-prof. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI** – scriitor, critic, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Focşani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea Bucureşti/**ROMÂNIA**;
-**LIGYA DIACONESCU**, scriitor, eseist, jurnalist, director de editură – **CANADA**;
-**IOAN EVU,** scriitor, critic, jurnalist – Hunedoara/**ROMÂNIA**;
-prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**, traducător, scriitor, jurnalist – Galaţi/**ROMÂNIA**;
-**IOAN MICLĂU**, scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură – Sydney/**AUSTRALIA**;
-prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**;
-preot prof. **ION MUNTEANU** – Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**;
-**VIOREL NICULA** – jurnalist, om de cultură – Sacramento, **California**/**SUA**;
-**AUREL POP**, scriitor, critic, jurnalist, red. şef al revistei literare " ***Citadela***", directorul editurii „***Citadela***", Satu Mare;
-prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***"-Adjud/**ROMÂNIA**;
-**GEORGE ROCA**, scriitor, jurnalist, eseist, critic, director de editură – Sydney/**AUSTRALIA**;
-cons. juridic **CONSTANTIN STANCU**, scriitor, critic, jurnalist-Haţeg/**ROMÂNIA;**

-**LIVIU IOAN STOICIU**- scriitor, jurnalist, critic, eseist – Bucureşti/**ROMÂNIA**;
-**GEORGE LIVIU TELEOACĂ** – cercetător genetică lingvistică **– Bucureşti/ROMÂNIA.**
Secretar de redacţie: **Elena NICULESCU** (XIC)
Elevi/studenţi colaboratori permanenţi: **Diana BORTĂ** (absolventă a C.T. „***Gh. Balş***"-Adjud); **Valerian CĂLIN**, XII-a f.r. (C.T. „*Gh. Balş*"-Adjud); **Cristian LUNGU**, cl. a XII-a C (C.T."***Gh. Balş***"-Adjud); **Cristina LUPU** – cl. a XII-a B (C.T. "***Gh.Balş***"-Adjud), **Laura Lucia MIHALCA –** studentă la Filologie şi Arte Plastice – Bucureşti; **Ovidiu MOLEA** – cl. a X-a A (C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud); **Mihaela MUŞAT** – cl. A IX-a F (c.T. "Gh. Balş" – Adjud); **Alina NICHIFOR** – cl. a XI-a C (C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud) ; **Alexandra NICULESCU** - cl. a X-a C (C.T."Gh. Balş"-Adjud); **Adriana SUCIU** – cl. a XI-a C (C.T. "***Gh. Balş***"-Adjud).
Redactare computerizată: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;
Corectură şi tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.
Adresa redacţiei: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod poştal 625.100 – tel. 0237/640.681.
E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com
Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): http://revistacontraatac.wordpress.com

ISSN 1841 - 4907